KAYNAĞA DÖNÜŞ YOLUNDA

ATEŞTEN YILLAR

Ismail TAYBOĞA

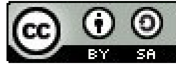
2019

KAYNAĞA DÖNÜŞ YOLUNDA

ATEŞTEN YILLAR

İsmail TAYBOĞA

ANI

YENİDEN DİRİLİŞ

1984 yazında Kıbrıs'ta askerdim. Beşparmak dağlarının eteğindeki taburda Kürdistanın değişik yerlerinden gelmiş, benim gibi çok sayıda Kürt asker vardı. 15 ağustos günü radyo haberlerinden Eruhun basıldığını öğrendik. Haberin radyodan veriliş biçimi, özellikle kullanılan ' terörist' kavramı, bizim için devletin baskına ilişkin anlatmak istediği şeyin tersini ifade ediyordu. Bölükte ve taburdaki Kürt askerler olarak, Eruh baskınını aramızda gizli saklı konuşup tartıştık. Çok genel bir Kürtlük algısının dışında bilincimiz ve kavrayış derinliğimiz yoktu. "Teröristlerin" Eruhu basmasından içten içe örtülü bir sevinç duymuştuk; bu sevincimizi kendi aramızda gizlice paylaşıyorduk. Eruhu kimlerin, neden bastıklarını siyasal olarak bilmekten, anlamaktan çok uzaktık. Fakat ' terörist' baskını bize iyi geliyor, doğru görünüyordu.

Radyodan duyduğumuz kadarıyla kalsaydı, Eruh baskınının bizimle, kimliğimiz ve özgürlüğümüzle olan bağını anlayamazdık. Radyo haberlerinden öğrendiğimiz Eruh baskınından hemen sonra, taburdaki bütün Kürt askerlerin silahları alındı, silahlı nöbet vb. görevlere çıkarılmaması yönünde bir uygulamaya gidildi. Devletin kendisi için gösterdiği bu olağanüstü hassasiyet, bizim hassasiyetimizi de oluşturup açığa çıkarıyordu. Nöbet vb. silahlı görevlere çıkarılmamanın yanı sıra, Kürt

askerlerin MİT ve Genelkurmay istihbaratlarının özel imbiğinden geçirilerek oluşturulan sicil dosyaları yeniden imbiklendi. Bulunduğumuz bölükte Kürt olarak 15 kişiydik.

Bu uygulamanın ardından bölük komutanı yüzbaşı, bölükteki Kürtlerden Mehmet Tamboğa ile beni çağırdı. Mehmet Tamboğadan önce girdiğim odasında yüzbaşı, bana soyadımı sordu. Benim soyadım Tayboğa idi. Bunu söylediğimde önüme bir kagıt uzatan yüzbaşı:

- Soyadını şuraya yaz, dedi.

Kagıda yazdığım soyadımı önündeki dosyada yazılı bir şeylerle karşılaştıran yüzbaşı, bana:

- Çıkabilirsin, dedi.

Ben çıktıktan sonra Mehmet Tamboğa yüzbaşının odasına girdi. Ben yerime döndüm. Mehmet Tamboğa bir daha bölüğe, aramıza dönmedi. Mehmet Tamboğanın yüzbaşının odasından bölüğe dönmemesini, bölükteki ve taburdaki Kürtler aramızda konuşup tartıştık. Xazrolu bir Recep vardı. Mehmet Tamboğa nın akıbeti üzerine tartışmalarımızın birinde, bize:

- Bu konuyu kapatsak iyi olur. Onun bazı siyasi durumları varmış, alıp götürmüşler, dedi.

Mehmet Tamboğanın Amede götürüldüğünü, orada PKK davasından yargılanarak uzun yıllar zindan da tutsak kaldığını yıllar sonra öğrendim.

Radyo haberlerinden öğrendiğimiz Eruh baskını, Kürtler olarak üzerimizde derinliğini daha sonra zaman içinde anlayabildiğimiz çok farklı ve derin bir etki yaratmıştı. İlk anda içimizde karmaşık bir duygu kabarması olarak görünen bu etkiyi, biz kendi başımıza ya da oradaki Kürtler olarak kendi aramızda ayrıştırıp tanımlayarak, anlayıp kavrayacak durumda değildik.

Kendisine hizmet için geldiğimiz devletin, Eruh baskını üzerine bize uyguladığı tedbir yaptırımı, eylemin Kürtler için gerçekleştiğini bize gösterip kavratıyordu. Devlet, biz Kürtleri kendisinden farklı, kendisi için tehlikeli görüyordu. Devlet bizden korkuyordu. Biz bunu yaşamın her alanında her gün yaşayarak anlıyorduk. Eruh baskınının bende yarattığı en güçlü duygu, artık tek ve yalnız, arkasız olmadığım duygusuydu.

İçimde Eruh baskınıyla oluşup gelişen duygular, uzaktan da olsa bende bir yurtseverlik bilinci yarattı. Bende gerçekleşen bu durum, 15 ağustos 1984 te Eruh baskınıyla gerçekleşen yeniden diriliş atılımımızla, halkımızla birlikte benimde yeniden dirilişimin ifadesiydi.

SİLOPİ'DE

Askerliğim 1985 Aralığında bitti. Terhis olunca Kıbrıs'tan Silopi'ye döndüm. Ben askerdeyken ailem Silopi'nin Barbaros mahallesine yerleşmişti. Evimiz mahallenin Cudi dağına bakan son evlerdendi. Bizden sonraki arazi, Cudi dağının eteğiydi.

Baharda bir gün evimiz araziden açılan ateşle rasgele tarandı. Annem göğsünden aldığı bir kurşunla ağır yaralandı; komşumuzun yaralanan iki çocuğundan biri daha sonra yaşamını yitirdi. Devlet: "PKK yaptı" dedi. Fakat biz buna hiç inanmadık. Bir süre sonra JİTEM olarak bilinen devlet çetesine bağlı kontraların, PKK'ye karşı halk içinde psikolojik savaş malzemesi yaratmak için bizi taradıklarını, Silopi ortamına sızan bilgilerden öğrendik. Zaten devlet, özellikle Kürdistan da bir iddia

da bulunursa, bunun tersi doğruydu! Biz bu kadarını biliyorduk!

GÜMRÜK KAPISI

Askerden geldikten sonra bir iş tutmam, yaşamımı kazanmam gerekiyordu. Kürdistan da sömürgeciler her şeyimizi talan etmişti. Yaşamımız tarumar olmuş, Cennet Kürdistan cehenneme dönmüştü. Sömürgeci T.C. güçleri cehennemin zebanileri olmuş, bizde cehennemin çilekeşleri durumuna düşmüştük. Tarihsel mesleğimiz hayvancılık çökmüştü, başkada iş yoktu.

Yakınımızda Güney Kürdistan'a (Irak) açılan Halil İbrahim gümrük kapısı vardı. Gümrük kapısı ekmek kapısıydı. Hayatımı kazanmak için Halil İbrahim gümrük kapısında küçük çaplı döviz ve mal kaçakçılığına giriştim. Gümrük kapısında, aynı işi yapan üç kişilik küçük ama çok etkili bir kaçakçı şebekesiyle tanıştım. Abit, Ramazan ve Ömer den oluşan bu gümrük şebekesi, gümrük görevlileriyle iş birliği içinde orta ölçekli mal kaçakçılığını örgütleyip yürütüyorlardı. Bundan sağladıkları rantı işbirliği içinde oldukları önde gelen gümrük görevlileriyle paylaşan bu küçük şebeke gümrükte her şeye hâkimdi.

Gümrükte görevli subay, polis, sivil bürokratlarla pay ortaklığı içinde her türlü kaçakçılığı yapan bu şebeke, söz konusu gümrük sorumlularıyla içki, kumar, kadın vb. her türlü yoz yaşam ilişkisi içindeydiler.

Aslında Halil İbrahim gümrük kapısını, gümrük sorumlularını rant payı ve yoz yaşam ilişkileriyle avuçlarının içine almış olan bu üç kişilik şebeke işletiyordu. Gümrük ortamında tanıdığım bu etkili şebeke ile geliştirdiğim mesafeli ilişki, özellikle daha sonra parti çalışmalarında çok işimize yaradı.

DÖRT TIR

Halil İbrahim Gümrük kapısında nafakamızı çıkarmak için çaba harcıyorduk. Bir gün gümrüğe gittim. Dört TIR, Irak tarafında peş peşe çekilmiş. Yanında sahipleri çaresiz bekliyorlardı. Merhabamı kerhen aldılar. Durumlarını sorduğumda mal sahibi olan bana kızarak:

-Git başımızdan be adam, işin mi yok senin? diye, adeta havladı.

-Niye kızıyorsunuz? Derdiniz neyse söyleyin, derman bulalım, dedim.

Mal sahibi “seni de, dermanını da” diyerek üzerime yürüdüğünde, yanındaki onu kolundan tutarak:

-Dur, dur! Bunlar Silopi’lidir. Bu işleri bilirler, dedi.

Böylece aralarına katıldım. Sorunlarını anlattılar:

“Gümrüğe çekilen dört TIR, işlenmemiş, saf kaçak bakır cevheri yüklüymüş. Durumu fark eden gümrük sorumluları, kaçak malın niteliği ve miktarı karşısında rüşveti kabul edememişler. Ankara’ya, merkeze bildirmişler. Merkez de özel ekip yollamış. Eli kulağında gelecek ekibi bekliyorlarmış.”

-Hiç şansımız yok. Ekip geldiğinde bizi yakar! diyorlardı.

Kapıdaki sorumlulara ne kadar rüşvet teklif ettiklerini sordum. TIR başına 100 milyon vermişler. Adamlar korkudan kabul edememişler. Ben:

-TIR başına 90 milyon verin, ben bu işi halledeyim, dedim.

-Yapabilirsen olur, git yap, dediler.

Hemen en yakın arkadaşım Pala Mehmet'i çağırdım. Ona "Kapıdaki damga görevlisini akşam viskisiyle ağırlama ve sarhoş etme planımı" anlattım.

Akşam viskiyi, çerezi, meyveyi alıp kapıdaki damga görevlisinin yanına gittik. O saatlerde, kapı geçişlerinin bu hattı çok seyrekti. Biz içmedik, damgacıya içirdik; yemedik damgacıya yedirdik. Damgacı sonunda dut gibi, fitil gibi-zilzurna sarhoş oldu. Tam bu kıvamda ben gittim TIR sahiplerinin pasaportlarını, evraklarını alıp geldim. Bunları damga memurunun önüne koyarak:

-Bugün nafakamızı çıkaramadık. Şunlara birer damga vuruver de eve eli boş gitmeyelim, dedim.

Damga memuru güçlükle çıkarıp elinde tutabildiği geçiş damgalarını, benim yardımımla pasaportlara ve TIR'ların evraklarına vurdu. Ben bunları alıp TIR sahiplerine ulaştırdığımda, adamların bir zil takıp oynamadıkları kaldı. TIR'lar geçti, bizde arkalarından arabayla gittik. Kapıdan 20-30 km. sonra durdular. Bizim 260 milyonumuzu banka çeki olarak verdiler. Bankada çekleri bozdurup parayı aldık. O zamanlar 260 milyon lira çok paraydı. Bize ilaç gibi geldi.

Kaçak bakır yüklü TIR'lar gümrükten geçtikten sonra, gümrükte kıyamet koptu. Bütün gümrük çalışanları görevden alındı.

PKK GERİLLASI VE KDP PEŞMERGESİ

Mahalle arkadaşlarımdan Hüseyin Gündüz KDP çalışanıydı. O sıralar güney batı Kürdistan (Suriye) ile Güney Kürdistan (Irak) arasında gidip gelen KDP peşmergelerine kuryelik yapan Hüseyin, büyük güneye geçirmek için Cudide bir noktaya yerleştirdiği KDP grubuna erzak ulaştırma işinde benden yardım istedi. 1985 yazıydı. Hüseyin ile birlikte erzak götürdüğümüz kalabalık bir KDP peşmerge grubu Cudi dağının eteğinde, Derik köyü yakınlarında bir noktadaydı. Grubun başında, kendisini kaçakçılık işlerinden tanıdığım Ömer Diri vardı. Grup bizim getirdiğimiz erzaklar ile öğle yemeğine hazırlanırken, bizde grup sorumlusu Ömer Diri ve grup önde gelenleriyle sohbet ediyorduk.

O zamanlar silahlı olmak kaydıyla, Kürt örgütlerinin tümüne eşit düzeyde bir yakınlığım, saygım ve hayranlığım vardı. Biz grup sorumlusu Ömer Diri ve grup önde gelenleriyle sohbet ederken, Cudi den inen altı kişilik bir silahlı grup geldi yanımıza. İçlerinden biri kadın olan bu grubun genel görünümü, üzerlerindeki giysiler farklıydı. Ellerindeki silahlar karmaydı. Birinde klaşinkov, birinde buruno (mavzer), birinde G-3, birinde de çifte 'av tüfeği' vardı. Biri silahsızdı.

Bunların tamamen dağ koşullarında yaşadıkları, doğayla ve düşmanla savaştıkları her hallerinden belliydi. Tamamen dağda geçen zorlu yaşam ve mücadele gerçekliklerine rağmen, grup sanki bunların hiçbiri sorun değilmiş gibi diri, candan ve sıcaktı. Bu gerçeği onları karşılamak için ayağa kalktığımızda

gerçekleşen tokalaşmalarımız sırasında görmüş ve derinden hissetmiştim. Grubun bütün üyeleri elimi kuvvetle sıkarken aynı anda gözlerimin içine bakarak çok sıcak ve çok derin bir sevgiyle gülümsemişlerdi. Bunlar, kendilerine erzak getirdiğimiz KDP peşmergelerinden her bakımdan çok farklı, sade, iyi ve güzel insanlardı. Kararlı ve gerçek bir duruşun sahibiydiler. Olağan bir merhaba anında insana verdikleri duygular bunlardı.

Cudi den inen bu grupta, beni etkilemekten de öte çok şaşırtan ve duygulandıran en temel farklılık, grubun içindeki kadındı. Elinde silahı, belinde raxtıyla, dağdaki duruşuyla beni etkilemekten de öte sarsmıştı. Bu koşullarda, erkeklerle birlikte savaşan bir kadının varlığı ve duruşu benim için her şeyin üzerinde bir saygının ve bağlılığın gerekçesiydi.

Dediğim gibi öğle zamanıydı. KDP grubu sofralarını hazırlamıştı. Bu farklı grup KDP peşmergelerinin davet ve ikramlarına teşekkür ederek, yanı başımızda kendi sofralarını kurdular, bizi de sofralarına davet ettiler. Peşmergelerden grubun davetine katılan olmadı. Hüseyin de gitmedi. Görür görmez içim ısınan bu grubun davetine uyarak sofralarına oturdum. Hiç unutmam, grubun sofrasında biraz torak (çökelek), birkaç kaynamış yumurta ve biraz ekmek vardı. Grubun sofrasında bir parça ekmek ile bir kaynamış yumurta yedim.

Sofrada birlikte yemek yerken, grup ve grubun içindeki kadın çok rahattılar. Bunların bilinen anlamda “kadın ve erkek ilişkisi içinde” olmadıklarını sezgilerimle anladım. Eğer öyle olsalardı ve öyle yaşasalardı İnsan bir biçimde bunu da hissederek anlardı. Bu hissiyatım,

grubun üzerimde yarattığı büyük etkiyi daha da derinleştirip pekiştirdi.

Grup yemekten sonra KDP sorumlusu Ömer Diri ile görüşmesinin ardından bizden yine sıcak ve güçlü bir tokalaşmayla hatır alıp, geldikleri yönde geri Cudiye çıktı. Bu çok farklı grup gittikten hemen sonra, KDP sorumlusu Ömer Diri adeta azarlayan bir üslupla bana:

- Niye onların sofrasına oturdun? Onların ekmeği yenir mi… dedi.

Ben şaşkınlık ve kaygı içinde:

- Niye, kim ki bunlar? diye sordum.

Ömer Diri bu defa küçümseyen, hor gören bir üslup la:

- Bunlar da bizim sayemizde Kürtçülük yapan bir grup. Kendilerine PKK diyorlar, dedi.

Ömer Dirinin bu sözleri, beni zaten bağlandığım gruba iyice kaynaştırdı. Cudinin içinde gözden yitip gittikleri yönde, grubun ardından sevinç ve umutla bakarak içimden: “ben bunu neden anlamadım” diye hayıflanıp iç geçirerek kendime kızdım. Arkadaşları, gerillayı ilk böyle gördüm.

SARYA VE SERTAÇ ARKADAŞ

Aynı yılın sonbaharında Besta-Gresevi de (Elma Tepesi) düşmanla girdikleri bir çatışmada, biri kadın iki gerillanın şehit düştüğü haberi geldi. Daha sonra boyalı basında fotoğraflarını gördüğüm bu gerillaların, o yaz Cudi de karşılaştığım arkadaşlar olduğunu anladım. Özellikle Sarya arkadaşın şahadeti, bütün bölgede halk üzerinde çok farklı ve çok derin bir etki yarattı. Ben bunu kendimden biliyorum. Beni özgürlük hareketine

birazda Sarya arkadaşın Cudi deki o duruşu ve şahadeti bağladı diyebilirim.

KENDİ BAŞIMA FAALİYET

Cudi de gördüğüm gerillanın üzerimde yarattığı etki, Sarya ve Sertaç arkadaşların şahadet haberleriyle derinleşince, bende kendimce PKK'li olarak Silopi de kendi başıma ve kendi çapım da faaliyete giriştim. O sıralar Silopi de PKK adına faaliyet yürüten hiç kimse yoktu. Cudi de gördüğüm fakat kim olduklarını sonradan öğrendiğim, o özgürlük savaşçılarıyla aramda oluşan gönül bağı dışında, parti ile doğrudan hiçbir bağım yoktu. Bu temelde geliştirdiğim faaliyetlerimin kapsamı, kendi dar arkadaş ve geniş aşiret çevrem içinde, kendime göre bir PKK propagandası yapmak; o sıralar yeni oluşan Silopi siyasi çevresinde boy gösteren Kürt solunun temsilcileriyle tartışmaktan ibaretti. Arkadaş ve aşiret çevremdeki herkese, tanımasam da kendimce hayal ettiğim kadarıyla, PKK'yi her konu da göklere çıkartarak övüyor ve onlara "Cudi de gerillalarımızın" olduğunu söylüyordum. Bana göre PKK doğru ve iyinin temsilcisi, sözcüsüydü. PKK Kürtlerin, Kürt yoksullarının yiğit öncüsü, korkusuz savaşçısıydı. Bunu ben öğrenmeden biliyordum ve bu bana harekete geçmem için yetiyordu. Arkadaş ve aşiret çevremde, içimden hissederek anladığım bu PKK gerçekliğini anlatma, tanıtma çabası içerisinde: "PKK bizim örgütümüz! PKK gerillaları Kürtler ve Kürdistan için, bizim için savaşıyor! Cudi de gerillamız var, ben onları gördüm!" diyordum. Başta Sarya arkadaş olmak üzere Cudi de gördüğüm altı kişilik gerilla grubumuzun, üzerimde yarattığı o derin ve sarsıcı etkiyi bundan kaynaklanan duygularımı söze

dönüştürerek propaganda yapıyordum. Bu düzeyde yürüttüğüm propaganda çalışmalarım yakın arkadaş ve aşiret çevrem üzerinde, PKK ye karşı bir saygı, güven ve hayranlık ile içten içe bir bağlılık yaratıyordu.

Buna karşın, yeni oluşmakta olan Silopi devrimci siyasal çevresinde boy gösteren Kürt solunun temsilcileriyle tartışmalarımız, tam tersi bir durumla sonuçlanıyordu. Kürt solunun temsilcileriyle girdiğimiz tartışmalarda, elbette ki PKK'ye karşı söz söyletmiyor, ona toz kondurtmuyordum! Fakat düşman tarafından çekildikleri asimilasyon sarmalında savruldukları Türk metrepollerinde aldıkları okul eğitimleriyle, bunların çeneleri açılmaktan öte resmen düşmüş, dilleri sivrilmiş, başa çıkılmaz laf ebeleri olmuşlardı. Karşılarında pek zorlanıyor, çoğu zaman fena halde daralıyor, aciz kalıyordum. Girdiğimiz her tartışmada bunlar bir yerden sonra beni bastırıyor, konuşamaz hale getiriyorlardı. Bende bunlar tarafından bastırılıp tıkandığım her defasında konuyu hemen silahlı mücadeleye çekerek:

- PKK elinde silah savaşıyor! Siz ne yapıyorsunuz? Leyleğin günü laklakıyla geçermiş… Burada masa başında oturmuş lafla peynir gemisi yürütmeye çalışıyorsunuz… diyordum.

Türk okullarında okumuş Kürt solcuları, o zamanlar benim hiç duymadığım, tanımadığım Mao diye birinden yaptıkları alıntılarla, bana ve çevremizde toplanıp bizi dinleyen meraklı kalabalık dinleyicilerimize, silahlı mücadelenin gereğini ve önemini, silahlı halk ayaklanmasını anlatmaya girişiyorlardı. Bende onlara kendimden emin bir eda ve gurur içinde:

- Bizim gerillalarımız (bir elimle Silopinin üzerinde yükselen Cudi dağını göstererek) aha şurada, Cudi de savaşıyorlar! Kalkın gidelim iki saat sonra onları size

göstereyim! Sizin bu Maxo'nuz kimdir, neredеdir miratê? diyordum.

Birbirimizle karşılaştığımız her ortamda, tartışmaya giriştiğimiz Kürt solcularından Kawacı Cabbar ile Cemil vardı. Tartışma her defasında dönüp dolaşıp silahlı mücadele konusuna gelince, bu defa onlar fena halde daralırlar öfke, çaresizlik ve esef içinde:

- Seninle tartışılmaz ki! Sen tartışmayı bilmiyorsun! diye hayıflanarak iç geçirerek susarlardı.

Kürt solcularının bu durumu, ortamda bizi dinleyen taraftarlarımızla birlikte tarafsızları da pek neşelendirirdi. Kendi başıma giriştiğim genel propagandafaaliyetlerimin sonucunda, arkadaş ve aşiret çevremden hatırı sayılır bir PKK smpatizanı grup oluştu. Benim gibi 'uzaktan yurtsever' bir konumda PKK'ye gönül veren bu insanlarımızla, Silopi ve çevresinde bizden istenilen her şeyi yapmaya hazırdık. Fakat ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı hiç bilmiyorduk. Bize bunu gösterecek, öncülük edecek hiç kimsemizde yoktu. Silopi deki bu kendiliğinden faaliyetlerim sırasında, her fırsatta Cudi ye çıkarak köyleri gezdim. Oralarda gerillayı sordum. Onlarla ilişki kurmaya çalıştım. Cudi de köyleri dolaşırken, arazide gözlerim hep gerillayı aradı. Fakat ne köylerde ne de arazi de gerillaya ulaşabildim.

BENİM MİSAFİRİM

1986 yılının sonu, Aralık ayıydı. Silopi'nin Barbaros mahallesinin sonunda, Cudi ye bakan evimizin kapısı, bir gece telaşlı bir ısrarla çalındı. Yatağımdan kalkıp gaz lambasını alarak kapıyı açtığımda; o Silopi'ye

indiğinde ya da ben Cudi de ki köylerine gittiğimde, kendisine her zaman etkili bir biçimde PKK propagandası yaptığım Zetkanlı Ramoyu (Ramazan), ancak elimdeki lambayı burnunun dibine tutarak güçlükle tanıyabildim. Her halinden, sıkı bir illegalite'ye geçtiği anlaşılan Ramo, puşisini başına ve yüzüne öyle bir sarmıştı ki, tanımak için burnuna dayadığım gaz lambasının turuncu ışığında mumyalanmış gibi görünüyordu. Azıcık yana çekilerek yol açıp:

- Keremke Ramo, hayrola bu saatte… dedim.

Ramo hemen arkasında, karanlıkta duran birini eliyle işaret ederek:

- Bu senin misafirindir, dedi.

Başkada hiçbir şey demeden, adeta bir ruh gibi karanlıkta yiterek sır oldu gitti. Zetkanlı Ramo, aramızdan böyle sessizce çekilince, elimdeki gaz lambasının turuncu ışığı, karanlıkta kalan misafirimin üzerine düştü. O anda gördüklerime inanamadım. Zetkanlı Ramonun misafirim olarak getirdiği kişiyi tanımıyordum. Fakat karşımdaki: ayağında cizlavet kara lastikleri, dizlerine kadar çekilmiş yün çorapları, gabardin şal şapiği, belinde rextı, elinde silahı, başında askeri kefiyesiyle, Cudinin doruğundan kayarak yere, bizim eve inmiş bir şafak yıldızıydı! Karşımda gerçek bir gerilla duruyordu! O anda kapıldığım büyük ve derin heyecanımı tanımlayamam. Defalarca Cudiye çıkıp aradığım, rüyalarımda, hayallerimde peşinden koştuğum halde ulaşamadığım gerilla, kendisi gelmiş benim misafirim olmuştu! Bu çok özel, çok değerli misafirimi hemen içeriye aldım. Araziden gece boyu yürüyerek gelen misafirim elini yüzünü yıkarken, annemle sofrasını hazırladık. Annem:

- Kim bu, gecenin bu saatinde gelen? diye sordu. Ona sevinç içinde:

- Benim misafirim ana! O bir arkadaştır! dedim.

Annem başını usulca sallayarak her şeyi anladığını ve onayladığını belli etti.

Yemekten sonra çekildiğimiz köşede, kısa boylu, buğday tenli, 25 yaşlarındaki misafirim doğrudan konuya girerek:

- Heval İsmail sen misin? diye sordu. Ben onaylayınca:

- Ben arkadaşım. Adım Xalil, diyerek kendini tanıttı.

Xalil arkadaş görüşme sırasında:

-İlişki de olduğun arkadaş var mı? diye sordu.

Kendisine: "Cudi de 1985 yazında gördüğüm altı arkadaş dışında PKK li kimseyi görmediğimi, onların PKK'li olduklarını da sonradan öğrendiğimi, hiçbir arkadaşla ilişkimin olmadığını" söyledim.

Misafirim Xalil arkadaş elinde olmadan gülerek bana baktı:

- Beni sana getiren Zetkanlı Ramazan, senin bizimle çalıştığını, PKK'li olduğunu söyledi, dedi.

- Doğrudur heval ben PKK liyim! Çalışıyorum! dedim.

Misafirim:

- Nasıl çalışıyorsun? Neler yapıyorsun? diye sordu.

Bende Silopi de kendi başımıza yürüttüğümüz çalışmaları anlattım. Arkadaş ve aşiret çevremde oluşan PKK'li grubumuzu tanıttım. Xalil arkadaş hoşnutluk içerisinde gülerek:

- İyi. Ben de buraya, Silopi de parti adına ilişki açmak için geldim. Demek açılmış ilişkilerimiz var, diyerek beni süzdü.

- Peki İsmail arkadaş kimdir bu ilişkilerimiz? Durumları, konumları nedir? Kaç kişidirler? İstesek, çağırsak bizimle görüşmeye gelirler mi? diye sordu.

Grubumuzu Halil arkadaşa tanıttım, istediği ayrıntılı bilgiyi sundum. Benim gibi çoktandır böyle bir geçek ilişkinin hayalini kuran arkadaşların hepsinin, kendisiyle görüşmeye hazır olduklarını söyledim. Aldığı bilgileri değerlendiren Xalil arkadaş, benim yakından tanıdığım ve uygun gördüğüm arkadaşları teker teker kendisine getirmemi istedi.

Bu kararla sona eren görüşmenin ardından, biz yatarken hemen karşımızda yükselen Cudinin doruğunda şafak söküyordu. Doğmakta olan gün bizim günümüzdü. O gün öğleyin Xalil arkadaşın silahını, rextını uygun bir yere gizledik. Ona sivil giysiler gerekiyordu, benim giysilerim onun için boldu. Hem giysi almak hem de arkadaşlarla bağlantı kurmak için evden çıktım. Biçime ilişkin düzenlemeleri yaptıktan sonra grubumuzun içinde, belirttiği özelliklere uygun olan arkadaşları teker teker Halil arkadaşa getirdim.

XALİL ARKADAŞ

Bizim eve üslenen Xalil arkadaş, kendisine tek tek getirdiğim arkadaşlarla, benden aldığı ayrıntılı bilgiler temelinde görüştü. Görüşmelerde bende hazır bulundum. Halil arkadaş kendisine getirdiğim arkadaşlar arasından Pala Mehmet, Salih, Tahir, Mehmet ve Osman arkadaşları Silopi cephe çalışmaları için örgütleyerek görevlendirdi.

Xalil arkadaş Silopi de üç ay kaldı. Bu süre içinde Silopi cephe örgütlenmesinin ve çalışmalarının alt yapısını kurup işletti. Mahalle komiteleri ve milis örgütlemeleri oluşturdu. Sürekli yanında kalarak kendisine her konuda yardımcı olduğum Xalil arkadaş, beni aynı zamanda Barbaros mahallesinden sorumlu kıldı. Xalil arkadaş bu kısa çalışma süresinde bize önderliği, partiyi tanıttı. Örgütün ve örgütlü çalışmanın önemini pratikte uygulamalı olarak gösterip kavrattı. Neyi nasıl yapacağımızı, bize kendi doğrudan deneyimlerimizle öğretti.

Esasta, yeni oluşturulan cephe örgütlenmemizin geliştirilmesi için, gerekli eğitim çalışmalarıyla ve alanda ki temel yurtsever ilişki yapılanmasını kurma çabasıyla geçen üç aylık çalışmanın sonunda, Xalil arkadaş bir gün bana:

-Akşam evde ol, sana yeni bir misafir getireceğim, dedi.

O akşam Halil arkadaş eve yanında bir kadın arkadaşla geldi, bana:

- Bêrîwan arkadaş yeni sorumlunuzdur, dedi.

Kendisi Silopi den ayrılıyordu. Yeni sorumlumuz Bêrîwan arkadaşın da Xalil arkadaş gibi bizim eve üslenmesi kararlaştırıldı. Yönetim kendi içinde gerekli aktarım ve düzenlemeleri yaptıktan sonra, Şafak yıldızımız Xalil arkadaş silahını ve rextını kuşanarak yeniden Cudi ye çıktı.

Xalil arkadaş, farklı alanlarda cephe örgütlerimizi oluştururken yakalanarak zindana düştü. Zindandan çıktıktan sonra yeniden gerillaya katılan Xalil arkadaş, 1990'lı yıllar da serhatta savaştı. Geri çekilmede Bakurdan Başura, Kandile gelen Xalil arkadaş, 2000-2001 kışında Kandil-Dolakoke de,on arkadaş ile birlikte

çığ altında kalarak şehit düştü. Halil arkadaşın kabri Dolakoke şehitliğindedir.

BERİVAN ARKADAŞ

Xalil arkadaşın getirdiği yeni misafirimiz, daha ilk günden yaşamımıza girdi, bizimle kaynaşıp bütünleşti. Özellikle anam onu çok sevdi. Bêrîwan arkadaş, Xalil arkadaştan görevi devraldıktan hemen sonra, halkın yöresel fistanını giydi, Başını yöre şalıyla örttü. Halkın içinde, halktan biri gibi çalışmaya başladı. Mücadele yaşamım boyunca sayısını hatırlayamadığım kadar çok sorumlu arkadaşla çalıştım. Bunlar arasında beni çok etkileyen ve bana çok şey kazandıran sınırlı sayıdaki arkadaştan biri de Bêrîwanarkadaştır. Bêrîwan arkadaşın duruşu, tarzı, üslubu çok etkili, çekici ve sonuç alıcıydı. Berivan arkadaş çok akıllı ve zekiydi. Son derece çalışkan, girişken, becerikli ve koparıcıydı. Bêrîwan arkadaş, Önderlik çizgisini uygulayan, öncü nitelikte bir dönem kadrosuydu.

Olağan ortamda Bêrîwan arkadaşın sorumlu-yönetici olduğunu kimse anlayamazdı. Bizde yaygın olarak görülen yetkiyle büyüme, iktidar olma çabası ve durumları, Bêrîwan arkadaşta yoktu. Cinsiyeti, yaşı, toplumsal konumu ne olursa olsun, Bêrîwan arkadaşın kendisiyle tanışıp görüştüğü halktan herkes onun eksenine girer ve örgütlenirdi. Berivan arkadaşın bu niteliklerini, alandaki ilişkileri tanıtmak için kendisini götürdüğüm her yerde yaşayarak gördüm. Berivan arkadaşın duruşu kararlı ve netti. Sözüyle davranışı, düşüncesiyle yaşamı bir ve bütünlüklüydü. Duygularıyla mantığı bağlantılı ve dengeliydi. Amaca kilitleniş olan Bêrîwan arkadaş insanımızı tanıyor, anlıyor ve

seviyordu. Bu sayede herkesin gerçekliğini görüyor ve doğru yaklaşıyordu. Her somut durumda gerçekliğe doğru yaklaşımı bulup uyguluyordu. Berivan arkadaşın Silopi ve Cizrede örgütlediği temel yurtseverlerimizden ve milislerimizden hayatta kalanlar, bugünde hala ondan aldıkları Apo'cu bilinç ve güçle yürümektedirler. Silopi de ve Cizre de halk, Başkan Apo'nuın sevgili kızı Bêrîwan arkadaşın öncülüğünde ayağa kalktı. Onun Cizre serhıldanı önünde, başı puşi ile sarılı halde, bir eliyle düşmanı tehdit eden o tarihi duruşu benim bu sözlerimin kanıtıdır. Berivan arkadaşın benim üzerimde çok büyük emekleri vardır. Mücadelede beni bugünde yürüten temel derslerimi ben ondan aldım. Mücadele gerçekliğimizin çetrefilli ve çetin niteliğini, derinliğini, uzunluğunu, keskinliğini bana Bêrîwan arkadaş gösterip kavrattı. Bunca yıl sonra da mücadele saflarında hala ayakta ve yürüyebiliyorsam, ben bunu öncelikle Bêrîwan arkadaştan aldığım Apo'cu bilinç, perspektif ve güce borçluyum.

Bir gün, Sarya arkadaşın şahadetinde parmağı olan, şahadetinden sonrada onun naaşına el uzatan Muhammed Hacı Rahmanoğlu alçağının Silopi merkezinde bir kahvede olduğu haberi geldi. Bu haberi alır almaz hemen tabancamı belime taktım, yanıma da iki milis arkadaş aldım. O alçağı cezalandırmak için Silopi çarşı merkezine yöneldim. Yolda giderken tesadüfen, Bêrîwan arkadaşın çalışmalar için bulunduğu bir evin önünden geçmişiz. Peşimizden koşarak gelen bir çocuk: "Berivan arkadaşın bizi çağırdığını" söyledi. Dönüp bulunduğu eve gittiğimde, Berivan arkadaş:

- Bu telaşla nereye böyle İsmail arkadaş? diye sordu.

Bende kendisine durumu izah ettim. Beklentim oydu ki: 'öyleyse durma, hemen yetiş, sonuç al gel', desin. Bende gideyim o alçağı orada geberteyim. Fakat beni dinleyen Bêrîwan arkadaş, bana:

- Heval İsmail gel hele şöyle yanıma otur, dedi.

Yanında gösterdiği yere oturdum. Bêrîwan arkadaş orada bana mücadele yaşamının en temel derslerinden birini verdi:

- Heval İsmail, bizim mücadelemiz çok uzun süreli ve çok uzun solukludur. Kendimizi ve imkanlarımızı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Her şeyimizi bir alçağın cezalandırılmasına feda edemeyiz. Şimdi sen yanındaki iki arkadaşla gittin, çarşının ortasında o alçağı cezalandırdın diyelim. Sonuç ne olacak hiç düşündün mü? Sen ve yanındaki arkadaşlar, bu tarzla girdiğiniz oradan sağ çıkabilir misiniz? Eylemden sonra düşman bütün güçleriyle üzerimize gelir. Yeni oluşturulmuş örgüt yapımızı ve ilişkilerimizi böyle bir saldırı karşısında ayakta tutabilir miyiz? Sabırlı ve dikkatli olmalıyız heval İsmail. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır. Elbette ki alçakları cezasız bırakmayacağız! Bize uzanan elleri kıracağız! Fakat bunları ne zaman, nerede ve nasıl yapacağımıza kendi durumumuzu ve düşmanın durumunu değerlendirerek, uygun gördüğümüz zamanda, uygun bulduğumuz yerde ve uygun biçimde kendimiz karar verip uygulayacağız. Heval İsmail: PKK ile yürümek istiyorsan kendini tanıyıp, PKK'nin kabul ve ret ölçülerine göre yaşamını düzenlemen ve denetim altına alman gerekiyor. Sakin ve soğukkanlı ol. Bu şekilde duygusal çıkışlarla heyecanına kapılıp hızlı gidersen, ya erkenden ve ucuz şehit düşersin ya da ihanete savrulur, PKK nin elinden gidersin... Çok uzun sürecek bu mücadelede, çok büyük zorluklarla

karşılaşacaksın, çok zorlanacaksın. Bu yüzden çok sabırlı ve çok dikkatli olmalısın, dedi.

Bêrîwan arkadaş mücadele içinde eksik ve yetmezliklerimi gördükçe, farklı zamanlarda bana:

“Heval İsmail: emeğinize sahip çıkın! Bir taşı bir yerden kaldırıp, bir yere koyduğunuzda bu bir emektir. İnsan, emeğiyle güç olur; emeğine ve emeğinin ürünlerine sahip çıkarak gelişir. Siz emeğinize sahip çıkmazsanız, başkaları sizin emeğinize el koyarak sizin üzerinizde güç olurlar. Kölelik ve kölecilik budur. Emeğine sahip çıkmayanlar özgür olamazlar!” dedi.

“Heval İsmail, talimat verdiğimde, yapamayacağına inandığın görevleri yaparım deme! Ben seni bütün yanlarınla tanıyamam. Örgüte ve bana karşı açık ol. Yapamam de,” diye devam ettti.

Bêrîwan arkadaş düşman üzerine bir değerlendirmesinde:

“Düşmanın eline sağ geçmemek, ona esir düşmemek gerekir!” demişti.

Bêrîwan arkadaş, 1988 sonunda Cizre içinde bir ihbarla çembere alındığı evde düşmanla son mermisine kadar çatıştı. Son mermisini kendisine sıkarak şahadete gitti. Bêrîwan arkadaşın kabri Cizredededir. Starının kabrini ziyarete dönüştüren halkımız, onun bedeninin karıştığı Kürdistan toprağını kutsal bilmekte, dertlerine deva, hastalıklarına şifa görmektedir.

Diaspora Kürtlerinden Ezidi bir ailenin kızı olan Bêrîwan arkadaş, özgürlük hareketine Avrupadan katıldı.

JİTEM’DE CEM ERSEVERLE

Silopi küçük bir yerdi fakat mücadelede stratejik bir konumdaydı. Bu yüzden partide, düşman da Silopiye büyük bir önem veriyordu. Bu kadar dar bir alanda, böylesi bir yoğunluk içerisinde özellikle kitle faaliyetlerinde düşman denetimlerinden kurtulmak mümkün değildi. Çalışmalar sırasında, 1988-89 yıllarında altı defa yakalandım. Bunlar içinde en dikkat çekici ve önemli olanlarından biri 1988 sonundaki yakalanmamdır.

Yakalandığımda düşman beni Silopi Jandarma Taburuna götürdü. Burada gözlerim bağlı halde bir yere bırakıldım. Yan tarafım da çok yoğun tabak kaşık sesleri ve uğultu halinde konuşmalar duyuyordum. Tabur yemekhanesinin bitişiğinde bir yerde olmalıydım. Burada beklerken, iyice kulağıma sokulan biri, fısıltıyla:

- Ben Kürdüm. Burada askerim. Sen şimdi Cem Ersever'in (JİTEM'in kurucularından) elindesin. Seni öldürüp kaybederler. Yakınlarına ait bir telefon numaran varsa bana ver, onlara durumunu haber vereyim, dedi.

Askerin sesi bana samimi geldi. Ayrıca örgütsel bir ilişki değil yakınlarım dan ilişki istiyordu. Spêrtî aşiretimizin önde geleni, dayım Levent Tayşunun telefon numarasını askere vermekte bir sakınca görmedim. Gerçekten samimiyse benim için çok iyi olurdu.

Bir süre sonra beni oradan alıp sessiz sakin bir yere götürdüler. Burada yanıma gelen biri bir copla bana birkaç kez vurarak:

- Sizin Bêrîwanı da vurduk, dedi.

Daha sonra sesinden Cem Ersever oğlunu anladığım bu kişinin sözlerine inanmadım. Çünkü Bêrîwan arkadaş ile bir gün önce Silopi de beraberdik.

Bu kişi gittikten bir süre sonra, yakınlarda bir yerde açık olan bir radyo, haberleri verdi. Haberlerde Bêrîwan arkadaşın Cizre de şehit düştüğünü öğrendim. Bu haberle sarsıldım. Aynı gün, gece geç saatlerde bir asker beni alarak yukarı katta bir yere çıkardı. Burada göz bandım çıkarıldı, bir odaya alındım. Dayım Levent Tayşun içerdeydi. Demek ki daha önce benden onun telefonunu alan Kürt asker durumumu ona bildirmişti. Odada masa başında oturan bir subay ile yan tarafında oturan bir de Astsubay vardı. Bana:

- Geç otur şöyle! diyen subayın gösterdiği yere oturdum.

Bu ses aşağıda beni coplayarak "Sizin Bêrîwan'ı da vurduk" diyen aynı sesti.

Levent dayım ile masa başında oturan bu subay sohbet içindeydiler. Sohbet sırasında subayın:

- Geçenlerde, hem bize hem PKK'ye çalışan Gürğün Berberi'yi yakaladık. Onu Siirtte bir bidona ektim. Belinden aşağısı bidonda, toprağa dikili bıraktım. Çalışıyorsan tek taraflı çalış! dedikten sonra, yan tarafında oturan Astsubaya dönerek:

- Ne oldu Şaban, ürün alınmış mı Gürgünden? diye sordu.

- Alınmış… Bidondan çıkarılmış Gürgün, dedi Astsubay.

Sohbetin bir yerinde sözü bana getiren dayım Levent:

- Evli barklı, işinde gücünde, ekmek parasının peşinde koşuyor. Kimseye bir zararı yoktur. Bırakın götüreyim, dedi.

Dayımın bu sözleri üzerine, Astsubay Şaban cebinden cüzdanını çıkardı, içinden vesikalık bir fotoğraf alarak bana gösterdi:

- Bunu tanıyor musun? diye sordu.

Benim fotoğrafımdı. Astsubay Şaban bir daha:

- Bu sen misin? diye sordu.

Ben başımı sallayarak onayladım. Masa başındaki subay dayıma:

- Onu çoktandır yakından izliyoruz. Onun ne yaptığını, kimlerle düşüp kalktığını biliyoruz. Senin söylediğin gibi masum değil, dedi.

Subay bu defa bana dönerek “ne iş yaptığımı” sordu. Ona: “gümrükte serbest döviz işi” yaptığımı söyledim. Bunun üzerine masanın altından siyah bir bond çanta çıkaran subay, masanın üzerinde açtığı çantanın içinden aldığı iki tane yüzlük doları bana uzatarak:

- Buradan çıkınca, gümrükten bana karton Marlbora sigara al, dedi.

Çaprazın da oturduğum yerden, masanın üstünde açtığı bond çantanın silme dolarla dolu olduğunu gördüm. Subayın uzattığı paraları alır almaz, gümrükte edindiğim doğal el yoklamasıyla yokladım. Yüzlüğün biri sahteydi. Sahte yüzlüğü kendisine iade ederek:

- Bu kalsın… Ötekinin üzerini tamamlar sigarayı alırım, dedim.

Subay, elimdeki gerçek yüzlüğü de alarak dayıma döndü:

- Doğru, hemen anladı! Yeğenin bu işleri biliyor, dedi.

Levent dayım, masanın üzerindeki içi dolar dolu bond çantayı işaret ederek:

- Epey bir para komutan. Personele ikramiye mi geldi, diye sordu.

Subay dayıma:

- Yok, bunlar bizim gece (karanlık) işlerimiz için… dedi.

Dayım sözü yine bana getirerek, bırakılmamı istedi. Subay:

- Tamam, hallolmuş bil. Fakat şimdi buradan bırakamayız. Çünkü üzerinde ifade var. İfadeyi veren geri alırsa sorun olmaz, dedi.

Subay, ardından bana dönerek:

- Sen, sen ol bir daha yakalanma! Eğer bir daha elime düşersen gidersin… Buradan çıkınca, arkadaşlarının yanına git, Silopi de kalma… dedi.

- Benim arkadaşlarımın hepsi burada, dedim. Subay:

- Yok, yok! Biz senin arkadaşlarının kimler olduğunu, nerede olduklarını ve onlarla neler yaptığını biliyoruz… dedi.

Levent dayım gittikten sonra beni yeniden aşağı indirdiler. İki gün sonra mahkemeye çıkarıldım. Üzerime ifade veren Star Gündüz, mahkemede ifadesini geri aldı, hakim de beni bıraktı.

Silopi Jandarma Taburundaki bu subay, JİTEM in kurucularından Cem Erseverdi. Adını ilk defa, bana yardımcı olan Kürt askerden duymuştum. Bu subayın Cem Ersever olduğunu dayım da teyit etti.

Bırakılmam için araya giren Levent dayım Cem Ersever'e, o sıralar Türkiye de piyasaya yeni sürülmekte olan renkli bir televizyon ile eşine de kıymetli bir saat hediye etmişti. Levent dayımın, 12 Eylül darbesinde Silopi Jandarma Taburunda Teğmen olduğunu söylediği Cem Ersever ile, yerel eşraf-aşiret önde gelenleri ve askeri-mülki erkan arasında, herkesçe bilinen genel iktidar-rant içerikli ilişkileri vardı. Kürdistan da bütün Jandarma Taburları JİTEM üsleriydi. Jandarma Tabur

komutanları kendi alanlarında, JİTEM sorumlusuydular. Özgürlük hareketimize karşı kurulan devlet çetesi JİTEM in kurucularından Cem Ersever, çete içindeki çelişkiler sonucunda öldürülerek tasfiye edildi.

İŞKENCEDE

1989 yılının Eylül ayıydı. Özel timler tarafından kuşatmaya alınan evimiz basıldı. Tim komutanı ismimi sorarak üzerime geldi. Bir başkası, penceredeki perdeyi yırtarak sağladığı bez parçasıyla gözlerimi bağlayıp beni bir kenara oturttu.

Özel timler evin içini alt üst ederek ararlarken, oturduğum yerde yanıma gelen anam, bir elini omzuma koyarak bana Kürtçe:

- Bize layık ol! Kimseyi ele verme! Birini ele verirsen sütümü sana helal etmem! dedi.

Arama sona erdikten sonra, beni alıp Silopi Jandarma Taburuna götürdüler.

Özel timler aynı zamanda arkadaşım pala Mehmet Tan’ı da evinden almışlardı. İkimizi birlikte aynı hücreye koydular. Ertesi gün gözlerimizi bağlayarak bizi alıp taksiyle götürdüler. Giderken yoldaki virajlardan Şırnax’a götürüldüğümüzü anladık.

Taksiden alınarak bir bodrum katına indirildik. Burada birileri sırtımızı, omuzlarımızı elleriyle yoklayarak birbirlerine:

- Bunları dövmek hoş olur! İkisi de kum torbası gibi, antrenmanlık”, dediler.

Pala Mehmetle ikimizi bir hücreye kapattılar. Kapatıldığımız hücrede, sekiz on tane köpek eniği (yavrusu) vardı. Hayvanlar üzerimize hücum etti.

Kısa bir süre sonra tekrar gelen işkenceciler, bizi çırılçıplak soydular. Bu halde başka bir hücre ye götürüldük. Çırılçıplak kapatıldığımız bu hücrede iki tane büyük çoban köpeği vardı. Mehmet ile hayalarımızı avuçlarımızla kapatarak, sırtımızı köpeklere dönüp, dizlerimizin üzerine kapandık. Köpekler iki, en fazla iki buçuk metre karelik hücrede üzerimize gelmedi. Dışarıda bizi izleyen işkenceciler, şaşkınlık içinde aralarında köpeklerin bize neden saldırmadıklarını tartışıyorlardı.

Onların bilmediği bu nedeni, Koçer olduğumuzdan biz biliyorduk. Köpekler çıplak insana saldırmazlardı! Bu yüzden işinin erbabı, usta koyun hırsızları, gece sürüye çırılçıplak sızarlardı. Köpekler hırsızları çırılçıplak görünce onlara saldırmazlar, onlarda yüklendikleri hayvanları sessizce alıp giderlerdi. Yine köpekler önlerinde oturan insanlara da saldırmazlardı. Bize saldırmaları için, çırılçıplak önlerine atıldığımız çoban köpeklerinin özellikleri böyleydi. En fazla iki buçuk metre karelik bir hücrede, karşılıklı nefeslerimizi dinleyerek kaldığımız iki çoban köpeği, gün boyu ve gece bize ilişmedi, saldırmadı.

İkinci gün dayımın oğlu Cemil Tayşun'u da getirip çırılçıplak yanımıza attılar. Biz üçümüz, çırılçıplak dizlerimizin üzerine kapanmış halde, iki çoban köpeği ile burun buruna dururken, üçüncü gün işkenceciler köpeklerin önüne et parçaları attılar. Uzun süre aç bırakıldıkları anlaşılan köpekler, önlerine atılan et parçalarına saldırarak, daracık hücrenin içinde birbiriyle boğuşmaya başladılar. Keskin hırlama ve havlamalarla boğuşurlarken, alanları çok dar olduğundan, karşılıklı birbirlerine vurdukları boyun darbeleriyle bizim sırtlarımıza düşüyorlar; ön ayaklarının pençeleriyle

abandıkları sırtımızdan güç alarak, yeniden birbirine saldırıyorlardı. Birbirlerini fena halde hırpalayan köpekler, bu defada bize hiçbir şekilde zarar vermediler. Köpeklerin bize saldırmamalarına fena halde bozulan işkenceciler küfürler eşliğinde:

- Köpekleri de örgütledi bunlar… diyerek, birbirlerine dert yandılar.

Üçüncü gün beni başka bir hücrede sorguya aldılar. İki kişiydiler, bana:

- Senin hakkında elimizde bazı bilgiler var. Sana bir tek şey soracağım. Eğer doğru söylersen seni öldürmeyeceğiz, işkence de yapmayacağız, dedikten sonra:

- Ferhan diye birini tanıyor musun? diye sordu.

Ferhan'ı tanıyordum. Onu gerillaya ben katmıştım. Varit köyündendi. Ailesi köyün yakının da kurulu taburun tavuk çiftliğinde çalışıyordu.

- Tanımıyorum, dedim. İşkenceci, alaylı bir vurguyla:

- Tanımıyorsun ha? Ferhan gelse, burada karşında dursa, yüzleşseniz ne olur? diye sordu.

- Gelsin, dedim.

O anda, yan tarafta çekilen bir perdenin ardından Ferhan çıktı ortaya. Elinde hala içmekte olduğu bir bardak çay vardı. Ferhan ortaya çıkınca işkenceci bu defa:

- Bunu tanımıyor musun? diye sordu.

- Hayır tanımıyorum, dedim.

Ferhan, alçaklıkla bönlüğün karışımı bir hayıflanmayla, bana:

- Yazıklar olsun sana! Beni nasıl tanımazsın, diyerek elindeki bardakta bulunan sıcak çayı yüzüme serpti. İşkenceci, Ferhan'a:

- Tamam, sen git çayını tazele, rahatına bak, dedi.

Ferhan perdenin arkasındaki yerine gitti. Hemen ardından iki işkenceci seri halde yumruk, tekme darbeleriyle üzerime çullandılar. Sonra falakaya yatırdılar. Yorulduklarında ara vererek, üzerime soğuk su döktüler. Manyetodan uzanan iki kablo dan birini cinsel organıma, ötekini elimin serçe parmağıma bağlayarak elektrik verdiler. Elektrik akımı ıslak vücudumun içinde, iliklerimde şok dalgalarıyla dolaşırken, bir yerden sonra:

- Ben hiçbir şey bilmiyorum! diye haykırarak, yan hücrede işkence sırasını bekleyen Pala Mehmet'e mesaj iletmeye çalıştım.

Ne kadar sürdüğünü bilemediğim işkence seansı bittiğinde, hala kendimdeydim. Fakat kalkıp yürümek bir yana, kıpırdayacak halim kalmamıştı. Hücreye, koridordan gelen iki kişinin kolları arasında sürüklenerek götürüldüm.

Benden sonra Pala Mehmet'i işkenceye götürdüler. Onu da benim gibi külçe halinde getirip yanıma attılar. Cemili götürdüler. O da aynı bizim gibi perişan halde getirilip hücreye atıldı. İşkence seansından getirildiğimde köpeklerin hücrede olmadığını gördüm.

İlk seansın etkisinden çıkıp ayağa kalkacak hale gelince, bizi aldılar daha geniş bir hücreye götürdüler. Yeni hücrenin tabanı kalın bir tuz tabakasıyla kaplıydı. Bizim tabanlarımız ağır falaka işkencesinde parçalanmış ve şişmişti. İçeride serili tuz tabakasına basınca, tabanlarımızdaki taze yaralarımızın emdiği tuzla beynimiz zonkluyordu. Bu tarifsiz acının şiddetiyle kendimizi tuzun üzerine atıp oturduk. Coplarla

üzerimize saldırarak bizi ayağa kaldırdılar. Falakada patlayarak parçalanmış tabanlarımızla, tuz üstünde yürütülmeye başlandık. Tuz üstünde yürürken bir yerlerdeki teypten son ayarında: “PKK te, tu yek u yek! PKK te, tu yek u yek!” yeknesak nakaratından ibaret disko müziği eşliğinde, yürüyüş temposu verilmeye başlandı. Bizden tuz üstünde bu tempoya uygun adımlarla yürümemiz isteniyordu. Bu olacak iş değildi fakat ısrarla dayatılıyordu. Patlamış tabanlarımızdaki derin ve taze yaralarımız tuz üstünde pişene kadar bu durum saatlerce sürdü.

Tuz üstünde yürüyüşten sonra üçümüzü büyük bir salona aldılar. Burası mezbahaların ve büyük kasapların soğuk hava depolarına benziyordu. Duvarlarında boydan boya kalın demir kancalar, çengeller vardı. Bu kancalardan, uçlarında kayış bileklikler bulunan zincirler sarkıyordu. Bileklerimizi bu zincirlerin ucundaki kayış bilekliklere takarak, omuzlarımıza paralel halde kollarımızı gererek, bizi astılar.

Ayaklarımız yerden kesilmişti. Vücudumuzun bütün ağırlığı kollarımız ve omuzlarımız üzerine binmişti. Ayaklarımız yerden 5-10 cm. yukardaydı. Bu mesafe, kol ve omuz gücümüzün çöktüğü anda, gövde düşerken koltuklarımızın yırtılmasını önlemek için ayarlanmış olmalıydı.

Çırılçıplak bu çengellere-kancalara zincirlenerek asıldığımız yerden, gün içinde sırayla alınarak yan taraftaki oda da işkence ye götürülüyorduk. İşkence türleri burada da aynıydı: Falaka, elektrik, tekme yumrukla kaba dayak. Burada askıda kalmak zaten başlı başına en ağır işkenceydi. Farklı olarak, hayaları elle

sıkıp burma-kıvırma vardı. Bu işkence türünü uygularlarken her defasında:

“Erkekliğin bitecek, yazık değimi? Onsuz yaşanır mı?” gibi uyarılar yapıyorlardı.

İşkence seanslarından sonra, getirip yine aynı şekilde duvarlardaki çengellere zincirle asıyorlardı. İşkencenin acısı tarifsiz derindi, fakat bizi en çok zorlayan susuzluktu. Günde yalnızca yarım çay bardağı şekerli su veriyorlardı. Bu da kendi uzman doktorlarının deneylerle belirledikleri, işkence sürecinde, insanın biyolojik direncinin tüm den çökmesini ve ölmesini önlemek için asgari su ve enerji dozu olsa gerekti. Özellikle elektrik işkencesi insanın içini, öz suyunu somuruyor, özünü kurutuyordu.

İşkence seanslarından sonra, duvara asıldığım çengelde zaman zaman bilincimi yitiriyor ve kendimi bir nehir kıyısında, şelaleler önünde bulduğum oluyor, serap görüyordum…

İşkencede dördüncü ya da beşinci gündü. Cemil, kanca da asılıyken kendinden geçti, samranıp sayıklamaya başladı. Eşinin ve çocuklarının adlarını sayıklıyordu. Beşinci gün askıda, kollarımızdaki zincirleri gevşeterek ayaklarımızın yere basmasını sağladılar. Kollarımız ve omuzlarımız artık kırılıp, çıkma, kopma noktasına gelmişti. Beşinci gün gözlerimiz bağlanmıştı. Gözlerimiz bağlıyken getirilen birkaç kişi daha duvardaki çengellere zincirlenerek asıldılar.

Yere indirildikten sonra ayaklarımızın üzerine, kokusundan et suyu olduğu anlaşılan ılık bir sıvı döktüler. Ardından işkence için getirildiğimizde atıldığımız ilk hücrede karşılaştığımız köpek yavruları, ayaklarımızı yalamaya başladılar. İnsan, içini gıcıklayan tuhaf bir duyguya kapılıyordu. Eniklerin iştahla

yalamalarından doğan gıcıklanmanın içinde, gıdıklanma, tiksinti, acı duyumlarının bir yerden sonra dayanılmaz tepkisiyle, elimde olmadan bir tekme savurdum. Tekmeyi yiyen enik keskin ve şikayetçi bir acı içinde çenileyerek, havalanıp ileriye düştü. O anda eniğin sesine içeriye koşan bir işkenceci:

- Kim ulan! Kim vurdu puliye? diye haykırdı.

O anda hızla düşündüm. Bu alçak hepimizi dövecekti.

- Ben! dedim.

İşkenceci:

- Kim, kim o? diye aranarak yanıma geldi.

Karşımda durduğunda, burnundan soluyordu. Patlamak için şiştiği belliydi:

- Nasıl kıydın puliye? diye homurdandı.

Levent dayım, 12 Eylül sürecinde Amed zindanın da bir süre yatmıştı. Orada işkenceci başı Esat Oktay Yıldıranı anlatırken:

"İlkelerden ödün vermeden direnirken, bu alçakları da tahrik etmemeye çalışmak gerekir. Yoksa öldürürler insanı. İlkeler uğruna ölmek en yüksek bir onurdur. Fakat bazı küçük ayrıntılarda, tahriklerde ölmemek gerekir" demişti. Levent dayımın bu öğütlerine uyarak, işkenceciye:

- Ben ona kıymadım. Benimde evde çok sevdiğim bir köpeğim var. Puliyi ayağımla karnından kaldırıp kucağıma atlatayım da, onu biraz seveyim istedim, dedim.

Ben bunları söyleyince, işkenceci birden yumuşayarak:

- Puliyi kucağına versem, onu öpüp, sever misin? diye sordu. Bende:

- Tabi, dedim.

İşkenceci, inanamayan bir üslupla:

- Yani sen puliyi öpecek misin, diye sordu.

- Öperim, dedim.

Bunun üzerine işkenceci bir eliyle pençelediği eniği çenemin altına, göğsümün üstüne yapıştırdı:

- Hadi öyleyse, öp puliyi! dedi.

Bende, zaten bantlı olan gözlerimi, duyduğum tiksintiyle birde içerden sımsıkı kapatarak, burnumun dibinde soluyan iğrenç puliyi öptüm.

Bizimkiler şafi olduğundan, bizde köpek mekruk sayılırdı. Değil öpmek, köpeğe dokunulmazdı bile. İşkenceci benim pulisini öpmemden hoşnut ve rahatlamış bir halde, yanımda asılı olan Cemile dönerek:

- Cemil, sizin mezhebinizde köpek helal mi haram mı? diye sordu.

İlkelerden ödün vermeden direnen Cemil:

- Haramdır, dedi.

Cemil böyle söyleyince, işkenceci tıpkı bana yaptığı gibi, Cemilin göğsüne bastırarak:

- Sen de öp puliyi! diye haykırdı.

Cemil, tiksintiyle iğrenip öğürerek, burnunun dibindeki pulinin suratına tükürdü. Cemilin bu tepkisine, puliy ile işkenceci sahibi birlikte hırladılar. Pulinin suratına tükürmekle yetinmeyen Cemil, Allah'ın adını anarak puliye lanetler yağdırdı. İşkenceci de ona:

- Senin Allah'ını, peygamberini... diye küfürler ederek saldırdı.

Altıncı yada yedinci gündü, bir grup işkenceci geldi. Şefleri bana:

- Sen konuşmuyorsun, fakat biz Ferhan'a inanıyoruz. O dürüst ve iyi bir çocuk. Senin gibi değil, diyerek küfür etti. Sonrada yanındakilere:

- İndirin bunu da işini bitirelim! dedi.

Asılı olduğum kancadan indirildim. Beni bir odaya götürdüler. Orada bana bir takım şal şapik, şütük ve bir çift mekap ayakkabı vererek, bunları giymemi söylediler. Ben bu gerilla giysilerini giyerken biri:

- Seni vuracağız! Bir terörist vurduk diyeceğiz… dedi.

Ben içimden durumu tarttım. Söyledikleri gibi beni vurabilirlerdi. Onca işkenceye dayanıp direndikten sonra, bu ölüm tehdidi karşısında içimde bir ikircik peyda oldu. Bütün işkence seanslarında, "Silopi de PKK'nin işlerini kim çekip çeviriyor? Sorumlular nerede? Kimlerle ilişkilerin var vb." sorular sormuşlardı. Bende "PKK'li kimseyi tanımadığımı, kimseyle bu tür ilişkilerimin olmadığını" söyleyerek direnmiştim. Yaşama içgüdüsüyle ikirciklendiğim bu durumda, içimde aklımın bir kenarında:

"Bize karşı olan ağalardan birinin adını versem…" diye, irademe vurmayan bir düşünce akımı geçti… "Bunun örgüte bir zararı olmaz, bende zaman kazanır kurtulabilirim" hissine kapıldım. Fakat aynı anda düşman beni evden alırken, gözlerim ve ellerim bağlı oturduğum yerde, yanıma gelen anamın elini omuzuma koyarak Kürtçe söylediği:

"Bize layık ol! Kimseyi ele verme! Eğer birini ele verirsen, sütümü sana helal etmem!" sözleri, aklımın bir ucundan geçen o düşünce akımını bastırdı. Ha bir ağa ha bir arkadaş, birini ya da bir şeyi verip, düşmana yakayı bir defa kaptırdığın andan itibaren, gerisi çorap söküğü gibi gelirdi! Başlangıçta, işkencecinin:

"Sana bir şey soracağım, doğru söylersen seni öldürmeyeceğiz, sana işkence de yapmayacağız" şeklindeki yaklaşımının amacı da buydu. O anda Ferhanı tanıdığımı söyleseydim, büyük olasılıkla çözülebilirdim.

Gözlerim bağlı halde, gerilla giysileri içinde beni alıp dışarı çıkardılar. Fazla uzağa gitmedik. Bir yerde biri beni arkamdan itti. İtmenin şiddetiyle bir duvara kapaklandım. Hemen yanımda biri kesik kesik öksürerek boğazını temizledi. Bu Pala Mehmet'in sesiydi. Onu hemen tanıdım. Demek o da duvarın dibine çekilmişti. Birlikte kurşuna dizilecektik. Yüzümüz duvara dönüktü. Arkamdan, çok yakın bir mesafeden, namlusuna mermi sürülen bir silahın mekanizma sesleri geldi. Mermi şarjörden namluya sürülmüştü. O anda yanımıza yaklaşan biri, Mehmet ile aramıza girerek:

- Son bir isteğiniz, söyleyeceğiniz bir şey var mı? diye sordu.

Mehmet de bende hiçbir şey demedik, ölümü suskunlukla bekledik. Aynı ses:

- Yazık ediyorsunuz kendinize… Bu yaşam bir daha geçmez elinize… dedi.

İkimizden de ses çıkmayınca, yine aynı ses:

- Vurun ulan bu…!diye haykırdı.

O anda peş peşe 3-4 el patlayan silah sesi beynimde yankılandı…

Patlayan silah sesinin zihnime, göğsüme, ciğerlerime sıcak dalgalarla inen yankısıyla birlikte, içimde bir şeyler gitti geldi… Fakat düşmedim. Yanımdaki Pala Mehmet'in de düştüğünü duymadım. Vurulmamıştık. Bütün bunlar bizi çözmek için düzenlenmiş bir mizansın, bir hileydi. Eğer orada vurulmadığımız halde yere düşseydik, bu durum işkencecilere bizi çözmek için yeni ve büyük bir umut verecekti. Şefleri çaresiz ve bıkkın bir ifadeyle:

- İçeri götürün bunları, dedi.

Onlar yenilmiş, biz kazanmıştık!

İşkenceciler bizi getirdikleri gibi geri içeriye götürdüler. Çengellere astılar. Askıda kendi başıma kaldığımda, elimde olmadan aralıklarla kendimden geçiyordum ve her defasında, nedense kendimi nehir kıyısında bir şelalenin önünde buluyordum. Bu seraplardan kurtulup ta tekrar kendime geldiğimde susuzluğumu daha derinden hissediyordum. Ağzımın içi kuruyor, dilim damağıma yapışıyordu. Susuzluktan içimin kavrulup büzüldüğünü hissediyordum. Aralıklarla yakalandığım öksürük nöbetlerimde içimden, boğazımdan kalıplar halinde pıhtılaşmış kanlı balgam sökülüyordu. Bunların pıhtılaşmış kanla karışık olduğunu ağzıma geldiklerinde tadından anlıyordum. İlk bir hafta böyle geçti. Sekizinci veya dokuzuncu gün, üçümüzü de askıdan indirip tek tek hücrelere kapattılar. Bu hücrelerde her gün aynı rutin işkence seanslarını sürdürdüler.

Bu şekilde bir ay kaldık. Bazı günler işkence seansları uzuyor, ağırlaşıyordu. O zaman kendimden geçip bayılıyordum. Hücrede atıldığım yerde kendime geliyordum.

Böyle bir defasında uzayan işkence seansında bayılınca, getirilip atıldığım hücremde, bir elin boynumu ovuşlarıyla kendime geldim. Gözlerimi açtığımda, başımda benim gibi çırılçıplak birini görünce, ürpererek:

- Sen kimsin? Ben neredeyim? diye sordum. Bana şefkatle:

- Korkma ben yabancı değilim, diyen bu kişi boynumu, omuzlarımı ovmayı sürdürdü. Ben biraz toparlanıp kendime geldiğimde bu kişi:

- Benim adım Celal. İtirafçının biri üzerime ifade vermiş. Bu yüzden tutuklandım, dedi.

Aynı gün yanımdan alınan Celal arkadaş, daha sonra katıldığı gerilla saflarında şehit düşen Kobra Celal arkadaştı.

O günler de Cemil adında birini getirdiler. Cemil ikinci gün çözüldü. Verdiği ifadeler üzerine Uludere den 50 kişi getirildi işkencede sorguya alındı.

MAM TOMA

Aynı günlerde 55-60 yaşlarında birini getirdiler. Bu yaşlı insanda bizimle birlikte aynı işkenceleri gördü. Her gün bana yapılan işkencenin aynısını gören bu yaşlı adam, bir defa olsun boş bulunup ta bir ‘ah’ demedi! İşkence sırasında, seans aralarında fırsatını bulduğu her defasında, dua üslubu ve edasıyla mırıldanarak, işkencecilere Kürtçe en sunturlu küfürleri yağdırıyordu. Keşke uygun olsa da buraya hepsini kaydedebilseydim. Küfür, küfürdür! Küfür güzel olur mu? Fakat orada bu ihtiyar adamın işkencecilere Kürtçe ettiği küfürler, anlamlı bir direniş ifadesiydi. Bu ihtiyar adamın küfürleri ve küfür ediş biçimi çok farklıydı… Onun direnişi ve küfürleri bana güç ve moral kaynağı oldu. İşkenceciler bu kadar ağır işkence seanslarında bir ‘ah!’ bile demeyen bu yaşlı adamın, kendi kendine mırıldanmalarını anlayamadıklarından, birbirlerine:

- Moruk kafayı yedi, tozuttu, diyerek alay ediyorlar, bazen de:

- Ulan ne diyor bu! diyerek saldırıyorlardı.

Bu ihtiyar adamla hücrelerimiz karşılıklıydı. Sırayla onu koridora alıp benim önümde işkence yapıyorlardı. Beni alıp onun önünde işkence

yapıyorlardı. En az 10 gün boyunca falaka, elektrik, haya burma işkencesi gören bu ihtiyar adam işkencecilere Kürtçe küfürler dışında tek bir söz etmedi. Bir “ah!” bile demedi. Bir ay sonunda işkenceyi kestiler. Benim gözümde küfür’e bile ‘güzellik’ kazandıran bu ihtiyar adamı, benim hücreme getirdiler. Özünde birbirimizi çoktan tanıyıp anlayarak, yürekten kaynaştığımız 55-60 yaşlarındaki bu çatal yürekli direngen adamın, Xozê köyünden Mesihi (Hiristiyan) Toma Sak olduğunu öğrendim. Mam Toma PKK’ye yardım ve yataklıktan getirilmişti. Mam Tomanın tarzı Apo cuydu. Bütün Apo cular gibi mam Toma da direnişiyle “berxedan jîyane” diyordu!

Giysilerimizi getirdiler, giyindik. Fakat ayakkabılarımızı ayaklarımıza giyemedik. Falaka seanslarında aldığı sayısız darbelerle paramparça olan ayak tabanlarımızdan ayak derilerimiz sarkıyordu. Ben parçalanıp sarkan taban derilerimi koparıp cebime koydum. Ayaklarımız feci halde şişmişti. Sağlıkçı kılıklı bir işkenceci gelerek, ayaklarımıza merheme benzer bir şeyler sürdü. Yiyecek olarak, üzerine birkaç parça pişirilmiş kuru fasulye konulmuş kuru ekmek parçaları vermeye başladılar. On gün de böyle geçti.

Yakalandıktan 40 gün sonra, yaralarımız biraz iyileşip toparlandığımızda mahkemeye çıkarıldık. Adliyede, duruşma salonunun önünde, içeri girmeyi beklerken yanımdan geçen ağabeyim beni tanımadı. Onun böyle önümden geçip gitmesine hiçbir anlam veremedim. Koridorda dönüp tekrar önümden geçti, ancak o zaman ağabeyim için bile tanınmaz bir halde olduğumu kavradım. Ona, tekrar dönüşünde kelepçeli ellerimle işaret verdiğimde beni tanıyınca irkildi. Gözyaşlarını tutamadı. O an birbirimize hiçbir şey

diyemedik. Çünkü hiçbir söz duygularımızı ifade etmeye yeterli değildi. Sadece birbirimize sarıldık.

Mahkemede iddianame okundu: ‘Silopi de ki bazı eylemlerden, gerillayla birlikte karakol baskınlarına katılmaya” kadar üzerime bir yığın eylem yüklenmişti.

Söz sırası bana geldiğinde, cebimdeki bir avuç taban derimi çıkarıp hakimin masasına koydum:

- Hakim bey, bunlar benim taban derilerimdir. İsterseniz ayakkabılarımı çıkarayım bakın. 40 gün boyunca işkence gördük. 40 gün sonra öz ağabeyim bu salonun kapısında beni tanıyamadı! Üzerime verilen ifadelerden oluşan bu iddiaları kabul etmiyorum. Aynı iddialar bana işkence altında da dayatıldı, ben kabul etmedim. Sorguda, işkencede alınmış bir ifadem yok. Bizi serbest bırakmanızı istiyorum, dedim.

Ruhunda biraz olsun insanlık mayası olduğu anlaşılan hakim, hüzün içinde:

- Sen haklı da olsan, ben seni bırakamam. Senin üzerinde bir itirafçının ifadeleri var. Seni ancak DGM bırakabilir, diyerek dava hakkında görevsizlik kararı verdi. Bizi Diyarbakır DGM ye sevk etti.

Mahkemeden Şırnak cezaevine götürüldük. Pala Mehmet ile işkence de çok yıpranmıştık. Bütün koğuşla birlikte içebileceğimiz kadar süt çorbası yaptıralım dedik. Koğuşun önde geleni, Şırnaxlı Yusuf adında biri vardı. Koğuş ağası, kabadayı geçiniyordu. Bizden önce adli mahkumlara kendini zorla kabul ettirmişti. Koğuşta daha üçüncü, dördüncü günümüzdü. Usulen kendisine, bütün koğuş için süt çorbası yaptırmak istediğimizi söyledim. Yusuf, beni azgın bakışlarla şöyle bir süzdükten sonra:

- Buranın sorumlusu sen misin ben miyim? Burada makarna yapılmış. Oturun onu yiyin, çorbaya gerek yok! dedi.

Arkamda ayakta durduğu yerde, Yusuf'un bana söylediklerini duyan pala Mehmet, masanın üzerindeki makarna tenceresini kaparak Yusuf un üzerine yürüdü:

- Seni alçak! Biz köleliği kabul etseydik, Silopi den buraya gelir miydik? Sen kimsin? diye bağırdı.

Ben elindeki tencereyi kaparak, pala Mehmet in önünü kestim. Öfkeden eli ayağı titreyen Mehmet:

- Hiç değilse tokatlayalım bunu… diye yalvardı. Bende:

- Olur, dedim.

Kızıyla damadını öldürmekten yatan koğuş ağası Yusuf'u, Pala Mehmet ile aramıza alıp peş peşe tokatladık. Suratı yangın yerine dönen Yusufun, korkudan ödü de patlamıştı. Can havliyle öyle bir haykırdı ki, gardiyanlar koğuşa üşüştü. Gardiyanlara Yusuf'un durumunu anlatarak:

- Alın bunu başımızdan, dedik.

İdare Yusuf'u hemen alıp, Cizre cezaevine yolladı.

Yusuf böyle perişan halde gidince, koğuştaki adli mahkumlar bize şükran duygularıyla:

- Ellerinize sağlık. Gardiyanlardan çok bu Yusuf'un elinde perişandık, dediler.

Süt çorbamızı yaptık, bütün koğuş iştahla içtik.

Bizden bir hafta sonra Xorzê li direnişçimiz, Mesihi mam Toma koğuşa geldi. Onu da Diyarbakır DGM ye sevk etmişlerdi. JİTEM in işkence tezğahından gelen mam Toma kir pas içindeydi. Mehmet ile hemen harekete geçtik. Mam Toma'yı banyoya aldık. Sıcak suyumuz hazırdı, süt çorbamızda vardı. Banyo da Mam Toma'yı soyduk. Onu, sıcak suyla ve sabunla bütün

vücudunu keseleyerek yıkadık. Mam Toma buna hem çok şaşırdı hem de çok sevindi. Mehmet ile bana yollanan yeni iç çamaşırlarla giydirdiğimizde, Mam Toma banyoda:

- Tanrı ve İsa sizden razı olsun, diyerek bizi kutsadı. Bende:

- Başkan Apo da senden razı olsun mam Toma, dedim.

Mam Toma mutluluk içinde gülerek:

- Layık olabildiysek ne ala… İnşallah qurêmin, dedi.

Banyodan sonra süt çorbasını da içen Mam Toma, bu defa çıfıtlaşarak:

- Ben Amedte de sizin koğuşa gelirim… dedi.

- Ser çava ser serê me Mam Toma, dedim.

Şırnax cezaevinde kaldığımız günlerde Mam Toma, mücadeleye hizmetini biz sorunca kısaca anlattı. Gerillaya lojistik ve istihbarat hizmetlerini sunarlarken deşifre olmuşlar. Xorzê muhtarı kaçmış fakat Mam Toma yakalanmıştı.

Şırnaxtan Amed zindanına sevk edildik. Orada da aynı koğuşta birlikte olduğumuz Mam Toma, iki ay içinde çıktığı ilk duruşmasında tahliye oldu. Düşman kendisinden bir ifade bile alamamıştı.

Amed DGM de yargılanırken, avukatlığımızı Orhan doğan, Hasip kaplan ve Fevzi Veznedaroğlu üstlendi. Çıkarıldığımız ilk mahkemede itirafçı Ferhan da karşımıza çıkarıldı. Savcı yalnızca Ferhanın itiraflarından oluşan iddianamesinde, pala Mehmet ile bana “gerillaya şervan katmaktan; gerilla ile karakol baskınlarına katılmaya kadar” pek çok suçlamada bulunmuştu.

Savcının iddianamesindeki iddiaların hepsine tanık olduğunu söyleyen Ferhan bunları onayladı.

İddianamede savcı, Pala Mehmet ile benim, Besipin karakolu baskınına gerillayla birlikte katıldığımızı, Ferhanın tanıklığına dayanarak öne sürüyordu.

Savunma sırasında avukatımız Orhan doğan, itirafçı Ferhan'a "Besipin karakolu baskınına kendisinin katılıp katılmadığını" sordu. Ferhan: "katıldığını" söyledi.

Avukatımız Orhan doğan Mehmet ile beni göstererek:

- Bunlar da o baskına katıldılar mı? diye sordu. Ferhan:

- Baskında birlikteydik, dedi.

Avukatımız Orhan doğan:

- İsmail'in baskında silahı neydi? diye sordu. Ferhan:

- On dörtlü tabancaydı, dedi.

Ferhan bunu söyler söylemez, avukatımız Orhan doğan alaylı bir coşku içinde:

"Askerdeki tanka, topa, G-3'e karşı on dörtlü tabancayla karakol baskını ha (!)" diye başladığı konuşmasının sonunda, ilgili yasa maddelerini sayarak mahkemeden tahliyemizi istedi.

Avukatlarımızdan Hasip Kaplan da değişik boyutlarıyla savunmamızı yaparak tahliye talebinde bulundu.

Hakim duruşmaya ara verdi. Ben yanımdaki Pala Mehmet'e:

- Ferhan'ın inanılırlığı kalmadı. Biz tahliye olduk, dedim.

Pala Mehmet hiç umut var değildi. Heyet salona döndüğünde hakim tahliyemize karar verildiğini söyledi.

ZİNDANDAN SONRA

Tahliyeden sonra Amedten Silopi'ye geldik. Birkaç gün sonra yönetim bizi çağırdı. Yönetimle görüşmek üzere çağrıldığımız eve gittiğimizde, karşımıza, Silopi sorumlusu olarak Reşo (Ramazan Şırnax) çıktı. Yanında Rojavalı Aydın arkadaş olduğunu daha sonra öğrendiğimiz bir arkadaş vardı.

Pala Mehmet Reşo yu görünce, bir elinin işaret parmağını ona doğrultarak öfke içinde:

- Bununla senin gözünü oyarım ajan! Sen nasıl yönetim oldun bizim başımıza? dedi.

Biz zindandayken Reşo hakkımızda: "Bunlar PKK davasından değil, adli suçtan yakalandılar" demiş bu da içeride bizim kulağımıza kadar gelmişti. Reşo bizim yanımızda bir süre milislik yapmıştı. Basit yaşam sorunları olan, bunlardan kaynaklı zaaflar içinde yüzen biriydi. Arkadaşlar bu durumuyla cephe çalışmalarında, halk arasında kalmasını uygun bulmadıkları Reşoyu Cudi ye, Kararğaha çekmişlerdi. Kararğahta bazı ilişkileri üzerinden işlerini ayarlayan Reşo, şehit Bêrîwan arkadaşın yerine, biz zindandayken Silopiye yönetim olarak gelmişti.

Orada bulunan arkadaş araya girdi. Pala Mehmet ile ikimizi bir başka odaya alarak görüştü. Kendisini Aydın olarak tanıtan arkadaş, Silopi yönetiminde olduğunu, zindan yönetiminin bizimle ilgili olarak kendilerine not yolladığını, çalışmalara katılmamız için bizi çağırdıklarını, yakınlardaki seçimlerde aday olabileceğimizi belirttikten sonra:

- Siz "ajan" kavramını kullandınız. Neye dayanarak böyle söylüyorsunuz? diyerek Reşo hakkında

bizden bilgi istedi. Bizde Reşoyla ilgili bildiğimiz her şeyi arkadaşa anlattık. Ben arkadaşa en son:

- Heval Aydın, şimdi bu evden çıkın 40 ev sağa, 40 ev sola gidin her eve sorun. Reşo yu bir tek ev kabul ederse ona söylenen bu ağır kavramı biz üstleneceğiz, dedim.

Aydın arkadaş:

- Anladım heval. Size söz veriyorum, parti nezdinde gereğini yapacağım, dedi.

Zindan sonrası çalışmalar için düzenlememiz yapıldı. Daha önce olduğu gibi cephe çalışmalarında mahalle ve milis yönetimlerinde yer aldık. Ben bu görevlerin yanı sıra aynı zamanda metrepolde yeni şervanların ülke sahasına, gerillaya aktarılması çalışmalarında görevlendirildim.

Aydın arkadaş sözünde durarak, Reşo nun durumunun, parti tarafındansoruşturulmasını sağladı. Soruşturma sonunda Silopi yönetiminden alınan Reşo 92 savaşında Xakurkeden kaçtı. Örgüte ciddi zararlar vermişti. Güneyde arkadaşların yöneliminden kurtulan Reşo hala kontradır.

Aydın arkadaş, aydınlatılamayan bir biçimde 1993 te Şırnaxta şehit düştü.

KAÇACAK YER

Reşo dan sonra, Mehmet Salih Silopi sorumlumuz oldu. Ben Mehmet Salih gibisini mücadele yaşamımda görmedim. Silopi gibi stratejik bir çalışma alanının sorumluluğunu taşıyan Mehmet Salih, her şeyi kendi güvenliğine ve rahatına göre düzenliyordu. Kesinlikle eylem istemiyordu.

Silopi ve çevresinde kendisine kalacak yer beğendiremiyorduk. Kendisini kalmak için götürdüğüm her evde bana sorduğu ilk şey:

- Kaçış yeri var mı? sorusu oluyordu.

Elbette ki tedbir ilke gereğiydi. Fakat Mehmet Salih'in ki ilke gereği tedbir değil, korku ürünü vesveseydi. Her defasında sağlam kaçacak yeri olan evi, evlerdeki kaçış yerlerini Mehmet Salih'e göstererek beğendirmek için dolaşmaktan ayaklarımıza kara sular iniyordu.

Yine böyle bir gün, Mehmet Salih'e kalacak ev beğendirmek için dolaşıyorduk

Hangi eve götürdüysem, bakarak denetlediği kaçış yerini beğenmedi. Vakit gece yarısını geçmişti. İçimden "yeter artık!" dedim. Mehmet Salih'e:

- Gel, çok sağlam bir yere gidelim, dedim.

Gece karanlıkta, Mehmet Salih'i aldım bizim eve götürdüm. İçeride arkadan kaçış penceresini ve özel sığınağı gösterdim. Biraz rahatlayan Mehmet Salih kendisine hazırladığım yatağa yatıp uyudu. Bende yattım.

Sabah uykumdan sarsılarak uyandım. Tepemde beni sarsarak uyandıran Mehmet Salih'in suratından düşen bin parçaydı. Ben kaygı içinde:

- Ne var, ne oldu heval? diye sordum.

Mehmet Salih:

- Sen bizi kendi evinize getirmişsin! Burası deşifredir, hemen çıkalım! diyordu.

Sabah uyandığında kendisini, tamamen deşifre olan bizim evde bulunca fena halde paniklemişti. Ona:

- Bir şey olmaz heval Mehmet. En güvenli olan yerler böyle deşifre olan yerlerdir. Bizim şimdi burada

olduğumuz, düşmanın aklının ucundan bile geçmez, dedim.

Kendisi eylem yapmayı aklından bile geçirmeyen sorumlumuz Mehmet Salih, bizim eylem önerilerimizi de kabul etmediği gibi, tepkiyle karşılıyordu. Pala Mehmet bir gün:

- Burada iyice paslandık heval İsmail, böyle olmaz, dedi.

Bende aynı görüşteydim. Fakat yetki Mehmet Salihte idi. O günlerde bir polis panzerine yönelik eylem gerçekleşti. Silopi fena halde karıştı. Eylemde 5 polis ölmüştü. Mehmet Salih hepimize bu eyleme ilişkin sorular sordu, eylemi kimin yaptığını öğrenemedi. Çok şaşırmıştı.

Bir süre sonra Cudi bölge sorumlusu Erdal Xeştan arkadaşın, pala Mehmet ile beni kararğaha çağırdığı söylendi. Cudiye kararğaha gittik. Erdal arkadaş bizim için Silopi yönetiminin verdiği "kontradırlar" raporunu önümüze koydu. Raporu yazan Mehmet Salih'ti. Erdal arkadaşa Mehmet Salih'in durumunu ve genel durumumuzu izah ettik. Bizi dinleyen Erdal arkadaş, durumu kavrayınca:

- Gidin çalışın heval. Durum anlaşıldı, biz gereğini yaparız, dedi.

Biz Silopi ye döndükten kısa bir süre sonra Mehmet Salih görevden alındı.

METREPOL FAALİYETİ

Türkiye metrepollerinde, İstanbul ve İzmit den katılan yeni şervanların ülke sahasına, gerillaya ulaştırılmasıyla görevlendirilmiştim. Bu görev için İstanbul ve İzmit de Fırat (Cihanbeyli), Ercan (İstanbul)

ve Güler (Dersim) ile bağlantılarım vardı. Bu arkadaşlar üzerinden aldığım yeni şervanları, Felemez Başboğanın da katkılarıyla, otobüslerle Mardin-Nusaybin’e getiriyordum. Otobüs Nusaybin’e girmeden, yolda uygun noktalarda indirdiğim yeni şervanları buradan kırsala çıkarıp arkadaşlara ulaştırıyordum.

Katılımlar çok yoğundu. Gruplar çok kalabalık olduğu gibi, aktarımlarda çok sık olduğundan, bazen denetim dışı durumlar oluşuyordu. Bu durumların birinde Bese (Hozat), Zeynep ve Canda arkadaşlar Nusaybin de yakalandılar.

Bu çalışmada, Nusaybin-İstanbul arasında kuryemiz olan dayika Feyroz un çok büyük emekleri vardır. Kavenda arkadaşın annesi olan dayika Feyroz’u saygıyla ve minnetle anıyorum.

KUSUR

Bu çalışmalarda, arkadaşlar alanda ilişki verirlerken: “bir kusurları var fakat hepsi yurtseverdirler” dedikleri, Cizrenin Ziviki köyünü değerlendirebileceğimizi belirttiler.

Dar bir anda, 20 kişilik bir yeni şervan grubumuzu, Zivikiye ucu ucuna ulaştırabildik. Bizi izleyerek peşimizden gelen düşman Zivikiyi bastı. Ben içimden:

- Bu defa da buraya kadarmış, gene yakalandık… dedim.

Fakat köye giren düşmanın önünü kesen Zivikililer, ne yapıp ettiler düşmanı oyaladılar, bizi de köyden kaçırdılar. Bizi düşmanın avucunun içinden tereyağından kıl çeker gibi çekip çıkaran Zivikililerin bu marifetleriyle, arkadaşların bana belirttikleri “

kendilerine ait olmayan şeyleri edinme” olarak ifade edebileceğimiz, kusurlarından edindikleri büyük tecrübe ve cesaret arasında doğrudan bağ olduğu inancındayım.

İstanbul da grupların hazırlanmasını beklerken, legal parti zemininde düzenlenen açlık grevleri vb. etkinliklere katılıyordum.

EGÎD ARKADAŞ

Sorunlu kişiliklerle ve sık görev değişimleriyle zorlanan Silopi örgüt yönetimine, 1991 sonunda Cudi bölge kararğahından Egîd arkadaş geldi. Rojavalı olan Egîd arkadaş, Derikahamko’nun Andiver köyündendi.

Mücadele yaşamım boyunca gördüğüm en nitelikli Apo’cu militan öncülerden biri olan Egîd arkadaş, Silopi örgütünü kısa sürede toparladı ve çalıştırdı. Egîd arkadaşın yönetici olarak en belirgin özelliklerinden biri, halka bütünlüklü yaklaşımıydı. Egîd arkadaş, yurtsever halk kesimlerini onların doğrudan yaşamlarına girerek, mücadele içine çekip kazanırken, aynı zamanda, daha önce başta yönetimlerimiz olmak üzere hepimizin özel tedbirlerle uzak durduğumuz işbirlikçi ajanların hemen tümünün evine girdi. Onlarla şaşırtıcı bir beceriyle kurup geliştirdiği ilişkilerin tümünden, örgüt için değişik düzeylerde sonuç aldı.

Başlangıçta Egîd arkadaşın bu gözü kara, ürkütücü girişiminden kapıldığımız derin kaygıyı, resmiyette kendisine ifade ettiğimizde, Egîd arkadaş bize şunları söyledi:

‘’Heval, hiç kimse anasından işbirlikçi-ajan doğmaz. Bu işler sonradan olur. Bir insan düşmanla işbirliği içindeyse, ona ajanlık yapıyorsa eğer bunun kendisinden, düşmandan ve bizden kaynaklanan

nedenleri vardır. İnsanların kendilerinden kaynaklanan nedenleri bilgisizlik, cahillik, yoksulluk, yalnızlık, zayıflık, korku, gelecek kaygısı, maddiyata tamah vb. olabilir. Düşman bütün Kürtleri inkar, imha ve asimile etmek için çalışıyor. Bunun için her yolu deniyor. Biz Önderliği ve örgütü yeterince anlayamadığımızdan, yerinde ve zamanında yeterli temsil gücünü gösteremiyoruz. İnsanlarımızı örgütsüz ve yalnız bırakıyoruz. Kimi zaman örgüt yetkisiyle, örgüt adına kendimizi halka, kendi insanımıza dayatıyor onları kırıp, kaçırtıyoruz.

Bir Kürt, Önderliğin ve örgütün kendisine sunduğu bütün doğru yaşam ve mücadele imkanlarına rağmen içimizde ajanlaşırsa, onun hakkı can alıcı yerine helalinden bir kurşundur! Fakat bizden önce ve bizim dışımızda, Önderlik ve örgüt imkanlarından yoksun, uzak ve bunlardan habersiz olarak işbirlikçilik-ajanlık pisliğine bulaşmış insanlarımızı o pislikten arındırmak gibi bir mücadele görevimiz ve sorumluluğumuz vardır! Bu görev ve sorumluluklarımızın gereklerini yerine getirmek için yeterince çalışıp emek vermeden "işbirlikçidir-ajandır" diyerek onlara yönelmek, düşmanın içimizdeki varlığına ve gücüne boyun eğmek, onu kabullenmektir'' dedi.

Egîd arkadaş, bütün ısrarlarımıza rağmen, işbirlikçi-ajanların evlerine, yanına güvenlik için hiçbirimizi almadan, dışarıda hiçbir özel tedbir geliştirmeden, belinde bir tabancasıyla yalnız gidiyordu. Düşmanın üzerinde sonuç aldığı kişilikler olarak, bir işbirlikçi-ajandan sonuç aldığında, onunla bir başka işbirlikçi-ajanın evine gidiyordu.

Belinde bir tabancayla tek başına gittiği işbirlikçi-ajanın evinden, bana telefon ediyor: "ben falancanın evindeyim" diyerek yerini, kimin yanında olduğunu

bildiriyordu. Birlikte aldığımız karar ve planlama çerçevesinde, Egîd arkadaşın oraya gittiğini biz zaten biliyorduk. Fakat Egîd arkadaş işbirlikçi ajanın yanında bize telefon ederek, orada olduğunu örgütün bildiğini vurgulayarak, bir tedbir alıyordu. Egîd arkadaş bu telefonlarında "güvenlik almanıza, nöbet tutmanıza gerek yok" diyordu. Egîd arkadaş bunu hem bizi hem de yanındaki işbirlikçi ajanı rahatlatmak için yapıyordu. Egîd arkadaşın böylesine riskli bir durumda aldığı tek güvenlik tedbiri buydu.

Resmi tekmil ve toplantılarda, Egîd arkadaşa güvenlik açısından yoğun eleştiriler geliyor, önerilerde bulunuluyordu. Egîd arkadaş bütün bu eleştiri ve önerilere değer vermekle birlikte:

''Bizim güvenliğimizin güvencesi, halkla olan ilişkilerimizin niteliği ve düzeyidir. Halkın kendi sorununu görüp kavraması, bilinç ve örgütlülük düzeyinin gelişmesi ve mücadeleye katılımı bizim her türlü güvenliğimizi sağlar. Bundan yoksun her türlü güvenlik tedbiri bizi halktan ve mücadele den uzaklaştırıp imhaya götürür'' dedi.

Halkın içinde "suda balık" gibi olan Egîd arkadaşın Silopi de girmediği Kürt evi, kazanmadığı Kürt kalbi yok gibiydi. Önderlik çizgisine inanan ve bu temelde kendisine güvenen Egîd arkadaş, aynı zamanda verili durumu ne olursa olsun, insana güveniyor ve onun değişeceğine inanıyordu.

Zihniyet olarak artık kemikleşmiş olan Silopi'nin feodal ağalarının evlerine, yaşamlarına girdi. Onların minderlerine oturdu. Kahvelerini içerken onlara Başkan Apo nun ve PKK nin Kürt ve Kürdistan davasını anlattı. Yoksul ve arkasız Kürt köylülüğü karşısında neredeyse tanrısallık düzeyinde mağrurlaşan, devletle her türlü

işbirliği içinde olan bu feodal ağalar, Egîd arkadaşın nezdinde BaşkanApo yu ve PKK yi benimsemeseler de tanıyıp kabullendiler. Kürdistan da Türk devletiyle girdikleri köklü işbirliği içinde, ruhlarında artık sönmüş olan Kürtlük ve Kürdistan ateşinin küllerinin altında kalmış közleri, parti yelpazesiyle açığa çıkarıp harlandıran Egîd arkadaş, bu ağalardan da çeşitli biçim ve düzeylerde sonuç aldı.

Otuz beş yıldır Belediye Başkanı olarak, devletin Silopi deki temel dayanaklarından olan Neşet Öktem in bile evine ve yaşamına girerek sonuç aldı.

Kendisi gerçekten inanç sahibi, samimi dindar olan Hacı Ömer Fendioğlunun bir oğlu, devletin Hizbullah çetesinin Silopi de önde gelen örgütlü militanıydı. Silopi de devletin dinci çetesi Hizbullah'ın örgütlenmesi ve bununla bağlantılı sorunlar tekmil ve toplantılarımızda gündem oluyordu. Biz: “yılanın başını küçükken ezmeli” diyerek, Hacı Ömer'in Hizbullahçı oğlunu ve kendisini tepeleyerek işin içinden çıkalım diyorduk. Bizim bu yaklaşımımıza karşı:

“Olmaz öyle şey” diyen Egîd arkadaş, bize sorunlara karşı yaklaşım, yöntem ve tarz konularında eğitim niteliğinde değerlendirmeler yapıyordu. Hizbullah sorununun resmi gündemimizde yer ettiği sıralarda Egîd arkadaş bana:

- Hazırlan, birlikte Hacı Ömer'in evine gideceğiz, dedi.

Ben çok şaşırdım fakat bir şey diyemedim. Egîd arkadaşın tarzı buydu. Çevrede usulen yaptığım genel bir keşfin ardından Egîd arkadaşla birlikte, Hacı Ömer Fendioğlunun evine gittik. Hacı Ömer'in Hizbullah çetesinde örgütlü oğlu da evdeydi. Birbirlerini tanıyan taraflar olarak, evin içindeki beklenmedik karşılaşma,

oğlunu ve Hacı Ömer'i gerse de kötü niyet olmadığını görmeleri ve hane içinde düşmanlık kabul etmeyen, düşmanı da olsa geleni evine buyur edip ağırlamak zorunda olan, Kürt geleneksel gerçekliğinden dolayı kabul gördük.

Daha kahvelerimizi içerken, Egîd arkadaş ile Hacı Ömer arasında, fincan dibindeki telve koyuluğuna ulaşan sohbetin derinliğinde bir yerde, Egîd arkadaş öğle vaktini işaret ederek: "abdest almak istediğini" söyledi. Egîd arkadaşın bu isteği karşısında, şaşkınlıktan adeta afallayan Hacı Ömer Fendioğlu, yanında oturmakta olan Hizbullahçı oğlundan başlayarak, bütün hane halkını ayaklandırıp seferber etti. İbrik içinde su, leğen, sabun, peşkir her şey hazır edilince, Hacı Ömer Egîd arkadaşı abdest için buyur etti. Egîd arkadaş abdestini aldıktan sonra, geniş salonun içinde bir yerde kıbleye dönerek namaza durdu. Egîd arkadaş üçümüzün önünde namazını kılarken, gördüklerinin hayal değil gerçek olduğuna inanan Hacı Ömer, yanındaki oğluna öfke dolu bir üslup ve zehirli bir dille:

- İtoğluit! Hani sen bunlar Allah, kitap tanımaz, dinsiz, imansızdır diyordun, diye fısıldadı.

O gün Egîd arkadaşın bu yaklaşımıyla mest olan Hacı Ömer Fendioğlu, Egîd arkadaşın fethettiği kalbinin ve ruhunun kapılarıyla birlikte, evinin kapısını da ardına kadar örgüte açtı.

Hacı Ömer Fendioğlunun evinden böyle bir sonuçla çıktığımızda, içimden geçenleri okuyan Egîd arkadaş, ben kendisine hiçbir şey sormadan:

- Ben inancımın gereğini yaptım heval, dedi.

İşler bize kalsaydı, Hacı Ömer Fendioğlu ile Hizbullahçı oğlunu bir biçimde şiddetle cezalandırırdık.

Bu da halkımızın bağrında onulmaz yaralardan biri daha olurdu.

Egîd arkadaşın halka yaklaşımı, yaygın deyimle “şeker şerbetti.” Kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk herkese gerçekliğine uygun özgün bir yaklaşım ve üslup içinde olurdu. Egîd arkadaşı herkes sever, yokluğunda onu arayıp sorardı.

Egîd arkadaş kişi, konu ve sorun ayrımı yapmadan, herkesi can kulağıyla dinlerdi. Bana:

- İnsanlarımızı dinlemezsek, onları anlayamayız heval İsmail. Halk içinde çalışmanın başta gelen esaslarından biri onları, anlatmak istedikleri her konu da dikkatle dinlemektir. Dinlemek, onları tanıyıp anlamanın yanı sıra, onlara değer verip saygı göstermenin de gereğidir. Halk bunu anlar, dedi.

Egîd arkadaş, halkı her alanda mücadelenin içine çeker, onları karar ve uygulama süreçlerine katmak için büyük çaba harcardı.

Egîd arkadaş, örgüt yapısına, çalışanlara karşı da eşit mesafede yaklaşır, karar ve uygulama süreçlerine katılmamız için her konuda güç ve destek verir, önümüzü açardı.

Egîd arkadaş, düşmanın bütün hatlarıyla yönelip yüklendiği, Silopi gibi çok stratejik ve dar bir alanda, çok yoğun hareket ve kesintisiz çalışma temposu içinde; başına ödül koyarak kendisini her yerde arayan düşman karşısında, sadece birkaç defa zor durumda kaldı.

Egîd arkadaşla birlikte gittiğimiz bir yurtseverin evinde işimizi yaparken, ev sahibi yurtsever odaya girdi:

- Ben size bir şey söyleyeceğim, fakat telaşlanmayın. Sadece bizim ev değil bütün mahalle kuşatılmış durumda. Evden çıkış için hiç imkan yok, dedi.

Kalkıp pencereden baktığımızda, silahlı özel timlerin çevremizde konumlandıklarını gördük. Mahalleye düzenlenen operasyonun hedefi kim ve neresiydi bilmiyorduk. Egîd arkadaş:

- Hala üzerimize gelmediklerine göre, demek ki hedef biz değiliz. Bekleyelim bakalım. Gelirlerse sen çocukları al çık, biz çatışırız, dedi.

Bu koşullarda bekledik, üzerimize gelmediler. Operasyon mahallede bir kaçakçılık üzerine düzenlenmişti.

Egîd arkadaş, kendisi anlattı: “düşmanın genel arama operasyonunun içinde kalmış. Ev sahibi yurtsever kadın, Egîd arkadaşı kolundan tutup özel kapaklı hela çukurunun yanına götürmüş. Büyükçe bir baş soğanı kesip eline tutuşturduktan sonra, çukurun kapağını açarak:

- Soğanı burnuna tutarsın, hadi gir içeri, demiş.

Egîd arkadaş kesilmiş soğanı burnuna tutarak dışkı dolu çukura beline kadar batık halde girmiş. Yurtsever kadın kapağı üzerine kapatmış. Düşman eve girdiğinde genel arama yaparken, Egîd arkadaş bulunduğu yerden her şeyi duyarak izlemiş. Helaya da bakan düşman, hela çukuruna bakmayı akıl edememiş. Egîd arkadaş çok sevdiği halde, başından geçen bu nahoş durumdan dolayı bir süre soğan yiyememişti”.

Egîd arkadaş: görüşmeye gideceği kişiler ve aileler üzerine, genel bilgilerin yanı sıra, onların kişilik özellikleri, zevkleri üzerine ayrıntılı bilgi isterdi. Örneğin: şakadan hoşlanırlar mıydı, yoksa her zaman ciddi miydiler? Atları mı, keçileri mi, keklikleri mi, güvercinleri mi severlerdi? Aşiretleri, geçimleri üzerine sorular sorar, çok ayrıntılı bilgiler alırdı. Ağit arkadaşın bu soruları bize çok tuhaf gelirdi. Böylesine ayrıntılı bilgi donanımıyla

gittiği görüşmelerde, Egîd arkadaş her konuda muhatabının ilgi alanına uygun konuşma kapısı açar, onlarla pek çok şeyi paylaşır, görüştüğü kişilerde bu durumdan memnun ve mesut olurlardı.

GECE VURUYORSUNUZ, GÜNDÜZ OYUN OYNUYORSUNUZ

1992 süreciydi.Egîd arkadaş: "Cudi'den inecek bir grup arkadaşla JİTEM Kararğahı Silopi Jandarma Taburunu vuracağımızı" söyleyerek, taburun ve çevresinin keşfini istedi. Biz keşfi yaptık. Arkadaşlar Cudi'den indiler. Eyleme cephe gücü olarak Pala Mehmet'le bende katıldım. Silopi Jandarma Taburunu, gece boyu yakın mesafeden etkili bir biçimde vurduk. Gece Jandarma Taburunda büyük kayıplar veren düşmanın, çevredeki güçleri de üzerimize gelemedi.

Kendilerini eylemin havasına fazla kaptıran arkadaşlar, Silopi'den ancak sabaha karşı çıkabildiler. Arkadaşları Silopi'den çıkardığımızda, silahlarımızı gizleyip, toparlanıncaya kadar gün ağardı. Düşman, ağaran günle birlikte Silopi'de mahallelere girdi. Bu durumda eve gitmek, mahallelerde görünmek doğru olmazdı. Düşman hemen tutuklardı.

Pala Mehmet'le durumu tartışıp, değerlendirdik. Merkezde bir kahveye inip oturmanın uygun olacağına karar verdik. Girdiğimiz bir kahvede, Silopi'nin bıçkınlarından Çeto ile bir arkadaşı sabah çaylarını içiyorlardı. Pala Mehmet'le beni tanırlar, saygı duyarlardı. Çeto ile arkadaşının masasına oturduk. Garsona:

-Bize bir deste 52 kagıt, dört bira getir, dedim. Çeto'ya da:

-Çeto, sizde geçin şöyle. Birkaç el atalım. Kazansak ta biralar bizden, dedim. Benim bu yaklaşımıma çok şaşıran Çeto:

-Estağfurullah, haşa! İsmail ve Mehmet ağabeylerimizle olur mu öyle şey? dedi.

-Tamam Çeto. Bize saygın varsa, şimdi söylediğimi yap! dedim.

Çeto çaresiz, şaşkın boyun eğdi. Garson bir deste iskambil kagıdı ile 4 birayı getirdiğinde, kaygı içinde:

-Hayrola İsmail ağabey, bir şey mi oldu? diye sordu.

Sorusunun devamı olarak : “siz içki içmez, kagıt oynamazdınız. Ne oldu böleyle size” diyemedi.

Bende: “Daha ne olsun ciğerim? Silopi Jandarma Taburunu bastık. Biz içmeyeceğiz de kimler içecek” diyemedim. Garsona:

-Fazla kurcalama. Soran olursa bir saattir buradayız, dedim.

Biralarımızı yudumlayarak oyuna başladık. Daha birkaç el dönmüştük ki, kahve basıldı. İçeri dolan resmi-sivil polisler bizim masayı kuşattı. Şefleri, Pala Mehmet ile bana:

-Ulan gece vuruyorsunuz, gündüz oyun oynuyorsunuz! Kalkın gidelim, karakolda kaldığınız yerden, birlikte devam ederiz… dedi.

Bizi götürdüler. Her zaman olduğu gibi kaba dayak ve işkence fasıllarından sonra bizim, onların deyimiyle “imzadan imtina ettiğimiz” (imzalamadığımız) kendi tutanaklarıyla mahkemeye sevk ettiler. Mahkemede hakim, sabah saatlerinde kahveden alındığımızı öğrenince bizi serbest bıraktı. Taktiğimiz polise karşı değilsede, mahkemeye karşı tuttu.

KUŞATMADA

Silopi de yürüttüğü Apo'cu çalışmalarının kedisi için ürkütücü sonuçlarını gören düşman, Ağid arkadaşı başına ödül koyarak aramaya başladı. Bu durumda örgüt,Egîd arkadaşı Silopi den çekme kararı aldı. Egîd arkadaşın yerine Silopi sorumlusu olarak Sedik (Mahmut Amed) geldi.

Egîd ve Sedik arkadaşların görev devir teslim toplantısı, benimde aralarında bulunduğum bir grup milis arkadaşın da katılımıyla Barbaros mahallesinde, teyzemin oğlu İsmail Kuteyin evinde yapıldı.

Toplantı akşam dokuzda bitti. Egîd, Sedik arkadaşlar, ben ve milis İsmail, Hacı Far, Barbaros mahallesinden Karşıyaka mahallesine doğru yola çıktık.

İki mahallenin sınırında bir evin kapısını çaldık. Egîd arkadaşın tarzı böyleydi. Şu evde kalınır, bu evde kalınmaz demez, sürekli ve düzenli üslenme yerleri oluşturmaz, doğrudan düşman noktaları dışında, her yerde kalırdı. Kapıya gelen ev sahibine arkadaş olduğumuzu söylediğimizde, adam kapıyı açmadı. Israrımıza rağmen açmayınca, adama bu defa JİTEM den olduğumuzu söyledik. Kapı açıldı. İçerde yarım saat kadar, ev sahibiyle JİTEM kisvesi altında konuştuk. Ev sahibi hiç açık vermedi "PKK'li lerin oralara hiç uğramadığını, onları görmediğini" söyledi.

Konuşma sırasında içeriden yetişkin bir genç kız geldi. Genç kız beni ve Hacı Farı karşısında görünce, sevinç içinde gelip:

- Hoş gelmişsiniz heval, diyerek bizimle tokalaştı.

Bizi faaliyetlerden tanıyan, kendisi de yurtsever etkinliklere katılan kızının sıcak karşılamasıyla, bizim

kontra değil arkadaş olduğumuzu anlayınca, ev sahibi çok müşkül durumda kaldı. Egîd arkadaş ev sahibine:

- Kapını bize değil, JTEM'e açtın. Fakat sorun değil, biz seni anlıyoruz. Yerinde olsam bende senin gibi yapardım, diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

Egîd arkadaş o gece orda kalmayı istemedi. Oradan çıktık, hemen yakındaki Mıho Bazo nun evine gittik. Sırayla nöbet tutarak orada yattık. Sabaha karşı, o sırada nöbette olan Egîd arkadaş bizi uyandırdı:

- Kalkın, kuşatıldık, dedi.

Çevremizde hareket halinde olan panzerlerin sesleri geliyordu. Yakın çevrede akrabalarımın evleri vardı. Onları dolaşarak bilgi topladım. Her taraftan kuşatılmış, çembere alınmıştık, durum kritikti. Barbaros ile Karşıyaka mahalleleri arasındaki derenin sırtında bir noktadaydık. Hızla yanlarına döndüğüm arkadaşlarla durumu değerlendirdik. Karşıyaka mahallesi Silopili ağaların, varlıklı elitlerin semtiydi. O tarafa gitmeye karar vererek harekete geçtik. Fakat hangi sokağa girdiysek üzerimize doğru gelen özel tim, polisler ve askerlerle karşılaştık. Güneş doğmuş, sabah olmuştu. Yeni güne ev baskınlarıyla uyanan mahallede telaş, huzursuzluk ve korku hakimdi. İçine düştüğümüz kuşatmadan çıkış için, üzerinde düşünecek seçeneğimiz olmadığı gibi, zamanımızda yoktu. Egîd arkadaş:

- Bu durumda dördümüzün bir arada kalması doğru olmaz, diyerek bana:

- Sen Sedik arkadaşı yanına al, o burada yeni, dedi.

Böylece ayrıldık. Biz Sedik arkadaşla, biraz ilerideki büyük çatal kapılı evin avlusuna girdik. Avluda bizi karşılayan ev sahibi kadın, durumu hemen anlayarak bize:

- Sizden rica ediyorum çıkın… diye yalvardı.

Özel timler, polis ve askerler içine girdiğimiz avlunun bulunduğu sokağı tutmuştu. Biraz önce içeri girdiğimiz büyük çatal kapının aralığından birkaç polis görünüyordu. Bunlar,geriden gelen kalabalık arama ekibinin öncüleriydi. Bu durum, biz avluya girdikten birkaç dakika sonra gerçekleşmişti. Bu koşullarda rasgele dışarıya çıkamazdık. Çatal kapı aralığından polisleri gören kadın, çıkmamız için ısrar edemedi. Avlunun içindeki tuvalet tarafına çekilerek, ev sahibi kadına üzerimizdeki bazı notlarla değerleri verdik. Bize bir şey olursa bunları arkadaşlara ulaştırmasını istedik. Kadın kendisine verdiklerimizi ağlayarak aldı. Tam bu arada zaten sürekli gözetlediğim avlu kapısının aralığından, tanıdık bir kadının geçtiğini gördüm. Daha sonra Kato Çiyareşte şehit düşen Serdar arkadaşın annesi Fatmaydı. Temel yurtseverlerimizden biriydi. Yanımda korku ve mahçubiyet içinde ne yapacağını bilmeden duran ev sahibi kadına, kapının önünden geçmekte olan Fatma'yı buraya çağırmasını söyledim. Fatma ev sahibinin yanında avluya girdiğinde, yanımda Sedik ile beni görünce, kısık ama tiz bir çığlık atarak:

-Evimiz yıkıldı! Sen burada ne arıyorsun, her taraf düşman kaynıyor… dedi.

Fatma bunları gözyaşları içinde söyledi. Buraya kıstırıldığımızı ve kurtulma şansımızın pek olmadığını hemen anlamıştı.

Sedik arkadaş ile birer tabancamız ve el bombamız vardı. Düşmanla çatışmaya giremezdik. Ancak bunları kendimizde patlatabilirdik. Fatma ya:

- Heval Fatma, bu Sedik arkadaştır. Yanına al, koluna gir, ana caddeye doğru giderek sokağı geçin. Ben peşinizden geleceğim, dedim.

Sedik arkadaş, kısa boylu minyon yapılı biriydi. Ona da:

- Heval Fatma nın yanında yürürken, kulağın bende olsun. Bir durum olduğunda beni izle, peşimden gel, dedim.

Fatma Sedik arkadaşın koluna girdi. Onu kapıdan çıkarıp söylediğim yönde sokakta götürmeye başladı. Bende ceketimin cebinde, elimde tuttuğum el bombamla onların peşinden çıktım. Silahlı özel timler ve polisler aralıklarla dağılarak sokağı tutmuşlardı. Evlere baskın gücü henüz bu sokağa ulaşmamıştı. Önümde yürüyen Fatma ile Sedik arkadaş, özel tim ve polislerin arasından geçerek yürüyorduk. Sokağın içinde bu şekilde 40-50 metre kadar yürüdük. Arkamızdan önce bir düdük sesi duyuldu, ardından biri:

- Gel lan buraya! diye haykırdı.

Bunu duyar duymaz ileri fırlayarak koştum. Sedik arkadaşa:

- Peşimden gel! diye bağırdım.

Ardından, evlerin arasındaki ilk sapaktan ana caddeye doğru koştum. Ana caddeye ulaştığımızda, yanımdaki Sedik arkadaş ile nefes nefeseydik.

O anda, cadde de görünen ilk aracın önünü kestim. Siyah bir taksiydi. Önümde duran taksinin camından başını çıkaran şoför, bana adımla hitap ederek saygı ve samimiyetle:

- Hayırdır, İsmail abi ne oldu? diye sordu.

Baktım yeğenim Metin di. Ona soluk soluğa:

- İn aşağı! dedim.

Metin şaşkın indi. Yerine ben bindim. Sedik arkadaşta binince şehir merkezine doğru sürdüm arabayı. Mahalle çıkışıyla çarşı merkezinin girişini, üzerinde A-4 kurulu bir panzer tutmuştu. Panzerin

üzerindeki asker bizi izlemekle yetindi. Onu geçip çarşıya girdik.

Sedik arkadaşı yakındaki Nerva köyüne, milisimiz Eminin evine bırakıp merkeze döndüm.

Egîd arkadaşın durumunu öğrenmek için, ayrıldığımızda onların gidiş yönündeki güvenilir ilişkilerimizi telefonla aradım. Egîd arkadaşın aramızdaki özel kodu Cengoydu. O hatta birkaç telefondan sonuç alamayınca, akşam evinde toplantı yaptığımız İsmail Kuteyi aradım. Telefonda ona Cengo yu sorduğumda, İsmail ateş püsküren, çok ağır bir üslupla bağırarak:

- Kendiniz gidip güvenli yerlerde yattınız, Cengoyu ortalıkta bırakarak, ateşe attınız! dedi.

İsmaili yatıştırmaya çalışarak, Cengonun durumunu sordum. Bana:

- Bizim çerçinin evinde, dedi.

Çerçi dediği, mahalle bakkalı Mele Salih’ti. Mele Salih bir noktadan sonra yan çizsede, eşi Zarife temel yurtseverlerimizdendi. Eve telefon ettim. Telefona çıkan Zarife kaygı yüklü, ağlamaklı bir sesle:

- Burada fakat durum kötü… dedi.

Egîd arkadaşın yerini tespit ettikten sonra, onu oradan çıkarmak için ne yapabileceğimi hızla düşündüm. Karakolda görevli bir bekçi Abdülmenaf vardı. Mardin Midyatlı bu yurtseverimiz, kendisiyle görüşmelerimizde birkaç defa bana:

- Heval bir durum olursa beni hatırla. Elimizden geleni yaparız, demişti.

Aklıma o geldi. Hemen telefonla onu aradım.

- Abdülmenaf bana böyle demiştin. Şimdi çok önemli bir durum var, diyerek durumu açtım. Resmi elbisesiyle gidip arkadaşı oradan çıkarmasını istedim. Abdülmenaf ilk anda korkup çekinerek zorlandı. Ona:

“ikimizin arasında kalacak, çok önemlidir!” diyerek ısrar ettim. Abülmenaf:

- Evimi yıktın heval İsmail… Fakat gideceğim, dedi.

Abdülmenaf’a Ağid arkadaşın yerini verdim. Parola olarak da, ev sahibine: “kuru odun var mı? “ diye sormasını, cevabını alınca da “bir bardak su istemesini” söyledim. Abdulmenafa, Egîd arkadaşı evden alıp trafonun yanına getirmesini söyledim.

Ev sahibi Zarifeyi arayarak, parolayı ona da verdim “ tamam” dedi. Bende trafonun yanına gittim.

Bir süre sonra, Zarife beni aradı. Öfkeden sesi titriyordu. Yakınında bir yerde olsaydım beni öldürürdü:

- Sen ne yaptın? Ben onu düşmana vermem! dedi.

Ancak o zaman, kendisine gelenin bekçi olduğunu Zarifeye belirtmemekle büyük hata ettiğimi anladım. Telefonda ne dediysem Zarifeyi ikna edemedim. “Ben onu düşmana vermem” diyor başka bir şey demiyordu. Sonunda Zarifeye:

- Git Cengoya söyle, dedim.

Gidip evin içinde gizlediği yerde durumu bildirip, onayını aldıktan sonra, Zarife Egîd arkadaşı bekçi Abülmenafa verdi.

Abülmenaf Egîd arkadaşı trafonun yanına getirdiğinde, bocuk boncuk ter içindeydi… Mahalleyi kuşatmaya almış, bütün sokakları tutmuş, evleri basmakta olan onca düşman gücünün içinde; yanında onların her yerde aradığı, Egîd arka
daşla, meslektaşları polislerle selamlaşarak geçen Abdülmenafın davamıza inancı ve yüreği sağlam çıktı. Abdülmenaf Egîd arkadaşı trafonun yanında bana sağ

salim teslim ettikten sonra, başarı dilekleriyle ayrılıp gitti.

Cudi Mahallesine doğru giderken, arabada yanımda oturan Egîd arkadaş, çocuklar gibi şaşkınlık ve sevinç içindeydi. O sevinç içinde olanları anlattı:

“ Bizden ayrıldıktan sonra, bir yerde bir grup polisle karşı karşıya kalmışlar. İsmail arkadaş hemen öne çıkarak polislere doğru gitmiş. Polisler onun kimlik kontrolünü yaparken,Egîd arkadaş en yakındaki eve girmiş. Oradan avlu duvarlarını atlayarak, birkaç evi geçmiş. En son çerçi Mele Salih’in avlusuna atladığında Zarife ile karşılaşmış. Durumu hemen anlayan Zarife, Egîd arkadaşı avlunun bir kenarında yığılı olan pamuk kozalarının altına gizlemiş. Bu koşullarda düşmanın arama sırasının oraya gelmesini beklemişler. Egîd arkadaş, Zarife’ye:

- Düşman geldiğinde sen avluda kalma çık git, demiş.

Düşman orayı aramaya gelmeden, Abülmenaf Egîd arkadaşı almak için yetişmiş.”

Egîd arkadaşı, Rihani köyündeki Menduh’un evine götürdüm. Sonra da genel durum üzerine bilgi edinmek için çarşı merkezine indim. Çarşıda güvenilir ilişkilerden bilgi toplarken karşılaştığım, bizim Spêrtî aşiretinden M. beni bir kenara çekerek:

- Eğer Mehmet terzi alçağını cezalandırmazsa, biz Spêrtîler hepimiz, evlerimizi PKK’ye kapatacağız, dedi.

Nedenini sorduğumda:

- Cengo’nun (Egîd arkadaşın) bizim mahallede olduğunu, Emniyet Müdürüne bizim yanımızda o alçak ihbar etti. Cengo ile İsmaili alacaksınız, diye, müdüre talimat verdi, dedi.

Düşman, Barbaros mahallesindeki ev baskınlarında Egîd arkadaşı aramıştı. Egîd arkadaş da, izah ettiğim gibi, ucu ucuna kurtulmuştu.

Mehmet Terzi'nin düşmana çalıştığını, ajanlık yaptığını bir süredir biliyorduk. Sadece benim bildiğim, üç resmi uyarı yapılmıştı kendisine. Mehmet Terzi örgütün uyarılarını dikkate almamış, ajan faaliyetlerini sürdürmüştü. Duruma tahammül edemeyen halk, tavır koyuyordu. M.'ye, "bu tutumlarını heyet halinde gelip Egîd arkadaşa bildirmelerini" önerdim, kabul etti.

Bir heyet gelip Egîd arkadaşla görüştü. Egîd arkadaş, Spêrtî heyetinin verdiği bilgiyi ve koyduğu tavrı hemen dikkate aldı. Mehmet Terzi, karşı yakadaki evinin önünde vurularak cezalandırıldı. Örgüt: "kimse onun cenazesine katılmasın" diye çağrı yaptı. Mehmet Terzinin iki gün yerde kalan cenazesi, yakınları tarafından Gitay köyüne götürülerek gömüldü.

SİLOPİ JANDARMA TABURU VE POLİS KARAKOLUNA EYLEM

Cudi Bölge Karargahın dan gelen Gabar arkadaş:

- Örgüt etkili bir eylem yapmamızı istiyor. Talimattır, dedi.

Silopi yönetimi, bu talimat üzerine Silopi jandarma taburu ve polis karakolunun vurulmasını kararlaştırdı.

Her iki hedefin keşfini Gabar arkadaşla birlikte yaptık. Keşif sonrası yapılan planlama ve görevlendirmelerde: Egîd arkadaşın komutasında bir grup olarak biz, JİTEM'in kararğahı Silopi Jandarma Taburuna saldırıyı üstlendik. Gabar arkadaşın

komutasında bir grupta, polis karakoluna saldırıyı üstlendi. Bizim grupta Bissivingçi Özgür, milislerimizden Nadir, Osman ve Ramazan arkadaşlar vardı. Biz Silopi jandarma Taburunu, çok yakın mesafeden Bisiving ve ferdi silahlarımızla vurduk.

Gabar arkadaşın komutasındaki grubumuzda Silopi polis karakolunu aynı şekilde vurdu. Örgütün talimatına uygun olarak gerçekten etkili bir eylem oldu.

PKK'NİN KIZI

Bir sabah, erken saatte beni uykumdan uyandıran anam:

- Kalk oğlum, kapıda seni görmek isteyen bir kız var, dedi.

Gittim baktım: henüz 17-18 yaşlarında hiç tanımadığım bir genç kızdı. Hala üzerimden atamadığım uyku mahmurluğu içinde:

- Buyur bacım. Kimsin, benden ne istiyorsun, dedim.

Genç kız bana:

- Sen beni tanımazsın. Fakat ben senin kim olduğunu, ne yaptığını biliyorum. Ben buraya, PKK ye geldim. Benim bir meselem var, çözerse ancak PKK çözer, dedi.

Genç kız meselesini içerde anlattı: " Silopi de tüccarlık yapan (…) kızıymış. Yakından tanıdığım babası, işleri ters gidince iflas etmiş. İflas sonucunda borçlu kaldığı tüccarlardan biri, borcunu ödemesi için aşırı baskı yapmış. Sonrada "ödeyemiyorsan kızını ver ödeşelim" demiş. O da borcundan kurtulmak için kızını alacaklısına vermiş.

Tüccar da kızı, 60 yaşlarında ve iki evli olan (…)'a satmış. O da satın aldığı kızı imam nikahıyla, üçüncü eş olarak kendisine nikahlamış. Bütün bu çirkef işler, kızın kendisiyle hiç görüşülmeden, üç erkek arasında olmuş bitmiş.

Nikâh işlemlerini ve üçüncü evlilik hazırlıklarını tamamlayan (…), birkaç gün içinde gelip, kızı üçüncü eşi olarak evine götürecekmiş." Kız bunları anlattıktan sonra:

- Benim anam, Tatar ağalarından, (…) 'ın kızıdır. Meseleyi onlara götürdüm, derdimi onlara anlattım. Bana: "Biz karışmayız. Her şey şeriat dahlindedir" dediler. Beni kendine nikahlayan (…), babamdan yaşlıdır. Ben ölürüm de gitmem ona! PKK ye geldim, sizde karışmazsanız, benim canıma kıymaktan başka çarem yok, diyerek ağladı.

Kızı kucaklayıp bağrına basan anam da ağladı. İkisini biraz teskin ettikten sonra, kıza:

- Madem PKK'ye geldin, burası senin evindir, bu da senin anandır! Pkk'ye gelmekle en doğrusunu yaptın. Sen artık ağlama, burada kal biz duruma bir bakalım, dedim.

Kız evde anamın yanında kaldı. Bende çıktım Pala Mehmeti buldum. Durumu kendisine anlattığımda, Pala Mehmet derin bir öfke ve tiksinti içinde:

- Bu alçakların hepsinden hesap soralım! diye patladı.

Pala Mehmet böyleydi. Haksızlığa tahammülü yoktu. Kim olursa olsun haksızlığa uğrayanın yanında, haksızlık yapanın karşısındaydı.

- Olmaz pala. Kendi başımıza iş yapamayız. Egîd arkadaşa gidelim, bu işler örgüt işleridir, dedim.

Buna rağmen pala Mehmet:

- İsmail, gel bu işi biz halledelim. Bu alçakları vuralım! diyerek beni zorladı. Önünü kesmesem dediğini yapar, kızı aralarında pazarlayanların üçünü de vururdu.

Egîd arkadaş Silopi dışında bir köydeydi. Güçlükle yatıştırdığım Pala Mehmet ile Egîd arkadaşın yanına gittik. Konuyu anlattık, Egîd arkadaş:

- Elbette bu bizim sorunumuzdur. O genç insanımız doğru yere gelmiş, dedi.

Sorunu bizimle tartışıp değerlendiren Egîd arkadaşla bazı kararlara vardık. Egîd arkadaş:

- Bu temelde gereğini yapın. Fakat hızlı ve kararlı hareket edin. Bir yerlerde takılırsanız aşiret önde gelenleri ve düşman el atar. İşin içinden çıkamayız, diyerek, bizi uyardı. Egîd arkadaşın perspektifi ve talimatıyla harekete geçtik.

Pala Mehmetle Silopi ye döner dönmez uygun bir ev ayarladık. İki silahlı milisimizi görevli olarak yanımıza aldık. Sonrada kızın babasını, alacağına karşılık kızı alan tüccarı, tüccardan kızı kendisine üçüncü eş olarak satın alanı ve bu ahlaksızlığı, alçaklığı din adına meşrulaştıran, Muaviyeci imamı, tek tek alıp bu eve getirdik. Kızı da getirip aynı evde başka bir odaya koyduk.

Hepsine buraya getirilme, burada bulunma nedenlerini açıkladık. Sonrada hepsinden örgüt adına izah istedik. Kızın babası:

- Benim başka hiçbir çarem yoktu, dedi.

Tüccar gayet doğal:

- Ben kızı, alacağımın karşılığında aldım. Kendim evlenmek istemedim, oğlumda yoktu. Paramı çıkarmak için sattım, dedi.

Kızı kendisine üçüncü eş olarak satın alan (…)’a:

- Parasını saydım aldım. Nikahımız da var, kime ne? dedi.

Yanımda oturan Pala Mehmet, hışımla kalkıp adamı parçalamak için hamle yaptı. Ben onu zor zaptettim. Kızı satın alana:

- Kızı bırakacaksın, dedik.

Adam:

- Katiyen olmaz! Canımı veririm kızı vermem, dedi.

- Kız öyle düşünmüyor, dedik.

Kapıyı tutan silahlı milislerimizden, yan oda da bulunan kızı alıp getirmelerini istedik. Kız geldiğinde ona (...) 'a göstererek:

- Sen bu adamla evlenmeyi kabul ediyor musun? diye sorduk.

Kız çok yoğun bir acı ve öfke içinde (...) 'ın üzerine yürüyerek:

- Sen benim dedem yaşındasın! Sende hiç utanma, arlanma yok mu? dedikten sonra ağız dolusu yüzüne tükürdü.

Bunun üzerine odanın içinde ortalık karıştı. Kızı hemen odadan çıkardık. Kapıda bekleyen silahlı milislerimizi içeri aldık. Adama:

- Bu kız kimsesiz ve çaresiz değildir. Bu mesele PKK'nin meselesidir. Bu kız bizim kızımızdır! Sen değil, o nasıl istiyorsa öyle olacak! Ya hemen burada bu düzmece nikahı bozarsın, yada biz seni hemen buradan Cudi'ye çıkarırız, hesabını orada verirsin, dedik.

(...) gelirken yanında iki yeğenini de getirmişti. Yeğenleri:

- Yeğeninde olsak, senin bu meselen yüzünden biz örgütle karşı karşıya gelemeyiz, dediler.

Kolu kanadı kırılan (…), kerhen boyun eğdi. Bu defa imama:

- Senin bu yaptığın, kurana İslam'a sığar mı hoca? dedik. İmam:

- Vallahi sığmaz… dedi.

- Öyleyse, nasıl kıydıysan öylede boz bu nikahı, dedik.

İmam ile (…), odada bir köşeye çekildiler. Karşılıklı bir şeyler mırıldanarak fiskos ettiler. Bu kısa fiskos faslından sonra imam,nikahın artık geçersiz olduğunu söyledi.

Nikah bozulduktan sonra, kızın babasıyla ondan alacaklı olan tüccara döndük: kızın babasının tüccara olan borcunu sorduk.

Tüccara, kızın babasından alacağının yarısı kadar ceza kestik. Kalan borcunu ödemesi için kızın babasına maddi destek sunduk, o da bununla tüccara olan borcunu kapattı.

Bütün bu işlerin sonunda, kız ile babası dışında ötekiler gittiler. Kıza, babasının yanında:

- Heval, eğer istersen seni şimdi gerillaya yollayalım. İstersen kal, gönlünün dilediğiyle evlen, dedik. Kız:

- Benim gerillaya katılacak gücüm yok. Fakat isterseniz yollayın giderim, dedi.

Pala Mehmetle kısaca durumu değerlendirdik. Kız, durumunu samimi olarak ifade etmişti. Kalması yönünde karar verdik. Kızın babasına:

- Bu kız, senin çarşıda pazarda alıp sattığın gibi malın mülkün değil! Ona artık karışamazsın! Kendisi evlenmek istediğinde, kiminle isterse onunla evlenir! Bu suçu tekrar edersen seni bir daha affetmeyiz, dedik.

Aslında bütün toplumun en temel meselelerinden biri olan kızın meselesi, böylece çözüldü. Baba, kız evlerine gittiler.

Aradan birkaç ay geçti. Bir gün evde anam telaş içinde:

- O garip kız gene geldi oğlum. Bu defa da başka birine sattılar herhalde. Bu garibimin elinden tutun, dedi. İçeride karşılaşınca:

- Hoş geldin bacım. Ne oldu, yine bir sorun mu var? diye sordum.

Bu defa güller açmış güzel yüzünde, mutlu bir gülümsemeyle, bana şişkin bir zarf uzatarak:

- Bu benim başlık param, PKK'nin dir! Ben artık babamın değil PKK'nin kızıyım, dedi.

Ben kızımızın uzattığı, içi değer dolu zarfı PKK adına alırken, gösteremesem de gerçekten çok duygulandım.

Çaylarımızı içerken anlattı: " önceden sevdiği biriyle evleniyormuş. Evlenme koşulu olarak, başlık parasının babasına değil kendisine verilmesini şart koşmuş. Babası hiç karışmamış." Yakındaki düğününe bizi de davet etti. Bizde katıldık.

Evlendiğinde kızımızın evi doğal olarak PKK'nin evi oldu. Cudi den indirdiğimiz ağır yaralılarımızı, PKK'nin kızının evinde yaptığımız özel sığınakta tedavi ettik. Değerlerimizi orada sakladık.

ERDAL HEŞTAN ARKADAŞIN ŞAHADETİ

1992 yazıydı. Bir kurye ile bana ulaştırdığı acil notunda Egîd arkadaş: "Hemen Hezayi köyüne, Çiyanın evine git ve orada gerekeni yap" diyordu. Hezayi de çok

ciddi bir durum olduğu,Egîd arkadaşın notundan belliydi.

Stabilize-toprak yolda arabayı, Cudi sırtındaki Hezayi köyüne doğru mümkün olan son hızla sürdüm. Hezayi de Çiyanın evine ulaştığımda, kapı da beni Ahmet Rapo, Doğan (Dideri), Cihat (Bêsipin-mesihi) arkadaşlar karşıladılar. Üçünün de ağzını bıçak açmıyordu. Üzüntü, öfke, çaresizlik ve acz içindeydiler. İçeri girdiğimde, Cudi bölge komutanımız Erdal (Xeştan) arkadaşın başından ağır yaralı halde yattığını gördüm. Erdal arkadaşın başındaki kurşun yarası için, orada yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Arkadaşın hemen Güney Kürdistan da bir hastaneye ulaştırılması gerekiyordu.

Yaralı Erdal arkadaşı hemen taksiye taşıdık, arka koltuğa yerleştirdik. Gümrük kapısındaki kaçakçı şebekeyle, geçiş için bağlantı kurdum. Ben yoldaykenonlar durumu ayarlayarak bana "gelebileceğimi" söylediler. Şebeke üzerinden, hiç aranmadan Halil İbrahim gümrük kapısından Güney Kürdistan'a geçtim. Erdal arkadaşı, en yakındaki Zaxo Şabani Hastanesine ulaştırdım. Burada, Erdal arkadaşın başındaki kurşun yarasına bakan doktorlar:

-Beyinle ilgili olduğu için bu yaraya müdahale imkanımız yok. Yaralıyı Duhok'a Rızgari hastanesine yetiştir, dediler.

Erdal arkadaşı Duhok'a Rzgari Hastanesine götürdüm. Burada doktor Erdal arkadaşın yarasına müdahale ederken bana:

- Arkadaş mı? diye sordu. Bende:

- Doğrudur, kurtarın onu, dedim. Doktor:

- Elimizden geleni yaparız. Fakat kurtulma şansı çok az. Kurtulsa da felç kalır, dedi.

İlk müdahaleden sonra, Erdal arkadaş yoğun bakım altında bir odaya alındı. Hiç hareket edemiyor, hiç konuşamıyordu. Buna karşın gözleri çok derin ve bakışları çok canlıydı. Bakışlarıyla konuşuyor, pek çok şeyi anlatmaya çalışıyordu. Bundan emindim. Fakat onu olduğu gibi anlamam mümkün değildi. Erdal arkadaş gözlerindeki derinlik ve canlılık dışında bitkisel hayattaydı. Doktorların bütün çabalarına rağmen, Erdal arkadaşın durumunda bir iyileşme olmadı. Durumu Egîd arkadaşa bildirdim. O da şebeke üzerinden gümrüğü geçerek yanımıza geldi. Erdal arkadaş hastaneye yatırılışının yedinci günü şehit düştü. Erdal arkadaşın naaş'ını Haftanin'e götürdük. Orada pirbulada toprağa verdik.

BOŞ KÜRTÇÜLÜK

Erdal arkadaşın yanında refakatçi olarak kalırken, hastanede güvenlik görevlisi bir peşmerge yüzbaşısıyla tanıştım. Gün boyu aynı yerde beklediğimizden genel durumlar, sorunlar üzerine konuşup tartışıyorduk. Yüzbaşı bana, o günlerde Mesut Barzani'nin hastaneyi ziyarete geleceğini söyledi. Bende Mesut Barzani'yi merak ettiğimi, yakından görmek istediğimi söyledim. Yüzbaşı bana:

- Benim yanımda kal, yakından görürsün, dedi.

Mesut Barzani çok sıkı güvenlik tedbirleri altında hastaneye geldi. Bende kapıda görevli yüzbaşının yanında kalarak onu yakından görme, izleme imkanı buldum. KDP lideri olarak Mesut Barzani, nasıl biri diye merak ediyordum.

Mesut Barzani, korumalarının arasında hastanenin girişine geldiğinde, yaşlı bir kadın, içinde

kendisi kadar yaşlı (büyük olasılıkla eşi olan) yatalak bir ihtiyar adamın bulunduğu el arabasını, Mesut Barzani’nin önüne sürerek durdu. Sonra uzanıp Mesut Barzani’yi omzundan öptü. Ardından da bir zılgıt çekti.

Mesut Barzani, yaşlı kadının bu yaklaşımına karşılık, onun omzuna usulen ve bıkkın bir edayla dokunarak:

- Sağ ol, sağ ol… demekle yetindi.

Bu yaşlı insanlarla hiç ilgilenmeden içeri girdi. Hemen yakınımda, gözlerimin önünde gerçekleşen bu durumu, ben pek yadırgadım. Mesut Barzani’nin bu yaşlı kadına ve elden ayaktan düşmüş yatalak eşine bu kadar soğuk ve duyarsız davranışı beni çok kötü etkilemişti. İhtiyarlar için üzülmüştüm.

Mesut Barzani gittikten sonra yüzbaşıya konuyu açtım. Mesut Barzani’nin duyarsızlığını, ihtiyarlar adına kapıldığım üzüntümü, uygun bir üslup la ifade ettim. Yüzbaşı bana:

- Bizim Kürtçülüğümüz boştur kardeşim, diyerek dert yandı.

PİRBİLA’DA CUMA ARKADAŞLA

1992 yaz sonunda, Egîd arkadaş beni ve Pala Mehmet’i acilen çağırdı:

- Önderlikten talimat geldi. Düşman Silopi’ye kapsamlı bir operasyon yapacakmış. Bütün yönetim ve milis yapımızın, Silopi den çıkıp Güney Kürdistan’a geçmesi gerekiyor. Nasıl yapalım, güneye hangi hattan nasıl geçebiliriz? diye sordu. Ben Egîd arkadaşa:

- Halil İbrahim gümrük kapısından, arabayla geçebiliriz, dedim.

Bu yolu, daha önce Erdal arkadaşın yaralı halde geçirilişini, ardından kendisinin güneye geçişini sağlayan şebeke ilişkimizi bilen Egîd arkadaş:

- Olur mu? diye sorarak izah istedi.

Bende gümrük şebekesinin ilişkilerini ve gücünü, bize olan sempatisini ve gönüllü hizmet isteğini ayrıntılı izah ettim:

- Öteki bütün yollardan daha güvenli bir yol, dedim.

Egîd arkadaş onayladı. Hemen gümrük şebekesi Abit, Azadi ve Ramazanla bağlantıya geçtim. Onlara: "bu defa kalabalık geçeceğiz" dedim.

- Sorun olmaz gelin, dediler.

Önden milislerimizi yolladık. Onlar gümrük kapısından geçtiler. Yönetimden Egîd ve Peyman arkadaş ile ben, Pala Mehmet ve Menduh, benim kullandığım taksi ile gümrük kapısına gittik. Kapıya gelmeden yolda bizi karşılayan şebekenin arabası önde, biz arkada kapıya geldik. Önümüzde ki şebeke, bizim için kapıdaki görevliye:

- Arkadaki taksi bizimledir, dedi.

Görevli onayladı. Halil İbrahim gümrük kapısından, Güney Kürdistan'a böylece kontrolsüz geçtik. Aynı gün Zaxo üzerinden Haftanin'e ulaştık. Haftanin-Pirbila da görevli arkadaşlar bizi kampın içinde bir mangaya götürdüler. Orada Cuma (Cemil Bayık) arkadaşla buluştuk. Bizi tek tek kucaklayarak çok sıcak karşılayan Cuma arkadaş, Egîd arkadaşa:

- Silopi den çıkmanız için, önderlikten talimat bize dün geldi. Size cihazla hemen ilettik. Siz bu kadar kısa zamanda sınırı nasıl geçip buraya ulaştınız? diye sordu. Egîd arkadaş:

- Sınırı arabayla, gümrük kapısından geçtik heval, dedi.

Cuma arkadaş büyük bir şaşkınlık içinde:

- Arabayla gümrük kapısından mı geçtiniz? diye sordu.

Egîd arkadaş durumu izaha çalıştı. Cuma arkadaş:

- Tamam, bu konuyu sonra konuşuruz, dedi.

Egîd ve Peyman arkadaş, Cuma arkadaşın yanında kaldılar, biz arkadaşların yanına döndük. Aynı akşam geç saatlerde Cuma arkadaş bizim kaldığımız mangaya geldi. Görüşme sırasında bana gümrükteki ilişkimizi sordu, ayrıntılı bilgi istedi. Bende bütün ayrıntılarıyla gümrükteki şebekeyi ve ilişkimizi tanıtarak Cuma arkadaşı bilgilendirdim.

Cuma arkadaş bu ilişkiyi çok önemsedi. Onları korumamızı ve ilişkiyi doğru değerlendirmemizi istedi. İlişkinin önemini vurgulamak için, İstanbul da bir kaçakçı şebekesinin partiye sunduğu hizmetleri örnek olarak gösterdi.

Pirbila da bir hafta kaldık. Bu süre içinde Cuma arkadaş her gece mangamıza gelerek, Silopi deki genel duruma, çalışmalarımıza, sorunlarımıza ilişkin bilgi aldı. Bize her konuda kapsamlı eğitim niteliğinde perspektifler verdi.

Cuma arkadaş, Muhyettin arkadaşı bize Bisving ve bomba eğitimi vermekle görevlendirdi. O bir hafta içinde gündüzleri Muhyettin arkadaştan Bisving ve bomba eğitimi aldık. Bu eğitimin sonunda Cuma arkadaş:

- Alandaki sorumlu arkadaşlar size engel olsa da, onları aşın, mücadelenin gereğini yapın, dedi.

Düşman biz güneydeyken Silopi'de gerçekleştirdiği büyük operasyondan hiçbir sonuç alamadı. Operasyonun ardından bir hafta sonra, Cuma arkadaş:

-Artık serbestsiniz. Silopi'ye dönmeden önce, isterseniz buralarda biraz arkadaşlarla kalabilirsiniz, dedi. Bizde:

-Heval, uygun görürseniz Ahmet Rapo arkadaşı ziyaret etmek istiyoruz, dedik. Cuma arkadaş bu isteğimize gülerek:

-Köylülük gibi ortak hususiyetleriniz var tabi, gidin görün, dedi.

GELİ PISAĞA'DA AHMET RAPO ARKADAŞLA

Ahmet Rapo arkadaşın Haftanin Geli Pısağa'da olduğunu, Pirbila'daki arkadaşlardan öğrenmiştik. Orada şimdi kendi adıyla anılan şikeftte kalıyordu.

Pala Mehmet, genç milisimiz Menduh ve ben, Geli Pısağa'ya gittik. Cuma arkadaşın dikkat çektiği gibi ortak hususiyetlerimiz olan Ahmet Rapo arkadaş, bizi birinci dereceden akrabaları gibi karşıladı. Yanında kaldığımız iki gün boyunca bizi katıksız Botan geleneklerine göre en iyi şekilde ağırladı.

Doğrusu, bir hafta boyunca Cuma arkadaşın yanında resmiyetten gerildikten sonra, Ahmet Rapo arkadaşın yanında sere serpe keyif ettik.

Ahmet Rapo arkadaş, Silopi'deki durumları sorduğunda bir yerde yönetimden Rewşen'in adı geçince:

-Ne zaman Silopi'den söz açılsa, herkes bu Rewşen'den söz ediyor… O niye hala orada tutuluyor, anlamıyorum… Fakat ben Rewşen'e değil ama onun belindeki parti malı tabancaya acıyorum… dedi.

Silopi'yi, Cudi'deyken yakından izleyen Ahmet Rapo arkadaşın, kinaye yüklü bu eleştirel sözlerinin içeriği tümüyle gerçekleşti! Rewşen, belindeki tabancayla birlikte, düşmana giderek teslim oldu ve bütün Silopi örgütünü ve ilişkilerini de düşmana verdi.

Sohbetlerimizin derin bir deminde Ahmet Rapo arkadaş:

-Hadi kalkın biraz atış yapalım, dedi.

Kalkıp hep birlikte uygun bir yere gittik. Orada Ahmet Rapo arkadaş, hedefleri kendi elleriyle dikti. Yanımıza döndüğünde yüzünde kocaman ve sıcacık bir gülümsemeyle:

-Eğer hedefleri vuramazsanız, parti adına size el koruz! Burada kalır gerilla olursunuz, dedi. Bizde:

-Ya vurursak heval Ahmet? diye sorduk.

- O zaman size hediye veririz. Parti öyle yapıyor, dedi.

Pala Mehmet ile ikimiz, ikişer hedefimizi de peş peşe ikişer atışla vurduk. Bizim bu başarımızı gören Ahmet Rapo arkadaş, sevinç içinde:

-Heval size parti adına el koymak lazım! Sizin gibi nişancılara burada ihtiyacımız var, dedi.

Atışları bitirdikten sonra Ahmet Rapo arkadaş:

-Biz burada, imkanımız olduğunda soğan ekmek yiyoruz. Hiç imkanımız olmadığında da et yiyoruz… dedi.

Ardından görevli arkadaşa dönerek:

-Heval gidin, bize 2 koyun alıp gelin, dedi.

Ahmet Rapo arkadaş, getirilen koyunları bizim için kesti. Komutasındaki bölükle birlikte yedik. Ahmet Rapo arkadaşın atışlardan önce hedefi vurmamız halinde bize vaad ettiği hediye buydu.

Ahmet Rapo arkadaşın yanında kaldığımız iki gün, arkadaşlar bizi sabah içtimasına kaldırmadılar. Bunun nedenini sorduğumuzda, yüzünde yine o kocaman ve sıcacık gülüşüyle, Cuma arkadaşın dikkat çektiği “ortak hususiyetimize”vurgu yaparak:

-Ma siz köylüsünüz! Yatıp dinleneceksiniz! Saat 4 buçukta kalkıp içtimada ne yapacaksınız, dedi.

Ahmet Rapo arkadaştan, en güzel duygular içinde ve büyük moralle ayrıldık.

REWŞEN’İN İHANETİ

Rewşen, Silopi’de kadın yönetiminden sorumluydu. Uzun süre Silopi’de olduğundan deşifreydi. Özellikle Silopi için çok yetersiz ve zayıf biriydi. Yönetimi, yapıyı ve halkı zorluyordu. Rewşenin bu durumu, tekmillerde ve iç toplantılarda neredeyse sürekli gündemdi. Egîd arkadaş ve yapıdan arkadaşlar Cudi Bölge Kararğahına, Rewşen’in alandan çekilmesi için raporlar yazdık. Bu çabalarımız sonuç verdi. Örğüt Rewşen’i görevden alarak, dağda kararğaha çekti.

Dağda arkadaşları: “Silopi’de yarım kalmış çalışmaları, devretmesi gereken ilişkileri olduğuna” ikna eden Rewşen yeniden Silopi’ye geldi.

Bu süreçte, görevi Sedik arkadaşa devretmiş olan Egîd arkadaş Silopi’den ayrıldı. Rewşen Sedik arkadaşla yönetim oldu. Bu gelişmelerin hemen ardından güney savaşı başladı.

TC. ordusuyla birlikte güneyde bize saldıran KDP ve YNK, gerillaya karşı çok sıkı ambargo uygulamaya başlamıştı. Partide buna karşı, kuzeyden güneye kaçak mal sevkiyatını kesme kararı almıştı. Kuzeyden güneye, kaçak mal sevkiyatının yapıldığı en önemli hatlardan biri Kolya köyü yakınındaydı. Sedik arkadaş bana:

-Yanına uygun gördüğün arkadaşlardan bir tim al. Kolya hattından güneye mal sevkiyatını kesin, dedi.

Pala Mehmet ile iki milis arkadaşı alarak Kolya hattına gittik. Gece buradan mal sevkiyatına gelen kaçakçı gruplarını zorla engelledik. Hepsini bir araya toplayarak, partinin aldığı kararı duyurduk. Güneye mal sevkiyatını sürdürürlerse mallarına el koyacağımızı bildirdik. Partiyi tanıyan kaçakçılar için bu kadarı yeterliydi. KDP ve YNK için en önemli rant kaplarından biri olan kaçak mal sevkiyatının kesilmesi etkili bir misillemeydi.

Kolya'da görevimizi yaptıktan sonra Silopi'ye döndük. Gece sabaha Karşı Karşıyaka Mahallesine geldiğimizde, evden eşim telefonla arayarak:

-Rewşen yakalandı. Polisler, yanlarında Revşenle evleri dolaşıyor. Tedbirini al, dedi.

Rewşen yakalandıktan sonra, polisi önce bizim eve götürmüş, ardından Silopi'de bildiği bütün evleri polisle dolaşarak, herkesi ve her şeyi ele veriyordu. Evden gelen telefonla durumu öğrenince, hemen karşı tedbir için harekete geçtik. Fakat geç kalmıştık. Aradığımız öncelikli yerlere Rewşen bizden önce polisi götürmüştü. Sedik arkadaşta yakalanmıştı. Rewşen'in ihanetiyle gelişen düşman operasyonuna karşı hiçbir tedbir alamamıştık. Ancak ucu ucuna ulaşabildiğimiz bazı milislerimizi uyararak Silopi'den çıkmalarını sağlayabildik.

Düşman Silopi içinde, genel sorumlu Sedik arkadaşla birlikte 200'den fazla cephe çalışanımızı ve milisimizi almıştı. Tutuklananlar arasında Belediye Başkanımız Levent Tayşun'da vardı. Rewşen onu da ele vermişti. Rewşen gümrükteki ilişkimiz şebekeyi de ele vererek yakalattı.

Düşman operasyonunu sürdürürken, Silopi'de kalarak bir şeyleri kurtarmaya çalıştık. Operasyonun üçüncü gününde Rewşen düşmanı benim gizlendiğim eve de getirdi. Kalabalık düşman gücünün arasından çıkma imkanı olmayınca, evin bir odasında yığılı buğdayın içine girdim. Evi arayan düşman buğdayın içine bakmadı. Ortasında buğday yığılı odaya girdi çıktı.

Bir şeyleri kurtarabiliriz umuduyla Silopi'de kalma çabamızdan hiçbir sonuç alamadığımız gibi, Silopi'de kalma imkanımızda kalmamıştı. Rewşen'le birlikte ikinci defa evimizi basan düşman her yerde beni arıyordu. Gizlenmek için gittiğim güvenilir ilişkilerin tümü:

-Polis Rewşen'le gelip seni sordu. Çoluk çocuğumuz var İsmail. Yanış anlama... diyerek, boynunu büküyordu. Silopi'den çıkıp Çilekli köyüne geçtim. Buradan yolladığımız kuryelerle gelişmelere ilişkin bilgi toplamaya çalıştık. Gelen bilgilere göre:

“Rewşen, kendi isteğiyle teslim olmuştu. Yanındaki Sedik arkadaşı da yakalatan Rewşen, Silopi'de örgütsel faaliyetler içinde tanıdığı-bildiği cephe çalışanlarının-milislerin yanısıra evinde kaldığı, sofrasına oturduğu bütün yurtseverlerimizi de ele vermişti. Sedik arkadaş düşmanın her türlü işkencesine yiğitçe direnmiş, düşmana ismini bile vermemişti. Rahatına düşkün zayıf Rewşen, dağ koşullarını, gerillacılığı göze alamamış, bunun yerine Silopi örgütünü tasfiye ve en

değerli insanlarımızı düşmana teslim ederek ihaneti seçmişti. “

Düşman beni, Pala Mehmet’i ve bazı milis arkadaşları ısrarla arıyordu. Silopi ve çevresinde tutunma ve çalışma imkanımız kalmamıştı. Güneye geçmeye karar verdik. Operasyonda yakalanan ve ağır işkence altında sorgulanan insanlarımıza: “kendileri için uygun gördükleri biçimde bizim üzerimize ifade verebilecekleri” haberini yolladık.

Düşman operasyonundan son anda kurtulan Melle Ali, Pala Mehmet ve bir grup milisimizle birlikte, kaçakçı Mehmet’in kuryeliğinde Hezil suyundan güney Kürdistan’a geçtik.

Güneyde durum “ana-baba günü” hatta “mahşer günü” denilecek kadar kötüydü. Silopi’deki operasyondan kurtulan milislerimizle toparlanmaya, bir araya gelmeye çalıştık. Yoksulluk, açlık, ihanet güney Kürdistan’da kol geziyordu. Bütün bunların sorumluları işbirlikçiler ve hainlerdi.

Güneyde toparlanıp bir araya gelen arkadaşlar, bir toplantı yaparak durumu değerlendirdik. Kendi başımıza bir şey yapmamız doğru olmadığı gibi mümkün de değildi. Kendi başına hareket eden herkes ve her grup, güneyin anarşi sarmalında yok olup giderdi.

Örgütsel olarak Cudi Bölge Kararğahına bağlıydık. Kararğahı bilgilendirmeden kendimizi güneye çekmiştik. Bu durumda kendi başımıza karar almamız, iş yapmamız mümkün ve doru değildi. Bu gerçeğimizi görünce önce Cudi’ye gidip kararğaha durumumuzu bildirmek, rapor sunmak gerektiği kararını aldık. Toplantıda görevlendirilen grup olarak ben, Mehmet

Spêrtî, Ahmet Spêrtî ve Haki arkadaşlar, Hezil suyu üzerinden tekrar kuzeye geçtik.

Akşam sınırı geçince arkadaşlar, önce Silopi'ye girelim, bir gün orada kalalım, yeni gelişmeleri öğrendikten sonra Cudi'ye çıkalım dediler. Bu amaçla gece Silopi'ye girdik. Fakat hangi kapıyı çaldıysak hep aynı yaklaşımla karşılaştık. Düşmanın ev baskınlarını sürdürdüğü Silopi'de halk bizlere:

-Ev sizindir. Fakat çocuklar var… diyorlar, sonrada boyunlarını büküp susuyorlardı.

O gece Silopi'de kalamayacağımızı anlayınca, Cudi'ye doğru yola çıktık. Aksi gibi havada öyle kötüydü ki, bardaktan boşalırcasına yağan yağmur, Cudi eteklerinde yürürken ayaklarımızın altında sel sularına dönüşüyordu. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor, bir yerlere çatırtıyla yıldırımlar düşüyordu. Silopi ile Cudi arasındaki 3 saatlik yolu, gün doğmadan geçebilmek için o havada gece koşar adım yürüdük. Önceden bildiğim, arkadaşların noktasına yakın bir yerden haykırarak seslendim. Sicim gibi yağan yağmur, sesi kesiyordu. Birkaç kez haykırdıktan sonra karşıdan bir yerden sesime gelen bir nöbetçi arkadaş, bizi alıp şikefte götürdü. Şikeftte bizi karşılayan sorumlu Cihat (Mesihi) ile Serdar arkadaşlar halimizi görünce kaygı içinde:

-Ne oldu heval? Bu havada neden yoldasınız? diye sordular. Ben:

-Silopi'de kalacak yer bulamadık… dediğimde arkadaşlar güdüler.

Arkadaşlara Rewşen'in ihanetini ve genel durumu anlatarak rapor ettik.

Durumu değerlendiren arkadaşlar bizim yeniden güneye geçmemizin doğru olacağı kararına vardılar.

Yeniden güneye geçip orada partiyle ilişki kurmamız için bize not yazdılar.

LEVENT TAYŞUN

Sistemli hiçbir eğitim-öğretim imklanının olmadığı, koçer yaşam koşullarında kendi kendini eğiterek geliştiren Levent Tayşun, nitelikli bir Kürt aydınıydı. Özlü Kürt yaşam tarzının, düşünme biçiminin, ahlakının olağan gereği, temel ön görüsü olarak insanı ve onun için doğru ve iyi olanı esas alan; bu esaslar için ölümüne mücadeleden sakınmayan Levent Tayşun, yaşamını bu uğurda feda eden sayısız halk aydınımızdan biridir.

Benim dayım olan Levant Tayşun, Spêrtî aşiretinin temsilcisi; sorunlarını devlete götürmek gibi bir geleneği olmayan Spêrtîlerin, her konuda dert babasıydı. Levent Tayşun kişisel çıkarlarının peşinde koşan, bu uğurda başta devlet olmak üzere herkesle uzlaşan bir ağa değildi. Aşiret kültünün kendisine yüklediği ağır görevi, özlü Kürt ahlakının insanı ve onun için doğru ve iyi olanı esas alan anlayışına göre yerine getirmeye çalışan bir Spêrtî temsilcisiydi.

Özgürlük hareketine, bulunduğu konumda her türlü hizmeti sunan Levent Tayşun, Silopi'de devlete ve onun işbirlikçileri ağalara karşı, siyasal mücadelesini dengeli ve sonuç alıcı biçimde yürüttü. Devlet, Sperti aşiretinin PKK'ye karşı silah alıp korucu olması için, Levent Tayşun'a bütün ikbal kapılarını açtı. Maddi-siyasi her türlü imkanı sundu. Levent Tayşun bunlara asla itibar etmedi. Devlet, Spêrtîlerin korucu olmaları için, bu defa Levent Tayşun'a tehdit ve şantajla dayatmalarda bulundu. Silopi gibi bıçak sırtı bir zeminde, devletin bu

dayatmalarına da boyun eğemeyen Levent Tayşun, “Spêrtîlerin, özgürlük hareketine karşı devletten silah almayacağını”, dönemin politik dili, uslubu ve yaklaşımlarıyla ifade etti. Spêrtîler özgürlük hareketine karşı devletten silah almadı. Bunda, Spêrtîlerin özlü Kürt ahlakına bağlılıklarının yanı sıra, bu bağlılığı Levent Tayşun’un, Silopinin bıçak sırtı politik zemininde uygulayıp geliştirdiği politikalar-taktikler de belirleyici olmuştur.

Levent Tayşun, 1992’de partinin adayı olarak katıldığı seçimlerde Silopi belediye başkanı oldu. Özgürlük hareketine bu zeminde hizmet ederken, bu süreçte ihanet eden Rewşen unsuru tarafından ele verildi. Rewşen’in üzerine verdiği ifadelerle düşman tarafından, Belediye Başkanı olarak tutuklanan Levent Tayşun, Şırnax Jandarma Taburunun işkence hanesine götürüldü. Burada 3 ay boyunca her türlü işkenceye tabi tutulan Levent Tayşun, düşman karşısında partisinin, halkının ve kendisinin onurunu korudu. Üç ay boyunca uyguladığı her türlü işkenceye rağmen, hiçbir sonuç alamayan düşman, Levent Tayşun’u Belediye Başkanı sıfatından dolayı katledemediği için bırakmak zorunda kaldı.

Levent dayım, Şırnax Jandarma Taburundaki JİTEM işkence hanesinden eve döndüğünde, fizik olarak tükenmişti. Fakat direniş ruhu diriydi! Şırnax’tan özel ambulansla sedyede getirilen Levent dayım, şahadetinden önce evde yatağında aileye: “serbest bırakılmadan hemen önce, düşmanın kendisine bir iğne yaptığını. O iğneden sonra, durumunun günbegün kötüleştiğini…“ söyledi. Levent dayım Şırnax Jandarma Tabur Komutanlığındaki JİTEM işkence tezğahlarından çıkarken, kendisine yapılan bu iğneden bir hafta sonra,

evinde aniden felç oldu. Bütün temel fonksiyonlarını yitiren Levent dayım, bir ay sonra şehit düştü.

Onu, üç ay boyunca uyguladığı her türlü işkenceyle teslim alamayan, Spêrtî aşireti temsilcisi ve Silopi Belediye Başkanı olarak infaz etmeyi de göze alamayan düşman, dayım Levent Tayşun'u, vücuduna enjekte ettiği özel ilaçla katletti.

ORHAN ARKADAŞ

Güneye geçmek için, kararğahtan ayrılırken Cihat arkadaş, Gabar ve Orhan arkadaşları yanımıza vererek, Silopi'de Rewşen'le bağlantılı ajanlık yaptığı tespit edilen T.'yi evinden alıp onlara teslim etmemizi istedi.

Cudi'den indik. Gece arkadaşları güvenli bir noktaya bırakarak Silopi'ye girdim. T. evinde değildi. Yakındaki bir köye gitmişti. Arkadaşların yanına dönerek onları bilgilendirdim. T.'yi almak için bulunduğu köye hareket ettik. Yolda Orhan bana:

-Sen bu T.'yi bulup bize teslim etmezsen, onun yerine seni tutuklarız, dedi.

Ben çok şaşırmış bir halde:

-Nasıl yani heval? diye sordum.

Orhan silahını çekip üzerime doğrultarak:

-Fazla konuşma yürü! dedi.

Bu ağır tahrik karşısında kendime hakim olamayınca, ben de silahımı çekip Orhan'a doğrultarak, ağzıma geleni söyledim ona.

Partinin bize, düşmana karşı savaşmak için verdiği silahlarımızı, bu kadar basit ve kolayca birbirimize çekince, Gabar arkadaş araya girerek bizi yatıştırdı. Biz bu vb. durumlarla o kadar çok kayıplara uğradık ki; pek çok insanımız maruz kaldıkları böylesine

kör zihniyet saldırılarına anlam veremeyip safları terk ettiler.

Bu halde köye indik. T. oradaydı. Üzerinde pijamayla geldi kapıya. T.'yi o halde aldım, Gabar arkadaşa teslim ettim. Onlar Cudi'ye çıktı, bizde Hezil suyundan güneye geçerek Zaxo'ya gittik.

GÜNEYDE

1992'nin Kasım sonu Aralık başıydı. Güney savaşı yeni bitmişti. Güneyde parti sorumlusu Yılmaz Karakoçan arkadaştı. Ona Cudi karargahından getirdiğimiz notumuzu verdik. Yılmaz arkadaş görüşmede " JİTEM'in Zaxo'da kurum açarak, güneye yerleştiğini ve partiye karşı özel yönelim ve faaliyet içinde olduğunu" belirterek, çok dikkatli olmamız gerektiği yönünde bizi uyardı. Özellikle tek gezmeme, gereksiz hareket etmeme gibi kurallara uymamızı istedi.

Silopi'de düşman operasyonundan kurtulup güneye geçen milislerimizden Pala Mehmet Tan, Melle Ali Demir, Ali Sor, Ahmet Demir, Şehmus Demir, Osman Tankan, Mehmet Spêrtî, Ramazan Ömeroğlu, İsmail Hacı Ahmetoğlu, Ramazan İsmailoğlu, Nadir Durmuş, Tahir Şemiği, Tahir Ferigi, İsa Sipindarok, Salih Şemigi, Melle Abdulkerim, Ramazan (Fotoğrafçı), Muhiddin Demir, İsa Akyol, Hayri Sabrioğlu ve Hıdır vardı. Yılmaz arkadaş: "Güneye geçen Silopili milislerimizin toparlanıp örgütlenmesi çalışmalarını sürdürmemi ve alanı tanımamı istedi."

ALİ SOR İLE PALA MEHMET TAN ARKADAŞLARIN KAÇIRILMALARI

Yılmaz arkadaşın toplantıda verdiği perspektif doğrultusunda kuzeyden, Silopi'den ailelerin getirilmesi; güneye yerleşme, burada toparlanıp örgütlenme çalışmalarımızı yürütürken, aramızdan Ali Sor arkadaş kayboldu. O zaman bütün çabalarımıza rağmen hiçbir izine rastlayamadığımız Ali Sor arkadaştan, bugüne kadar da hiçbir haber alınamadı.

Durumu kendisine rapor ettiğimizde, Yılmaz arkadaş bizi tekrar uyardı. Bizde milis arkadaşları uyardık. Her zaman olduğu gibi yine Pala Mehmet arkadaşla çalışıyorduk. Can yoldaşım Pala Mehmet yiğitti, çok cesurdu, korku nedir bilmezdi. Onun bu özellikleri beni kaygılandırıyordu. Ona:

-Mehmet, sen benden yiğit ve cesursun. Fakat bende senden tecrübeliyim. Seninki kadar değilse bile cesaretimde var. Hepimiz için korkuyorum. Kendi başına hareket etme. Birlikte hareket edelim, dedim.

-Olur, dedi.

Pala Mehmet ile bir gün, Silopi'ye telefon etmek için Halil İbrahim gümrük kapsına gittik. Telefon kulübeleri oradaydı. Mehmet telefon ederken, onun yanındaki kulübeye biri girdi. Ardından pencereleri dışarıdan içeriyi göstermeyen, özel camlı siyah bir minibüs geldi. Telefon kulübesindeki kişinin Hazım Gündüz (Zevki) unsuru olduğunu fark ettim. İzleniyorduk… Hazım'ın, Pala Mehmet ile beni, siyah minibüsün içindekiler için tespit ve teşhis ettiğini sonradan anladım. Mehmet'i çağırdım, oradan uzaklaştık. Mehmet'le gümrük kapsından Zaxo

merkezindeki döviz çarşısına gittik. Burada bir kahveye oturduk. Çaylarımızı içerken, Mehmet:

-Ben şurada biriyle görüşüp geleceğim, diyerek çıktı.

Makul sürede gelmeyince, çıkıp baktım. Caddede aradım Mehmet'i bulamadım. Evine gittim, orada da yoktu. Zaxo'da üst düzey peşmerge komutanlarından, Hükümet Mıho Gevdaoğlu ile uzaktan akrabaydık. Ona giderek durumu anlatıp yardım istedim. Bana bir peşmerge elbisesi giydiren Hükümetle birlikte, Zaxo-Habur arasındaki askeri bölgenin içinde bulunan Türk MİT binasına gittik. Hükümet, oradaki görevlilere kimlik ve tarif üzerinden Mehmet'i sorarken, yan taraftaki odanın açık kapısından, içeride Cem Ersever'i gördüm. Silopi'den tanıyordum onu. Beni tanırsa kötü olur, oradan çıkamazdım. Hükümeti alıp çıktım.

Oradan Habur sınır köprüsüne gittim. Gümrük kontrolü için duran araçlardaki tanıdıklara Mehmet'i sordum. Gece saat 2 sularında, Cindo (Koçer) bir taksiyle Zaxo'dan geldi. Mehmet'i ona da sordum "görmedim" dedi.

Zaxo'ya döndüm. Mehmet Spêrtî'nin evine gittim. Ona Pala Mehmet'i sordum, bana:

-Mehmet, benim çocukları Silopi'den getirtmek için, dün Cindo (Koçer) ile buluşacaktı, dedi.

Mehmet Spêrtî bunları söyleyince:

-Eyvah! Mehmet Cİndo'nun taksisinin bagajında gitti... dedim.

Mehmet o gün döviz çarşısındaki kahvede yanımdan ayrıldığında, Cindo (Koçer) ile buluşmuş olmalıydı. Mehmet bunu bana söylememişti fakat Mehmet Spêrtî, Pala Mehmet'in o gün Cindo ile buluşacaklarını biliyor ve söylüyordu. Aynı gün, gümrük

kapısından kuzeye geçmekte olan Cindo'ya sorduğumda, bana "Mehmet'i görmediğini" söylüyordu… Can yoldaşım Pala Mehmet Tan Zaxo'da böyle kayboldu. Ona, tecrübeli olduğumu söylemiştim, tecrübem kendimeymiş. O gün Mehmet'in kahveden tek başına çıkmasına izin vermemeliydim!

Silopi'den Pala Mehmet'in ağabeyi ile kardeşini çağırdım. Durumu kendilerine anlattım. Birlikte KDP sorumlularına gittik. Peşmerge genel sorumlusu Hacı Hıdıroğlu: "Pala Mehmet'in döviz çarşısında, kahveden benim yanımdan ayrıldığı saatlerde, Landrover araç içindeki peşmerge giysili birileri tarafından makara (karakola) götürülmek üzere alındığının görüldüğünü; söz konusu Landrover aracın Türk MİT'ine ait olduğunun tespit edildiğini; aracın içindeki peşmerge giysili kişilerinde, peşmerge olmadıklarının belirlendiğini" bize resmi olarak söyledi. Peşmerge sorumlusu Hacı Hıdıroğlu güney Kürdistan'da "kendilerini aşan" bu durum karşısında hiçbir şey yapamamanın üzüntüsünü yaşıyordu… Mehmet'in akıbetine ilişkin bu somut resmi bilgileri vermesi bile o koşullarda önemli bir hizmetti. O günlerde her KDP'li yetkili bu kadarını da yapamazdı. Peşmerge sorumlusu Hacı Hıdıroğlunun yanından çıktığımızda, Mehmet'in abeyi Salih bana:

-İsmail, Mehmet gitti… Sıra sendedir! Sen kendine dikkat et! Bizim için Mehmetle senin aranda fark yoktur. Bir de sen yakma bizi, dedi.

Ali Sor'un ardından Pala Mehmet'te kaybolunca bütün milisler toparlandık. İlişkilerimizi ve hareket tarzımızı gerekli biçimde yeniden düzenledik ve daha duyarlı olduk.

Mehmet'in kaybolmasından 4 ay sonra, Halil İbrahim gümrük köprüsünün 200 metre uzağında, başı

olmayan bir ceset bulundu. Yetkililer teşhis için beni çağırdılar. Cesedin Mehmet'e ait olduğunu, Amed zindanında yatarken giydiği fanilasından teşhis ettim. Uzun boyu, vücut yapısı da aynıydı.

Cenazeyi Silopi'ye yolladık. Pala Mehmet'İn cenazesinin Silopi'de defninden sonra, ailesinden bize dikkat çekici bir bilgi geldi. Silopi'de cenaze törenine gelen MİT-JİTEM görevlileri aileye: "Pala'nın gövdesinden önce başı bize geldi. Biliyorsunuz biz onu daha önce defalarca yakaladık ama ona kıyamadık. Fakat gittiği yerde Kürtler, parası için başını kesip bize getirdiler. Yazık! Böyle yakışıklı bir insana kıyılır mı?" demişler.

Düşman, KDP yi, Güney Kürtlerini işaret ederek, kendi katlettiği Mehmet'in cenazesinden de Kürtlere karşı sonuç almak istiyordu.

Düşmanın "Kürt fail" vurgusu üzerine yoğunlaştık. Cindo (Koçer) ve Hazım Gündüz zaten işin içindeydi. Araştırmalar sonucunda, Uludere korucu çetesi içinden JİTEM'in örgütlediği ve doğrudan Cem Ersever'e bağlı bir tetikçi çetenin, Pala Mehmet ve Ali Sor arkadaşları kaçırıp, para karşılığı başlarını kesip kuzeyde JİTEM'e teslim ettiklerini belirledik. Durumu partiye bildirdik. Etkili bir cevap verilmezse, bunlar azgınlaşıp gelişecekti. Durumu ciddi gören parti devreye girdi. O sırada saflarda gerilla olan Uludereli bir arkadaşla babası, Uludere'de yuvalanmış bu "kelle avcısı JİTEM çetesini" cezalandırmakla görevlendirildi. Görevi alan Ahmet ve oğlu, Uludere'nin Kiro köyünde bir düğünde, sofra başında keyif eden 4 kişilik çeteyi taradı. Çetenin 3'ü orada öldü, biri ağır yaralandı. Eylemi gerçekleştiren baba-oğul görevli arkadaşlar,

üslerine sağ ulaştılar. Parti bu arkadaşları takdirle onurlandırdı.

JİTEM'in Pala Mehmet'in ardından Melle Ali ve benim peşimde olduğunu öğrendik. Mehmet'in şehadetinden sonra partiye her bakımdan daha sıkı bağlandık.

PALA MEHMET

Pala Mehmet'le yakın akrabaydık. Çocukluk arkadaşı olarak aynı ortamda büyüdük. Birlikte genç olduk. Halil İbrahim gümrük kapısında birlikte hayata atıldık. Özgürlük hareketine ulaşmak için, gerillanın hayalini kurarak Silopi'de oluşturduğumuz "Silopi grubumuzda" birlikteydik. Cudi'den Xalil arkadaş geldiğinde, Silopi cephe birimi olarak örgütlediği yapı içinde, özgürlük hareketiyle birlikte buluştuk.

Silopi'de cephe çalışmalarını birlikte yürüttük. Düşmana karşı işkencede, zindanda birlikte direndik. Zaxo'da kahvede yanımdan kalkıp şehadete gittiğinde de birlikteydik.

Çocukluk arkadaşım, can yoldaşım Pala Mehmet'e ilişkin şunları söyleyebilirim:

Pala Mehmet hiç kirlenip bozulmamış, pırıl pırıl tertertemiz, katıksız bir Kürt, güzel ruhlu bir insan, çok yakışıklı bir erkekti.

Bir Kürt olarak Pala Mehmet, mülkiyet ve iktidar bilincinden, egemen zihniyetten çok uzak ve yoksundu. Paylaşılabilir her şeyini, tanısın ya da tanımasın, çevresinde ihtiyacı olan herkesle paylaşırdı. Paylaşmak, Pala Mehmet için sevinç ve mutluluktu.

Nerede, hangi koşullarda, kime karşı yapılırsa yapılsın, haksızlığa asla tahammülü olmayan Pala

Mehmet; sonucu ne olursa olsun hiç düşünmeden, haksızlığa uğrayanın yanında, haksızlığı yapana karşı tavır alır, müdahale ederdi.

Bir gün Silopi çarşı merkezinden geçerken, ileride bir kalabalık gördük. Kalabalığın ortasından bir kadının feryatları yükseliyordu. Pala Mehmet hemen oraya yöneldi. Bende peşinden gittim. Kalabalığın ortasında, yapılı genç bir adam, bir kadını dövüyordu. Kalabalığı yararak duruma müdahale eden Pala Mehmet, kadını döven erkeğe girişti. Cüsseleri, güçleri denk olduğundan, aralarında kıyasıya bir boğuşma-kavga başladı. Sonunda kadını döven adamı yıkıp düşürmeyi başaran Pala Mehmet, onu fena halde ezdi. Ağzından, burnundan fışkıran kanlar arasında, adam:

-O benim karımdır! Sana ne! diye haykırıyordu.

Bunu duyan Pala Mehmet, adama daha büyük bir hınçla vuruyordu. Bir süre sonra Pala Mehmet'e müdahale ederek, adamı elinden aldım. Kadın, tamamen erkeklerden oluşan meraklı kalabalığın ortasında bir kenarda büzülmüş duruyordu. Kalabalık içinden: "belli ki kardeşidir", "fakat öteki de kocasıymış" deniliyordu.

Kollarımla sarılarak zor zapt ettiğim Pala Mehmet, ta içinden gelen bir öfkeyle adama:

-Bir daha ona el kaldırırsan senin ellerini kırarım alçak! diye haykırıyordu.

Koruduğu kadını ve müdahale ettiği erkeği ilk defa orada gören Pala Mehmet, bir daha da onları görmedi.

Pala Mehmet derin bir vicdan ve yüksek bir ahlak sahibiydi. Pala Mehmet için söz esastı ve verilen söze sadakat'ı engelleyecek hiçbir gerekçe olamazdı. Pala

Mehmet söz vermişse, gereğini yerinde ve zamanında yapardı.

Pala Mehmet doğadaki altın gibiydi… Doğada altının hiçbir koşulda paslanmaması gibi, Pala Mehmet'te cinsiyetçi-sınıflı yaşamın hiçbir versiyonunun, hiçbir koşulunda kirlenmez, bozulmaz, yozlaşmazdı.

Pala Mehmet'in içinde hiç ama hiç kötülük yoktu. Herkes için her zaman doğru ve iyi olanı düşünür, ister ve bunun için çaba harcardı.

Pala Mehmet, hani anaların bakmaya kıyamadığı, kızların bakmaya doyamadığı kadar çok yakışıklı bir erkekti. Gençliğimizde sokaklarda gezerken, kızlar hep ona bakardı. Buna rağmen bir gün bir kıza sünepelik ettiğini görmedim.

Pala Mehmet bir tek Ayşo'yu (Ayşe) sevdi. Evlendiler. Eşi Ayşeden başka, karşı cinsten kimseyi kadın olarak görmedi. Pala Mehmet ile Ayşe birbirlerine aşıktılar.

Amed zindanında çıktık. Meteliksizdik. Yalnızda değiliz. Ev, bark, çoluk, çocuk elimize bakıyordu. Pala Mehmet bana düzenli aralıklarla para vermeye başladı.

-Ne parası bunlar? diye sordum.

Eşi Ayşe'nin, düğün takısı altınlarını bozdurduğunu söyledi. Uzun süre bu altınları bozdurarak benimle paylaştı. Ailenin ve çalışmaların ihtiyaçlarını bunlarla karşıladık.

Pala Mehmet doğuştan Apo'cu, doğal PKK'liydi. Önderliğin doğduğu kaynağın billur zerresiydi O…

ZELE KAMPI 1993

Silopi operasyonundan sonra, kuzeyde legal faaliyet ve yaşama zeminimizi yitirmiştik. Parti ailelerimizi güneye getirmemizi istemişti. Hepimiz ailelerimizi getirdiğimizde Yılmaz arkadaş, “ailelerimizle birlikte, Zele kampına gideceğimizi” söyledi.

İki kamyon tuttuk. Benim bir lendegoruz arabam vardı. Bütün aileler, birkaç battaniye ve hasırla, basit mutfak eşyalarından ibaret eşyalarımızı bu kamyonlara yükledik. Yılmaz arkadaş, Ranya hattından Zele’yi, önümde yere çizerek tarif etti. Böylece yola çıktık. Ranya’da partinin resmi makarı vardı. Kamyonları oraya çektik. Gece geç saatlerdi. Aileler uygun yerlere yerleşerek dinlenmeye çekildi. Görevli arkadaşa tekmilimi verip makarın damına çıktım, 15-20 kadar bir grup arkadaş çantalarını başlarına yastık yapmış, kefiyelerini yüzlerine çekmiş uyuyordu. Bende yanlarında uygun bir yere, kefiyemi başıma çekip yattım.

Sabah daha uykudayken bir arkadaş, yüzümdeki kefiyeyi bir ucundan tutup kaldırarak, tatlı bir şaşkınlık içinde:

-Ey PKK! Sen ne kadar büyük, ne kadar güçlüsün! dedi.

Gözümü açıp baktığımda Abdulah’ı hemen hatırladım. Yeni şerwanlara kuryelik için gittiğim İstanbul’da, Güney Kürdistan’da yaşanan katliamı protesto amacıyla katıldığım açlık grevine, sazıyla-sözüyle destek veren yerel ozan Abdullah “Oy Kürdistan Kürdistan/Nave çıxas şirine” sıtranını söylemişti. O zamanlar bu gibi durumlar çok ayrıksıydı. İnsan unutamıyordu. Ben onu, İstanbul DEP il binasında, herkesin önünde Kürtçe stran söyleyen biri olarak hemen hatırlamıştım. Abdullah beni başlangıçta 8 kişi

olan grev grubumuzun içinden biri olarak fiziğimden tanımıştı. Kısa sohbetimizde,Abdullahın o greve destek için birlikte geldikleri nişanlısıyla birlikte gerillaya katıldığını, grubuyla Haftanin'e gittiğini öğrendim. Sohbetin ardından "büyük ve güçlü PKK'nin içinde" yollarımıza gittik. Abdullah arkadaşı bir daha görmedim.

Zele kampı Irak- İran sınırının sıfır noktasındaki Sıne köyünün bitişiğine kuruluydu. Kampa ulaştığımızda kamyonları boşalttık. Görevli arkadaşın gösterdiği yerde bütün milisler ailelerimizle toplandık. Kamp sorumlusu Ferhat (Osman) geldi. Kendisini Önderliğin kardeşi olarak bilip tanıdığımız Ferhat, bizim için çok farklı bir anlam ve değer taşıyordu. Onu, korumaları arasında karşıdan gelirken görünce, saygıyla toparlandık. Geldi tam önümüzde durdu. Bir an hepimizi şöyle bir, sessizce süzdü. Bir merhaba-hoşgeldiniz bile demeden, tamamen bizi küçümseyen, hor gören bir üslupla:

-Nedir bu haliniz böyle! Peşmerge penaberlerine (yurtsuz) dönmüşsünüz! Kendinizi yere atmışsınız! Sizi biz nasıl yaşatalım? Niye kendi başınıza yaşamayı beceremiyorsunuz? dedi.

Ailelerimizin önünde yüzümüze edilen bu zehir-zemberek laflar karşısında, yerin dibine geçtik. Bize bir "merhaba, hoş geldiniz" demeyen, bizi bu kadar hor görüp aşağılayan bu adam, gerçekten Önderliğin kardeşi miydi? Uğradığımız bu hor görülme hakaret karşısında hiçbir şey diyemedik; fakat kahrolduk...

Daha sonra 2003-2004 sürecinde, örgütlü çeteciliğin elebaşlarından olarak Önderliğe ihanet ettiğinde, Önderliğin "kardeş olacak alçak!" olarak nitelediği Ferhat, yanındaki görevli arkadaşlara: "Bunları belirlenen yere götürün" diyerek, başka hiçbir şey demeden, sırtını dönüp, geldiği gibi gitti. Bize

gösterilen notaya ailelerimizi yerleştirdik. Yerimiz, kadın arkadaşların üslendiği noktanın yan tarafındaydı.

Güney savaşından çıkan güçlerimizin büyük bölümünün üslendiği Zele kampı, belirttiğim gibi, İran-Irak sınırının sıfır noktasındaki Sıne köyünün bitişiğine, köyün uzantısı olarak kurulmuştu. Sıne köyü, İran-Irak arasındaki kayıt dışı-kaçak ticaretin, her iki ülke yönetimlerinin zımni bir uzlaşmayla örgütleyip geliştirdiği, kaçakçılığın en yoğun gerçekleştiği yerlerden biriydi. Sıne köyünün kıyısındaki alış veriş alanında tüccarlar, balyacı kaçak işçileri, köylüler ve arkadaşlar (gerilla) her gün iç içeydiler. Ferhat'ın karарğahı Sıne köyünün içindeydi. En az 2 metre kalınlığındaki taş duvarlarla örülü karарğah mangasının, YNK lideri Mam Celal'in eski sığınağı olduğu söyleniyordu.

Bir hafta 10 gün sonra güney sorumlusu Yılmaz arkadaş Zele'ye geldi. Yılmaz arkadaşın sorumluluğunda, Haftanin-Zaxo-Duhok hattında çalışacak özel bir birim oluşturuldu. Kadro olarak Aziz ve Bahoz'un yer aldığı bu birimde milis olarak ben, Abdullah ve Ahmet yer aldık. Yılmaz arkadaşın komutasında Haftanin'e geçtik. Burada üslenme noktamızı oluşturduk. Ardından da somut gelişmelere ve ihtiyaçlara göre örgütün belirlediği görevler doğrultusunda çalışmaya başladık. Haftanin-Semila-Duhok-Zaxo hattında, kuzeyden gelen halkla, tüccar ve esnaflarla parti adına ilişki kurup geliştiriyorduk. Partinin verdiği özel görevleri yerine getiriyorduk.

Doğrudan Ferhat'a bağlı olarak çalışan birimimizin, Yılmaz arkadaş tarafından düzenlenen çalışma raporlarını Ferhat'a ben ulaştırıyordum. Arada

ihtiyaç duyulduğunda da Zele kampıyla, Ferhat'la bağlantıyı ben kuruyordum.

AHLAKSIZ VE ALÇAK BİRİ

Bir defasında Haftanin'deki üslenme yerimizde, Yılmaz arkadaştan aldığım çalışma raporu ve notlarla Zele kampına geldim. Doğruca karargaha gittim. Karargahta Ferhat'ın sığınağı manganın önünde, görevli kimse yoktu. Bende doğrudan mangaya gittim. Manga kapısını çalmak üzereyken, içeriden bir kadının, bastıramadığı öfkesinden, hırsından ağlamaklı bir ses tonu ve üslupla:

-Sen ahlaksız ve alçak birisin! dediğini, duydum.

Bunun üzerine geri dönüp kapıdan uzaklaştım. Güvenlik mangasına giderek bir arkadaştan, geldiğimi Ferhat'a bildirmesini istedim. Görevli arkadaşla gittik. İçeri girdiğimde Ferhat ile kadın arkadaş (S…) yalnızdılar. İkisi de çok gergindi. Ferhat'ın suratı, yediği paparadan pancar gibi kızarmıştı… Raporu ve notları kendisine verdim. Hemen raporu açıp okumaya başladı. Bu arada bana:

-Yarın gitmeden bana uğra, dedi. Ben çıktım.

Karargah ile bizim Silopili ailelerin bulunduğu yer arasında, kadın arkadaşların mangaları vardı. Bu mangaların yakınından geçip yerimize gitmek isterken, nöbetçi kadın arkadaş:

-Dur! dedi, durdum. Şaşkınlık içinde:

-Ne oldu heval? diye sordum. Soruma cevap yerine:

-Silahını indir! dedi.

Ben bunu yapmayınca, silahına mermi sürerek bana doğrultup:

-İndir silahını! Yoksa vururum! dedi.

-Heval senin derdin ne? diye sinirlenip bağırmaya başladım.

Sesime, mangalarından çıkan kadın arkadaşlar araya girdiler. Durumu bana onlar izah ettiler:

-Kusura bakma heval, arkadaşa verilen talimat böyle. Kararğah talimatıdır. Erkek arkadaşların buradan geçmesi yasak… dediler.

-Ne var bunda heval? Bu kadar mesafeden yerimize gidiyoruz, dedim.

-Bizce de öyle, bunda hiçbir sorun yok. Fakat kararğah talimatıdır… dediler.

PKK bir yana, bizim köyde bile böyle bir şey hiç kimsenin aklından geçmezdi. Ferhat'ın kadın arkadaşlara resmi yaklaşımı ve uygulaması buydu. Özel yaklaşımı da mangasının kapısında duyduğum, kadın arkadaşın yüzüne karşı haykırdığı sıfatlardan anlaşılıyordu.

ZELÊ'YE HAVA SALDIRISI

1993 yılının Kasım ayıydı. Yılmaz arkadaş Zelê'deki milis ailelerinin bazılarının Zaxo'ya çekileceğini, geri kalanlarında Cudi'ye, Bilika'ya yerleşeceklerini söyledi. Bu temelde gelen parti talimatı doğrultusunda ben, Abdullah, Ramazan ve Ahmet ailelerimizle Zele'den çıkıp Zaxo'ya yerleştik. Öteki ailelerde bir süre sonra kuzeye, Cudi'ye geçmeye hazırlanıyorlardı.

Biz Zele'den çıktıktan 3-4 gün sonra, düşman Zele'ye hava saldırısı düzenledi. Saldırıda 7 arkadaş şehit düştü. Milislerimizden Şivan, Halil'in eşi ve bir oğlu, Mehmet Halil'in eşi Gürcü ile 2 yaşındaki oğlu

Erdal, Mahmut Zarova'nın bir kızı şehit düştü. Arkadaşlardan ve milis ailelerinden yaralılarımız da vardı.

Saldırıdan sonra Zele'ye gittiğimde, ailelerimizin kaldığı noktayı da gördüm. Düşmanın kalabalık uçak filolarından attığı kazan bombaları, araziyi tanınmaz hale getirmişti. Kazan bombalarından biri, benim ailemin kaldığı noktaya düşmüş, ev olarak kullandığımız derme çatma duvar ve çiloların yerinde derin bir çukur oluşmuştu.

FERHAT UNSURUNUN AHMET RAPO AKADAŞA YAPTIKLARI

Zele'de durumlar gerçekten çok ağırdı. Zele'ye geldiğim günlerde, kampta daha önce Cudi'den tanıştığımız arkadaşlar "Ahmet Rapo arkadaşında, güney savaşının sonunda, komutasındaki taburuyla buraya çekildiğini; burada düzenlenen genel toplantıda, divandaki Ferhat'ı yapının önünde eleştirerek ona:

"Ferhat sen burada Önderlik ve parti çizgisini değil, kendi anlayışlarını uyguluyorsun! Bunu asla kabul etmeyeceğiz!" dediğini; toplantıda yaptığı bu açık eleştiriden hemen sonra Ahmet Rapo arkadaşın, komutasındaki tabur yönetimi ve yapısından habersiz, ortadan kaybolduğunu; resmiyette kendisinden bilgi istendiğinde Ferhat'ın: "onu İran'a tedaviye yolladık…" dediğini, söylediler.

Bir gün Haftanin'den görevli olarak Zele'ye geldim. Gece kampa girdiğimde, nizamiyedeki misafirhanenin damından yükselen içli yanık bir sesle söylenen bir stran duydum. Gecenin karanlığında

insanın içine işleyen bu içli yanık ses, Botan'ın meşhur payizoklarından "serili"yi söylüyordu. Çevresindeki dinleyicilerin coşa geldikçe koro halinde çektikleri "eh-he-heyyy..." leriyle kametledikleri payızok'un hüzünlü büyüsüne kapılarak, misafirhanenin damına çıktım. Orada dolunay ışığının aydınlığında oturmuş bir grup arkadaşın ortasında "serili"sıtranını söyleyen Ahmet Rapo arkadaştı. Sessizce gruba sokulup usulca yanlarına iliştim. Yüreğindeki öfkesi, acıları iyice mayalanmış, derin hüzne dönüşmüş olan Ahmet Rapo, bunu ancak "serili" payzokuyla dile getirebiliyordu...

Stran bittiğinde ayağa kalkarak ona:

-Yüreğine, diline sağlık heval Ahmet! Sesine kapıldım geldim buraya, dedim.

Hemen kalkıp beni kucakladı. Beni kucaklayıp bağrına basışında derin bir yalnızlık duygusu hakimdi... Yanına oturduğumda: "kendisini aradığımı, nerelerde olduğunu"sorunca bana: damdan aşağıdakilerin ve geniş bir çevredekilerinde duyabileceği yüksek ve kinaye yüklü bir sesle:

-İran'da tedavideydik heval İsmail (!) dedi.

Oysa herkes gibi bende biliyordum ki, Ferhat kendisini yapının önünde açıkça eleştiren Ahmet Rapo'dan ürkmüş, onu yapıdan ve yönetimden habersiz olarak gizlice tutuklatmış, 3 ay boyunca yeni şerwanlardan oluşturduğu güvenlik biriminin işkencesine maruz bırakmıştı.

O süreçte Zele'de tutulduğu güvenlikten kaçarak, Zaxo'ya gelen birini yakalamamız için bize talimat verildi. Söz konusu kişiyi Zaxo'da yakaladık. Haftanin'de yapılan sorgusunda bize: "Ferhat'ın kendisini güvenlikte zincire vurdurduğunu" belirterek:

-Siz beni bırakın. Ahmet Rapo'da yanımda aylardır zincire vurulu halde işkence görüyordu. Durumu ağırdır, ona yetişin, dedi.

Yılmaz arkadaş bu ifadeleri, Zele'ye rapor edince Ferhat, Ahmet Rapo arkadaşı bırakmak zorunda kaldı. Serbest kalan Ahmet Rapo, usulen yapılmak istenen platformunda da, divanda oturan Ferhat'ın yüzüne, platform yapısının önünde:

"Ferhat, hiç bu yapıyı yorma! Ben seni de senin bu anlayışlarını ve yetkini de kabul etmiyorum! Sen kimsin, neyin peşindesin?" demiş Ferhat'ta çaresiz platformu kapatarak kalkıp gitmek zorunda kalmıştı.

FERHATA MÜDAHALE

O günlerde Haftanin'de ki noktamıza ne zaman gitsem, Yılmaz arkadaşla yanındaki kadro arkadaşların kendi aralarında yoğun bir tartışma içinde olduklarına tanık oluyordum. Bu durum karşısında, arkadaşın genel duruma ilişkin bizden (milislerden) bazı ciddi gelişmeleri gizlediği sanısına kapıldım. Yılmaz arkadaşa:

-Heval Yılmaz, siz kadrolar kendi aranızda yoğun tartışarak alıp veriyorsunuz. Örgütün genel durumuna ilişkin bir sorun, bir durum varsa bunu bilmek bizimde hakkımızdır. Neyse bizde bilelim, dedim.

Yılmaz arkadaş, neredeyse mahcup bir durumda:

-Heval İsmail, milis olarak sizler, partiye değerli hizmetler sunuyorsunuz. Bizim örgüt ile sizin aranıza girme durumumuz olamaz. Ferhat'ın durumlarını tartışıyoruz. Son dönem de durumu iyice ağırlaştı. Kuşku ve kaygılarımız yoğunlaşıyor… Bu konuda genel durumu sende gidip geldikçe yakından görerek

biliyorsun. Bu gidişinde büyük olasılıkla Ferhat görevden alınıp tutuklanmış olabilir… dedi.

Aylık çalışma raporumuzu ve notları aldım. Haftanin'den Zele'ye geldim. Yılmaz arkadaşın tahmin ettiği gibi, Zele'de parti Ferhat ve yönetime müdahale etmişti. Kararğahta Ferhat'ın morali kötüydü. Her zamanki üstten, tepeden bakan tavrı, horlayıcı üslubu yok olmuştu. Bana yanındaki birini göstererek:

-Bundan sonra Mahirle çalışacaksın. Benim bazı işlerim var, ayrılıyorum, dedi.

MAHİRİN TARZI

Beni Mahirle tanıştırdı. Mahir'e aylık raporu ve notları verdim. Mahir beni de çağırarak yan tarafa geçti. Burada yönetimden ve güvenlikten bir grup arkadaşın içinde, bizim çalışma biriminin aylık raporunu açıp sesli okumaya başladı (!) Ben buna inanamadım, çok şaşırdım. Mahir raporu sesli okurken, gerekli gördüğü yerlerde durarak, dikkatini çeken noktaları ortamdaki arkadaşlar ile tartışıyor, onların görüşlerini alıyordu.

Bizim birim olarak varlığımız ve faaliyetlerimiz kesin gizlilik gerektiriyordu. Şu ya da bu arkadaşa güven ya da güvensizlikten dolayı değil, ilkesel olarak böyle gerekiyordu. Mahir herkesin içinde her şeyi döküp saçarak, ulu orta konuşup tartışıyordu. Haftanin'e dönünce birim toplantısında söz aldım:

-Ben bir şey söylemek istiyorum fakat kaygılıyım… dedim. Yılmaz arkadaş:

-Çekinme, söyle, dedi.

Mahir'in durumunu anlattım:

-Parti Mahir'i yanlış seçmiş, ondan merkez olmaz… dedim.

Arkadaşlarda Mahirin bu durumuna şaşırarak, tepki gösterdiler.

Bir ay sonra Zele'ye gittiğimde Mahir gitmiş, yerine Emin (Setika) gelmişti. Ferhat'a müdahale grubunun başında geçici olarak görev alan Mahir'in, asıl düzenlemesi Rusya'ya olmuştu.

Mahir'in yerine gelen Emin (Setika) Mahir'den beterdi. Koskoca kamp, yüzlerce arkadaş, sayısız sorun Emin'in umrunda bile değildi. Kış için İran'dan mazot gelmişti. Emin kollarını sıvamış mazot bidonlarını dolduruyor, onları uygun yerlere istifliyordu. Bana da:

-Gel, biraz yardım et, dedi.

Esefle reddettim. Kampta, dediğim gibi yüzlerce arkadaş vardı. Onların kendi ihtiyaçları, kendiişleriydi. Onları çalıştırmak, sevk ve idare ederek yönetmek yerine, sabahtan akşama kadar yanına aldığı birkaç arkadaşla "doldur-boşalt" mazot işi yapıyordu. Haftanin'den görevli gelmişim, iki gün kalıp geri görevimin başına döneceğim. Kendisini bekliyorum ki, getirdiğim raporumuzu değerlendirsin, gerekli perspektifleri versin, görev alanıma döneyim. En üst sorumlum, bunların yerine "kendisiyle mazot işi yapmamı" istiyordu. Haftanin'e dönünce Yılmaz arkadaşa:

-Mahir'in yerine ondan beter biri gelmiş. Akşama kadar mazot işi yapıyor, dedim.

Yılmaz arkadaş güldü. Emin'in durumunu görünce, kendi kendime:

"Demek zamanında gerillaya katılsaydım, bende Zele'ye kamp sorumlusu olurdum. Ben bu işleri bunlardan daha iyi yaparım…" demekten kendimi alamadım.

HAFTANİN KAMPI

Düşman 1994 yılına, İngiltere'den onaylı "alan tutma konspti" ile girdi. Çiller-Güreş-Ağar çetesinin eliyle uygulamaya konan konsept, özgürlük hareketimize ve halkımıza karşı topyekün saldırıydı. Düşmanın bu topyekün saldırısında: özgürlük hareketimizin kardelenleri 17 bin aydınımızı "faili meçhul" saldırılarda yitirdik. Başta Botan olmak üzere Kuzey Kürdistan'da 3 bin köyümüz düşman tarafından yakılıp yıkılarak zorla boşaltıldı. 3 milyon insanımız Kürdistan ve Türkiye metrepollerine savruldu.

Bu süreçte kendilerine dayatılan koruculuğu kabul etmeyen, bu yüzden köyleri yakılıp yıkılan halkımızın bir kesimi, gruplar halinde sınırı geçerek Güney Kürdistan'a gelmişti. Çoluk-çocuklarıyla perişan halde arazide kalan bu insanlarımızın Geliya Pısağa, Şerane-Hantur hattında bir kampta toplanması için oluşturulan birimde görevlendirildim. O sıralar "dış ilişkiler sorumlusu" olan Rızgar (Rojava) arkadaşa bağlı birimimizde Faki, Gabar, Bahoz, Aziz, Bawer arkadaşlar vardı. Birim sorumlumuz Yılmaz arkadaştı.

Düşmanın zoruyla sınırı geçen halk, arazide dağınık halde yaşam mücadelesi veriyordu. Çocukları, hastaları, yaşlılarıyla her türlü beslenme ve barınma imkanından yoksun halde, zagroslarda, çıplak arazide hayatta kalmak için direnen halkın durumu, sözcüklerle anlatılamayacak kadar zor ve ağırdı. Düşman tarafından yakılıp yıkılan köylerinden, evlerinden sadece bebeklerini, çocuklarını kucaklayıp çıkmışlar, kurtarabildikleri birkaç keçilerini önlerine katıp sınırı

geçmişlerdi. Zagros arazisinde hepsi aç ve açıktaydılar. Araziden ikişer, üçer ailelik küçük gruplar halinde topladığımız halkı, Haftanin bölgesinde Geliya Pısağa-Şerane-Hantur hattında toplayarak, burada bir kamp oluşturduk. Yaz boyu bu kampa 20 bin kişi topladık. Düşman, evlerini, köylerini yakıp yıktığı bu insanlarımızın taşınabilir ev eşyalarını almalarına da izin vermemişti. Bazı aileler çıkarken düşmana rağmen alabildikleri Kılav (keçe), yorgan, battaniye gibi birkaç parça eşyalarını, önlerine katıp getirebildikleri keçilerinin sırtına denk yapmışlardı. Bu durumda birkaç ailenin dışında, kimsenin hiçbir şeyi yoktu.

Kamp alanına getirdiğimiz aileler, kendilerine sırık ve çilolardan kepir (alaçık) kolik yaparak yerleştiler. Çadır yoktu. Hazırda erzakta yoktu. Halk burada, arazideki meşeliklerde bolca bulunan beru (palamut) yiyerek nefsini körlüyor du. Berudan başka hiçbir şey yoktu. Beru yiyemeyen bebekler ve çocuklar için örgüt imkanlarını seferber ederek, çevreden, güneyden imkanları zorlayarak süt, yoğurt vb. yiyecekler sağlamaya çalışıyorduk.

En temel yaşam gereksinimlerinin yokluğundan kaynaklanan sorunların yanı sıra, kamp halkının can güvenliği de yoktu. T.C. uçakları sık sık sınırı aşarak, kamp üzerinde alçaktan uçuş yapıyorlar, Kampın yakın çevresini bombalıyorlardı. Uçaklar kamapın üzerinde o kadar alçaktan uçuyorlardı ki, uçakların pilotlarını görebiliyorduk. Kampın üzerinde bu kadar alçaktan uçtuklarında, kamp içinde özellikle çocuklar tarifsiz bir paniğe kapılarak, çığlıklar içinde kaçışıyorlardı. Uçaklar gittikten sonra da derin korku içinde hıçkırıklara boğularak ağlayan çocukları yatıştırmak, çok zor ve çok özel bir çabayı gerektiriyordu.

KDP, sınır hattındaki arazide bu koşullarda yaşam mücadelesi veren halkın, güneyde daha güvenli bir alana geçmesine izin vermiyordu. Oysa 1989'da Saddam'ın saldırısıyla kuzeye geçmek zorunda kalan, aralarında KDP yöneticilerinin de bulunduğu yüz binlerce güneyliyi, aralarında bu insanlarımızın da bulunduğu kuzey halkı bağrına basmış, onlarla her şeyini paylaşmıştı. KDP, güney halkının kuzeyden gelen kardeşleriyle dayanışmasına da engel oluyordu. Kamp halkının güneyde daha güvenli bir yere geçmesi için dış ilişkiler sorumlusu Rızgar ve Rıza arkadaşların KDP yetkilileriyle yaptıkları görüşmelerden sonuç alınamadı.

Partinin dış ilişkiler birimi, KDP'nin yanı sıra BM yetkilileriyle kampın penaber (mülteci) statüsüne alınması için görüşmeler yapıyorlardı. Bu görüşmelerden de sonuç alınamadı. Önü gelen kıştı. Yaz koşullarında her şeye rağmen idare edilsede, kışın bu koşullarda Zagroslarda hayatta kalınamazdı. KDP ve BM'den sonuç alınamayınca, parti halkın kendi insiyatifiyle güneyin içinde uygun bir yere geçmesi için talimat verdi. Talimat doğrultusunda gereken düzenlemeleri hemen yaptık. Dışilişkiler birimi ve kamp yönetimi, gece yürüyüşüyle, Zaxo'nun arkasında bir noktaya geçmeyi kararlaştırdı. Bunun için gereken düzenlemeler yapıldı. Bir gece 20 bin kişilik kamp, Haftanin'den yürüyerek Zaxo şehrinin yakınında belirlenen noktaya geçtik ve oradaki boş araziye yerleştik. Burada, bir gecede kurulan 20 bin kişilik kampı ancak sabah, gündüz gözüyle gördüklerinde, KDP yetkilileri çok şaşırmakla birlikte hiçbir şey diyemediler. Kürdistan Kürtlerindi. KDP'nin, Barzanların çiftliği değildi!

Partinin dış ilişkiler birimi, burada da kampın penaber statüsüne alınması için BM yetkilileriyle görüşmelerini sürdürdü. Fakat yine sonuç alınamadı. Bu durumda BM'den penaber statüsü talebiyle, kampta kapsamlı bir açlık grevi başlatıldı. Halkın başlattığı açlık grevine hiçbir anlam veremeyen KDP yetkilileri ve peşmergeler, grev yerine gelerek, grevcileri şaşkınlık içinde dikkatle inceledikten sonra, birbirlerine:

-Bunlar ekmeğe küsmüşler (!) Günahtır, yazıktır, ekmeğe küsülür mü, diyorlardı.

Kamp halkının "ekmeğe küskünlüğünün" 28. Gününde, durumun ciddiyetini ve halkın kararlılığını gören BM, kampa siyasi penaber statüsü tanımayı kabul etti. Kampın BM tarafından penaber statüsüne kabulünden sonra, KDP'nin ısrarıyla halk Zaxo'dan Etruş'a taşındı. Burada da kampın varlığını kabullenemeyen KDP'nin abluka, ambargo ve fiili saldırılarla dayatması sonucu, kamp bugünkü yeri Maxmur'a yerleşti. Maxmur'daki kamp yerini, kamp halkına KDP ve Mesut Barzani değil, Saddam Hüseyin verdi.

KADINA İHANETİN BEDELİ

Muhammed Sımo Dudani, Zaxo'nun önde gelen sorunkeş çetelerinden biriydi. Çevresine topladığı 20 kişilik bir peşmerge grubuyla YNK'ye katıldı. YNK'de, Haftanin-Geli Pısağa'daki kampımızın kenarına bir makar (karakol) kurarak, Muhammed Sımo Dudani ve grubunu buraya yerleştirdi. Kampın güvenlik sorumluları olarak, makara gidip Muhammed Sımo Dudani ile ortak genel güvenlik sorunlarını görüşüyorduk.

Bir gün, hemen yakınımızdaki makardan taramaya alınmış silah sesi geldi. Kamp güvenliği olarak 2 arkadaş makar'a giderek durumu sorduk. Görevliler:

-Bir sorun yok. Muhammed Sımo silahını denedi, dediler.

Birkaç gün sonra kuzeyden sınırı geçen iki T.C. kobra helikopteri üzerimize geldi. Biz tepecilerimizin verdiği intişar uyarısıyla, kamp olarak hepimiz önceden hazırlanmış olan sığınaklarımıza girdik. İki kobra, açıkta başka hedef göreme yince, gitti yakınımızdaki Muhammed Sımo'nun komutasındaki YNK makarına saldırdı. Kobralar bütün cephanelerini makar'a boşalttıktan sonra gitiler. Bizde sığınaklardan çıkarak hemen makardaki peşmergelerin yardımına koştuk. Herhangi bir saldırı beklentisi içinde olmayan peşmergelerin tümü vurulmuştu. Makar'ın içi ve çevresi parçalanmış cenazelerle korkunç bir durumdaydı. Çoğu ölmüştü.

Muhammed Sımo Dudani'nin özel koruması "rambo" lakaplı genç bir peşmerge ağır yaralıydı. Onu hemen benim arabaya kaldırarak Zaxo'ya, hastaneye götürdük. Hastanede ilk yardım ve serumla biraz toparlanıp kendine gelen "rambo" bana:

-Bırayem İsmail. Ben bu yaralarla buradan zor çıkarım. Biz bir kadına ihanet ettik, başımıza bu geldi… Bunu senin bilmeni istiyorum. Sana anlatırsam vicdanen daha rahat ölürüm, dedi.

Rambo bana ağır yaralı halde şunları anlattı: "Muhammed Sımo Dudani, dört kadınla evliymiş. O yakınlarda çevreden düşürdüğü genç bir kızla evlenme kararı almış. Fakat evinde nikahlı 4 karısı varken, 5.evlilik şeriat yasalarınca mümkün olmadığından, Muhammed Sımo Dudani'de yeni bir evlilik yapma

hakkını kazanabilmek için, evdeki 4 karısından birini, Zaxo'daki evinden Haftanin'deki makar'a getirmiş. Özel koruması Rambo'yla peşmergelerine Makar'ın yanında bir mezar kazdırmış. Muhammed Sımo Dudani, 5. evlilik hakkına engel olan kadını sağ olarak mezara yatırmış."

Rambo:

-Siz o gün gelip silah sesini sordunuz ya? Muhammed taramaya aldığı silahını, mezarın içinde yatan kadının üzerine sıkarak boşalttı. Bizde mezarı kapattık. O biçare, zavallı kadının ahıdır bu yaralar. Ben iflah olmam ölürüm bıra İsmail… dedi.

Dediği gibi oldu. Rambo iflah olmadı, hastanede öldü. Kobralar saldırdığında makar'da bulunmayan Muhammed Sımo Dudani, 4 karısından birinin yokluğuyla hak kazandığı 5.evliliğini yaptı.

KDP'YE MİSİLLEME -1994 YAZI

Kuzeyden Haftanin'e aktarılan yaralı arkadaşlardan bir grup, görevli kurye arkadaşlar tarafından tedavi için Rojava'ya götürülecekti. Toplam 6 yaralı arkadaş vardı. Bunlardan birinin durumu ağırdı. Aralarında, iki ayağını da yitirmiş bir gazi arkadaşta vardı. Gerekli hazırlıkları tamamlayınca, arkadaşları yolcu ettik. Görevli arkadaşla birlikte grup 10 kişiydi.

Haftanin'den çıkan grubumuz, Dicle kıyısında Bixıyır dağlarının eteğinde, Paşabir kalesine ulaştığında, yüzlerce KDP peşmergesi tarafından kuşatmaya alınarak, teslim olmaya zorlanmış. Arkadaşlar direnmişler. Kuşatma sürerken durum cihazla bize bildirildiğinde, bizde aynı günün gecesinde, Dest Taxe'den Kani Masi'ye kadar uzanan hatta, KDP'nin 9

makarını (karakol) basarak, buralarda görevli peşmergeleri esir aldık. Durumu da KDP'ye bildirdik.

KDP çok zorlandı. Arkadaşları kuşatan peşmergelerini hemen geri çekmek zorunda kaldı. KDP sorumluları, sorun üzerine görüşmeye geldiklerinde, bende dış ilişki sorumlumuz Rızgar arkadaşın yanındaydım. Rızgar arkadaş kuşatılan arkadaşların sayısını ve durumlarını KDP sorumlularının önüne koyarak:

- Altısı yaralı, 10 arkadaşın üzerine orduyla gidiyorsunuz… dedi.

Ne diyeceğini bilemeyen KDP sorumlusu:

-İzin verin, onları Suriye'ye biz geçirelim, dedi.

Rızgar arkadaş bunu kabul etmedi. KDP, yaralı arkadaşlar üzerindeki kuşatmayı kaldırıp çekilince, parti de buna misilleme olarak esir aldığı peşmergeleri serbest bıraktı.

KATIR ÇIKTIĞINA GÖRE

Kamp Etruş'a taşındıktan sonra, Zaxo-Haftanin hattında genel çalışmalarımızı sürdürdük. Benim kendime ait bir taksim vardı. Haftanin'e acil bir görev çıktı. Taksi Zagros arazisine uygun olmadığından, bir dostun arazi için yapılmış Landrover arabasını aldım, göreve gittim. Görev için gittiğim askeri alım kurumu, arkadaşların "partizan tepesi" dediği Mergeşiştan daydı. Alımda görüşerek işimizi hallettiğimiz alım sorumlusu Ferhat Mardin arkadaş, işimiz bitince bana:

-Heval İsmail, acilen nokta değiştirmemiz gerekiyor. Başka imkanımız yok. Bizi yeni noktamıza taşımadan seni bırakmayız, dedi.

Bende “hayır” diyemedim. Arabayı cephaneliğin yakınında uygun bir yere çektim. Arkadaşlar yüklemeye başladılar. Cephaneden, konserve salçaya kadar en az 4-5 seferlik yük vardı. Cephanelik, tepenin zirveye yakın bir yerindeydi. Aşağıdan gelen yol, bulunduğumuz noktaya kadar geniş kıvrımlı, en az on sarmal virajdan oluşuyordu. Araba 10.viraj kıvrımının başındaydı. Gideceğimiz yer daha yüksek ve dikti. Arkadaşlar arabayı yüklerken:

-Heval fazla yüklemeyin. Yeni yere çıkamayız, dedim. Bir arkadaş:

-Dün aynı yere katır çıktı (!) dedi.

Ben çok şaşırmış ve daralmış halde:

-Ma heval katır 4 ayak, bu 4 teker… dedim. içeri girdim.

Beni dikkate almayan arkadaşlar, arabayı bildikleri gibi yüklemeye devam etmişler. Hareket için çağırdıklarında, en son içi dokça mermileri dolu metal kasaları da en arkada kalan küçük boşluğa, altı okka yaparak atmaya başladılar. Birkaç dokça mermi kasası böyle atılınca, zorlanarak freni boşalan araba kendi başına harekete geçti. Daralmış, öfke içinde olanları izlediğim yerden fırlayıp, arabanın peşinden koştum. Kapı kolunu yakaladığımda, aşırı yüklü arabanın ön tekerleri yoldan çıkmış, tepeden aşağı uçuyordu. Kapı kolunu bırakıp kenara çekilerek, çaresiz olanları izledim. Araba en az 80 derece eğimli tepe arazisinde, viraj kıvrımlarının üzerinde, peş peşe taklalar atarak; aşağıda 6. 7. viraj kıvrımında, tepe üstü çakılıp kaldığı yerde, tekerleri havada, eskilerin deyimiyle nalları dikti. Bütün malzeme araziye saçıldı. Arabanın 6-7 takla attıktan sonra tepe üstü çakılıp kaldığı yerde, hala dönmekte

olan tekerlerine hırsımdan ağlamaklı bakarak, arabayla katırı aynılaştıran arkadaşa:

-Katırla araba arasındaki fark bu işte heval! dedim.

Ferhat arkadaşın yanına gittim. Arabanın bir dosta ait olduğunu, sorunun çözülmesini istedim. Ferhat arkadaş:

-Paramız yok heval İsmail, dedi.

Zaxo'ya gittim. Orada durumumu gören yakın dostlardan H. beni bir araba acentasına götürdü. Aynı marka bir Langros satın alarak bana verdi. Bende araba sahibine verdim.

Ferhat arkadaş genel tekmilde durumu Cemal (Murat Karayılan) arkadaşa bildirince, arkadaş:

-Örgütün işini yaparken olmuş bir kaza. Neden arkadaşın ziyanını karşılamıyorsunuz? diye kızmış.

Ferhat arkadaş beni çağırdı. 3 bin mark verdi. Araba 5 bin marktı. Bende bir vinç tuttum. Arabanın enkazını alıp Zaxo'ya tamirciye götürdüm. Tamirci motorun zarar görmediğini söyledi, fakat kaporta yamyassı olmuştu. Tamirci bana:

-Haftanin'i bilir misin? diye sordu.

-İyi bilirim, dedim

Bizim kamp yerine yakın bir noktayı tarif ederek:

-Orada, yanmış aynı marka bir araba var. Kaportası sağlam. Onu getirebilirsen buna takabilirim, dedi.

Gittim, yanmış arabanın kaportasını getirdim. Tamirci onu boyayıp taktı. Ortaya pırıl pırıl yeni bir Landgros araba çıktı.

JİTEM LİSTESİNDE

Güney Kürdistan siyasi çevrelerinde önemli bir yeri olan eski bir dost vardı. Kendisine zarar vermeyecek biçimde kurduğumuz, örtülü-gizli ilişki içinde benim üzerimden partiye gerekli her türlü bilgiyi aktarıyordu. Bizim istediğimiz bilgileri de araştırıp edinerek bize ulaştırıyordu.

T.C. Ordusunun güneyde, gerillaya karşı düzenlediği kapsamlı operasyonlarını, daha karar aşamasındayken, yeri ve günüyle bize ulaştırıyordu. JİTEM'in güneydeki ajanlarını, faaliyetlerini bildirip tanıtıyordu. Bütün bu vb. hizmetleri partiye karşılığında hiçbir şey beklemeden, yurtseverlik gereği yapan bu eski dost bir gün bana:

-JİTEM seni ve Melle Ali'yi sağ yakalamak için, hakkınızda özel karar aldı. Tedbirinizi alın, dedi.

Güneyde genel durum "kötünün"çok ötesindeydi. İşsizlik, açlık, sefalet, inançsızlık ve güvensizlik içinde kahrolmuş pek çok insan, birkaç yüz dolara en yakınlarına bile her şeyi yapmaya hazır bekliyorlardı.

JİTEM, kuzeyde olduğu gibi doğrudan üzerimize gelemesede, Ali Sor ile Pala Mehmet arkadaşlar gibi bizi de kaçırabilirdi. Yeni çıkan çatışmalarda şehit düşen arkadaşların, arazideki kabirlerini açarak, naaşlarından başlarını alıp kuzeyde JİTEM'e satan çeteler vardı. JİTEM, arkadaşların kesik başını getirenlere örgüt içindeki düzeyine ve etkinliğine göre değişen, hatırı sayılır miktarlarda para veriyordu. Pala Mehmet arkadaşın kelle avcısı çetelerin kurbanı olduğu açıktı. JİTEM'e çalışan bu çetelerin, güneyde katledip kuzeye götürdükleri sıradan bir yurtsever Kürdün başına, mücadelede etkinliği olmadığı gerekçesiyle sadece 200 dolar ödendiği bilgisini edinmiştik.

Mele Ali'yle bana da bir fiyat biçtiği anlaşılan JİTEM bizi sağ istiyordu. Eski dostun hakkımızda verdiği bu istihbaratı ben "yanlış anlaşılır" kaygısıyla örgüte bildirmedim. Mele Ali'yi bilgilendirdim. O da tedbir alıp daha dikkatli olmakla yetindi. Gündüzleri hiç hareket etmiyor, evde kalıyordu.

Bu süreçte kuzeyden gelen bir tüccar, kendisini vergilendirmek isteyen arkadaşlara:

-Siz gidin Apo'nuz gelsin… diyerek Önderliğe dil uzatmıştı.

Bilgi bana ulaştığında, gün içinde yanıma genç bir milis alarak, tüccarın Zaxo merkezindeki ofisine gittim. İçeride birkaç arkadaşıyla masasının başında oturan tüccara silahımı çıkarıp doğrultarak:

-Başkan Apo'nun senin gibi uyduruklarla uğraşacak zamanı yok. Onun yerine fedaisi olarak ben geldim! Ne diyeceksen de hadi! dedim.

Tüccar önce kıpkırmızı, sonra mosmor olarak renkten renge girdi. Göğsünün üzerine, önündeki masaya yığılarak:

-Bir hatadır oldu… Ben ettim siz etmeyin! diye yalvardı.

Yanındaki arkadaşları, bağışlanması için ricada bulundular. Bende:

-Öyleyse olur, uygundur, dedim.

Arkadaşlar 3 bin mark vergi koymuşlardı. Ben istemeden hemen çıkarıp 3 bin mark uzattı, ben:

-Beş bin mark vereceksin, dedim. Hiç ikiletmedi. 2 bin daha verdi.

-Bundan sonra burada ya da kuzeyde, vergini düzenli olarak vereceksin! dedim.

-Ben dersimi aldım… Hiç sorun çıkmaz, diyerek yeminler etti.

Yanımdaki genç milis arkadaşla tüccarın ofisinden çıktık. Arabayla giderken izlendiğimizi fark ettim. Bizi izleyen bir minibüstü. Trafik akşının tenhalaştığı bir yerde, arkamızdan gaza basarak bize yetişip, tam hizamıza gelen minibüsten biri, elindeki Bisivingi camdan çıkararak bize doğrulttu: “Kenara çekip dur” işareti yaptı.

Bende yan tarafta uygun bir yerden kaldırıma çıkarak, hızla birkaç aracın önüne geçtim. İlk sapaktan en yakın seytereye (asayiş noktası) ulaştım, orada durdum. Biz seyterede beklerken, önümüzden geçen minibüsü görevli peşmergelere göstererek durumu anlattım. Peşmergeler minibüsün JİTEM’e ait olduğunu söylediler. Evde durumu Yılmaz arkadaşa rapor ettim. Arkadaş beni eleştirdi. Tekmilde, benim bir daha gündüzleri evden çıkmamam yönünde karar alındı.

Çok geçmeden Ana Kararğahtan, bizzat Cemal (Murat Karayılan) arkadaşın yolladığı bir talimat notu geldi. Cemal arkadaş benim artık güneyden çekilmemi istiyordu. Eski dost bana verdiği durumuma ilişkin bilgiyi, örgüte başka kanallardan iletmiş olmalıydı.

Cemal arkadaşın bu talimatı üzerine, ailece Zaxo’dan Haftanin’e geçtik. Kararğahta arkadaşlar “güneyde artık kalamayacağımı, ailemle Rojava’ya geçerek orada çalışacağımı” belirttiler. Düzenlemem Rojava’ya yapıldı.

EGÎD ARKADAŞ İLE SON DEFA

Haftanin’de Hantur’un eteğinde kurulu kararğahta Egîd arkadaşla buluştuk. Birlikte Hantur’un zirvesine çıkarak orada, Silopi’deki mücadele sürecini,

arkadaşları andık. Kendisine: düzenlememin Rojava'ya olduğunu söylediğim de:

-Demek bizim küçük parçaya gidiyorsun. Öyleyse Derikahamko'ya, bizim Andivere'de git. Orada anamı gör. Benim için ellerinden öp ve ona benim iyi olduğumu söyle. Sende ailenle Derik'e yerleş. Derik sizin Botan kültürüne yakındır. Ailen orada rahat eder, dedi.

Sıcak sohbetimizin bir yerinde Egîd arkadaş:

-Heval İsmail, bu yıl şehit düşmezsem özgür Kürdistan'ı görürüm! Parti beni yeniden sizin o tarafa, Silopi-Cizre'ye yolluyor. Benden başka uygun arkadaş bulunamadı. Görevdir gideceğiz fakat oralarda, sizin döneminizden eski arkadaşlardan artık kimse yok. İlişkilerin hepsi yeni. İşimiz bu defa zor olacak, dedi.

Egîd arkadaşla bu son görüşmemiz oldu. Egîd arkadaş yeniden görev aldığı Silopi-Cizre sahasında, 1995'te Cudi eteğindeki Babındak-Zivistin köyünde, Cihan unsuru ve akrabalarının ihbarı sonucu, yanındaki Şakir Afrin arkadaşla birlikte kuşatıldığı evde, düşmanla çatışarak şehit düştü.

Düşman, Egîd arkadaşın şehadetinden sonra bütün Silopi ve Cizre sokaklarını onun fotoğrafının ve şehadetine ilişkin bilginin bulunduğu afişlerde donatarak halka karşı psikolojik savaş yürüttü.

Düşman Egîd arkadaşın Silopi'de yürüttüğü her alanda büyük sonuç alıcı çalışmalar ve yarattığı kalıcı örgütlenme karşısında aciz kalmıştı.

ROJAVA'DA

Düzenlemem Rojava'ya olunca arabamı ve oraya taşıyamayacağım ev eşyalarını, maliye sorumlusu

Mustafa (Cuma arkadaşın kardeşi) arkadaşa verdim. Haftanin karарğah yönetiminin verdiği notla büyük güneyden küçük güneye hareket ettik. Bir ve iki yaşlarında iki çocuğumuz vardı. Eşimle kucaklarımızda çocuklarımızla yürüyorduk. Yol uzun ve riskliydi. Gruptaki arkadaşlar ve kuryeler, çocukları sık sık bizden alıp boyunlarına, omuzlarına oturtup yürüyorlardı. Dicle kıyısına yakın bir yerde bir tuzaklı mayınla karşılaştık. Gece güçlükle fark ettiğimiz tuzağa düşmedik.

VARLIK İÇİNDE YOKLUK

Egîd arkadaşın önerisini dikkate alarak, Haftanin karargahında notumu yazan yönetime “Ailemi Derik’e yerleştirmek istediğimi” söylemiştim. Arkadaşlarda bunu uygun görerek notumu Derik yönetimine yazmışlardı. Rojava’ya sorunsuz geçtik, Derik’e ulaştık. Derik yönetiminde Newroz Batman ile Mazlum vardı. Haftanin karargahının notunu verdim. Derik yönetimi bizi kalıcı olarak yerleştirecek bir yer-ev bulamadı. İki küçük çocuklu aile olarak her gün bir yurtseverin evinde kalarak uzun süre dolaştık. Kendime bir ev yaptıracak ya da kiralayacak bir imkanım olmadığı gibi, partinin dışında tanıdığım bir ilişki de yoktu. Partinin Derik’te her türlü imkanı vardı. Derik halkı Önderliğin çevresinde örgütlenip kenetlenmişti. Evinde kaldığımız yurtseverler:

-Heval arkadaşlar söylesinler, size uygun yerde bir ev yapalım, diyorlardı. Yurtseverlerin çözüm önerilerini kendisine bildirdiğimde, Newroz bunu dikkate almadı. Sonunda dayanamayıp yönetimle tartıştım. Yönetim:

-Seni Qamışlo'ya yollayalım. Orada imkanlar geniş, ev bulunur, dedi.

Bende kabul ettim. Derik yönetiminin notuyla Qamışlo'ya gittim.

ROJBİN VE BENİM GİBİ BİRİ

Qamışlo yönetimi Rojbin Amed ile Ömer Efrîn'di. Rojbin kendisine verdiğim Derik yönetiminin notunu okuyunca:

-Tamam, bize de tam senin gibi biri gerekliydi, dedi. Ben:

-Hanği konuda? diye sorunca, Rojbin açarak izah etti:

"Qamışlo yönetimi olarak, Qamışlo şehir merkezinde, çarşı içinde bulunan kaçakçıların alışveriş pasajında, bazı ajanları cezalandırma kararı aldıklarını; bu görev için beni uygun bulduğunu" söyledi.

Ben şaşkınlık içinde: "Qamışlo'ya ailece yerleşebilmek için geldiğimizi, Derik yönetiminin bizi herhanği bir görevle değil, bu temelde yolladığını; ayrıca Kamuşlo içinde böyle bir cezalandırma eyleminin, Önderliğe ve partiye zarar vereceğini " belirttim.

Benim söylediklerimi hiç dikkate almayan Rojbin:

-Talimattır yapacaksın, dedi.

Durum çok ciddiydi. Ortada örgüt yaklaşımı yoktu. Örgüt adına, örgüt dışı, örgüt karşıtı durumlar vardı. Rojbin'in kendisi ve yönetim olarak aldıkları cezalandırma kararı ve bana bunu görev olarak dayatmaları, beni rahatsız etmekten de öte, örgüt adına kaygılandırmıştı. Qamışlo'ya geçişimin 3. günü Rojbin'e haber vermeden Derik'e döndüm. Newroza, Qamışlo yönetiminin, Rojbin'in yaklaşımlarını, durumlarını

anlatmaya, izaha çalıştım. Newroz beni dinlemek bile istemedi. Sözümü yarıda kesip, beni Derik'te ortada bıraktı.

Kısa bir süre sonra, Derik yönetimine Newrozun yerine Doğan (Adem Uzun) arkadaş geldi. Beni Newrozun verdiği bilgilerle tanıyan Doğan arkadaş, benimle ilgilenmedi. Buna rağmen Doğan arkadaşa durumumu izaha çalıştım. Doğan arkadaş:

"Qamışlo yönetiminin beni aradığını, oraya gitmemin iyi olacağını" söyledi.

Doğan arkadaşla görüşürken, Qamışlo yönetiminden Rojbin, Derik'e bulunduğumuz eve geldi. Rojbin Doğan arkadaşın yanında beni görünce:

-Sen neredesin kaçak, dedi. Rojbin'e:

-Uslubuna dikkat et. Ben seni yönetim olarak kabul etmiyorum, ona göre, dedim.

Doğan arkadaş müdahale edince orada:

-Önderliği görmeden kimseden hiçbir görev almam. Hiçbir eylem yapmam. Kimse bana kafasına göre iş yaptıramaz, dedim.

İkisinin önünde, Rojbin ile Qamışlo yönetiminin Qamışlo çarşısında ajan cezalandırma kararlarını açtım. Durumun ciddiyetini gören Doğan arkadaş, Önderliğe rapor yazmamı istedi. Bende Önderliğe raporumu yazıp Doğan arkadaşa verdim. Raporumu yazdıktan bir hafta sonra Önderlik beni çağırdı.

Qamışlo'lu Şehit Abbas'ın kızkardeşi Fatma kuryemizdi. Beş kişilik bir grup otobüsle Şam'a hareket ettik. Fatma bulunduğumuz yolcu otobüsünde:

-Yolda bir sorun çıkarsa birbirimizi tanımıyoruz... dedi.

Grupta Serbest Spêrtî arkadaşta vardı. Benim Spêrtîli olduğumu öğrenince, yol boyu bana ailesini, akrabalarını sordu. Fakat bunu bana kendisinin Spêrtîli olduğunu gizleyerek yapıyordu. Oysa Serbest'i çocukluğundan tanıyordum. Bu yaklaşımı canımı sıktı.

ÖNDERLİKLE BULUŞMA

Şam'da grup olarak bir eve gittik. Buraya gelen iki arkadaş beni alarak Şam'da başka bir eve götürdü. Arkadaşlar Önderliğin benimle görüşeceğini söyledi.

Önderlikle buluşma heyecanı, içimde kabarıp büyümeye başladı. Kalbim daha hızlı atıyor, çarpıntıya dönüşüyordu. Damarlarımdaki kan dolaşımı hızlanmış, kan basıncım yükselmişti. Ateşimin yükseldiğini hissediyordum. O ana dek yaşamım boyunca oluşmuş ve süregelen iç dengelerim dağılmış, sanki bir boşluğa düşmüş gibiydim. Önderlikle buluştuğumuzda ne yapacaktım? Nasıl davranacaktım? Ona ne diyecektim? Hiç bilmiyordum. Bunları bilme ve belirleme çabasına da giremiyordum. Önderliğe, herhangi birine davrandığım gibi davranamazdım, bunu biliyordum. Fakat Önderlikle buluştuğumda ona nasıl davranacağımı hiç bilemiyordum.

Ben içimde kabarıp büyüyen heyecan içinde kıvranırken, görevli arkadaşlardan biri geldi, önderlikle görüşme sırasında dikkat etmem gereken hususları bana tek tek izah etti. Bu arada:

-Önderlik görüşme sırasında öksürülmesine çok kızar, sakın öksürme… dedi.

Aksi gibi Suriye'ye geldiğimden beri, sigara değiştirdiğim için, zaman zaman fena halde öksürüyordum. Zaten belirttiğim gibi çok büyük bir

heyecan ve gerilim içindeydim. Arkadaşın bu uyarısıyla büyük bir iç telaşa kapıldım. Neredeyse paniğe girdim. Bir gün sonra Önderliğin karşısına çıkacaktım. Bu telaş ve gerilim içinde, hemen gittim eczaneden öksürük şurubu aldım. O gece zaten gözüme bir damla uyku girmedi. Eczaneden aldığım bir şişe öksürük şurubunu içerek sabahı iple çektim.

Sabah arkadaşlar beni salonda bırakarak çekildiler. Kalbim küt küt atıyordu. Biraz sonra Önderlik gelecekti, o'nu görecektim! Ona kavuşacaktım! Ona kavuşup, onunla buluştuğumda yapmayı düşünebildiğim ve yapmakta kararlı olduğum tek şey, onu görür görmez boynuna sarılıp öpmekti! Bulutların üzerinde, başka bir alemde, rüyada gibiydim.

Bulunduğum salona açılan 2 kapı vardı. Ben adeta diken üstünde oturarak, gün içinde kullanılan genel kapıya bakıyor, Önderliği oradan bekliyordum. Ateşimin yükseldiğini, terlediğimi anımsıyorum. Salona açılan öteki kapı tarafından:

"Hani nerede bizim misafirimiz?" Sözlerini duydum. Bu ses onun sesiydi! Beklediğim, sürekli baktığım kapıdan değil, öteki kapıdan geliyordu. Hemen ayağa fırlayarak o tarafa döndüm. Önderlik içeri girmiş, yaşam güneşimiz yüzünde sımsıcak gülüşüyle bana doğru geliyordu. O anda yaşam güneşimize koşmak istedim; fakat her neden ve her nasılsa sanki mıhlanıp çakılı kaldığım yerden kıpırdayamadım. Oysa zihnimde, içimde koşuyordum. Önderlik:

-Hoş geldin heval, diyerek elini bana uzattı.

Fakat ben Önderliğin bana uzattığı elini tutup tokalaşmak yerine, kollarımla boynuna atılarak onu öptüm! Öptüm! Öptüm! Onu o kadar çok öpmüş

olmalıyım ki, Önderlik sonunda bana tatlı sert bir üslupla:

-Yeter, yeter… demek zorunda kaldı.

Önderliğin bu uyarısı üzerine, ben kendimi toparladım. Önderlik koltuğa oturdu. Bana da:

-Gel otur, diyerek yanında yer gösterdi.

Önderliğin yanına oturdum. Fakat inanılmaz derecede derbeder, perişan bir haldeydim… Önderlik bana bazı sorular sordu. Benim nutkum tıkanmış, dilim tutulmuştu. Önderliği duyuyor fakat onun sorularına cevap vermek için konuşamıyordum.

Önderlik benim bu durumumu görünce bana başka soru sormadı. Hiçbir şey demedi. Oturduğu yerde yan tarafa dönerek, biriyle diyaloğa başladı. Ancak o zaman salonda Önderlikle benim dışımda, üçüncü birinin daha olduğunu fark ettim. Önderlik, kim olduğunu bilmediğim ve bir daha da görmediğim bu kişiyle bir süre görüştü. Bu arada ben biraz rahatlayarak toparlandım. Aradan epey bir zaman geçmiş olmalıydı ki salona giren bir arkadaş Önderliğe “yemeğin hazır olduğunu” söyledi. Dışarısı öğle olmuştu. Önderlik elini omzuma dokunarak:

-Kalk hadi, gidip yemek yiyelim, dedi.

Salondan mutfağa geçtik. Evde görevli arkadaşlarla birlikte hepimiz Önderliğin çevresinde sofraya oturduk. Yemekte Mehir (geleneksel Botan yemeği), yanında da çeşitli ve bol yeşillik, özellikle isot vardı. Önderlik bana:

-Hadi başlayalım, dedi.

Ben yemeğe başlamak için bir ekmek aldığımda Önderlik:

-Dur, onu bırak. Biz ikimiz önce şunları yiyelim. Yetmezse onu da parçalarız, diyerek, daha önce bir

bölümü yenmiş parça ekmeklerden alıp, yarısını bana verdi, yarısını kendisi aldı. Önderlik burada değerlere yaklaşım dersinin yanı sıra sofrada ekmeği bölüşerek beni rahatlatıyordu.

Yemekten sonra tekrar salona geçtik. Bu defa, Önderlikle baş başaydık ve ben artık çocuklar gibi rahattım. Önderliğin bütün sorularına rahatça yanıt verdim. Bir sorusu üzerine: “iki aydır Suriye’de ailece yaşadığımız durumu” aktardım. Bir ev bulunamadığını söylediğimde Önderlik, başını hafifçe sallayarak acı acı güldü… Önderlik kendisine sunduğum raporumu sanki o an elinde tutup okuyormuş gibi satır satır belleğinden bana aktararak:

-Geldiğinizden ve durumunuzdan haberdarız, dedi.

Ben daha bir hafta önce yazdıklarımı unutmuştum. Önderliğin her gün neredeyse 24 saat uğraştığı sayısız iş ve ilişki içinde, benim gibi sıradan birinin bir defa okuduğu raporunu, olduğu gibi belleğinden aktarması; bana ve raporuma bu kadar değer ve önem vermesi beni çok şaşırtmakla birlikte, bana ancak daha sonra zaman içinde görüp kavradığım çok büyük bir güç ve moral verdi. Derik ve Qamışlo yönetimlerinin örgüt dışı basit ve ucuz yaklaşımlarından sonra, Önderlik tarafından böyle kucaklanmak ve değer görmek şahsen bana, koşullar ne olursa olsun, kim ne yaparsa yapsın Önderlik ve partiye sadakat temelinde mücadeleyi sürdürmek için yeterliydi! Kendisinden aldığım bu güç ve moralle Önderliğe:

-Başkanım, burada size bildirmek istediğim bazı durumlar var, dedim. Önderlik:

-Tabi söyle, dedi.

“Derik sorumlusu Newroz Batman ile Mazlum’un, beni ev bulma adına Qamışlo yönetimine, tetkikçi olarak yollamalarını; Qamışlo sorumlusu Rojbin’in de beni şehir merkezinde bazı ajanları cezalandırmakla görevlendirmesini; bu görevi doğru bulmadığım için kabul etmediğimi” Önderliğe anlattım. Önderlik:

-Bu görevi neden doğru bulmadın? diye sordu. Bende:

-Başkanım, Suriye’de böyle bir cezalandırma Önderliğe, partiye zarar verirdi, dedim.

Önderlik eliyle omzuma vurarak:

-Bravo! dedi. Hemen ardından dışarıya seslenerek:

-Kerem buraya gel! dedi.

Daha sonra Önderliğin şoförü olduğunu öğrendiğim Kerem içeri gelince, Önderlik ona:

-Qamislo yönetimindeki o Rojbin’i hemen alın. Ajandır, kaçacak. Arkadaşlar dikkatli olsunlar, dedi.

Önderlik görüşme sonunda bana:

-Sizi daha sonra çağırıp görevlendireceğiz. Şimdilik Derik’te çalışmalara katılın, dedi.

Kerem’e benim için bu temelde bir not yazdırdı. Ayrılırken bu defa Önderlik beni öperek:

-Serkeftin! Kendine dikkat et heval, dedi.

O anda dünyanın en mutlu ve en güçlü insanı bendim!

Önderliğin notunu Derik’te Doğan (Adem Uzun) arkadaşa verdim. Notu okuduğunda arkadaşın bana, daha önce Newroz dan aldığı bilgiye göre oluşan mesafeli yaklaşımı değişti. Derik’te önce 15 günlük milis eğitimine katıldım. Sonrada alan faaliyetlerinde görevlendirildim. Derik’te bize bir ev kiralandı, oraya yerleştik. Önderliğin talimatı üzerine harekete geçen

arkadaşlar Qamışlo'ya ulaşamadan Rojbin kaçtı. Bunu öğrenince Önderliğin derin sezgisine bir kez daha hayret ederek hayran kaldım. Arkadaşlar kaçan Rojbin'i Türkiye'nin Şam Büyük Elçiliğine girmek üzereyken yakaladılar. Arkadaş yapısının önünde platformu yapılan Rojbin, emek sürecine alındı. Ardından ülke sahasına yollandı.

FIRE FİLİSTİN'DE

Alan faaliyetlerine başladıktan bir ay sonraydı. Savaşta her iki bileğinden ellerini yitirmiş olan gazi Zilan, Yasin Hilali ve Çiya Reş arkadaşlar, bizde çalışmalar için toplanmıştık. Bu sırada Suriye Muhabarat'ı (Gizli Servis) evi bastı. Ben ev sahibi olarak öne çıktım. Arkadaşlar güçlükle kaçtılar. Muhabarat beni aldı. Bizden kaçtıktan sonra yakında bir eve girdiğini gördükleri Yasin arkadaşı da oradan alıp getirdiler. Yasin arkadaşla ikimizi karakola götürdüler. İfadelerimiz alınırken ben arkadaşların bildiği kimliğimizi gizleyerek, Ali Şer sahte isim adına ifade verdim. Burada bulunan bir grup tutukluyla bizi bir arabaya bindirerek, başka bir yere götürdüler. Bir avluda arabadan tek tek inerken, izbandut gibi iki görevli ellerinde kalın kablodan kırbaçlarla aşağı ineni kırbaçlamaya başladı. Sıra bana geldiğinde, kırbacını vurmak için bana kaldıran görevlinin bileğine yapışarak, Arapça:

-Hizbul Emeli Kürdistan! dedim.

Görevli benim söylediklerimi soru olarak:

-HİzbuI Emeli Kürdistan mı? diye tekrarladı.

Sonrada dönüp öteki görevliye aynı şeyi söyledi. O görevli bana gelerek aynı şeyi sorup onaylattı. Ben, Yasin arkadaşı da göstererek:

-Bu da Hizbul Emeli Kürdistan, dedim. İkimize:

-Öyleyse siz şöyle geçin, dedi.

Biz kenara çekildik. İki görevli, ellerindeki kalın kablodan kamçılarla öteki tutukluları feci şekilde kırbaçlayarak dövdüler. Bize dokunmadılar. Kamçıyla döverek karşılama "töreni" sona erince, bizleri bir binanın bodrum katına indirdiler. Bir odada yapılan ikinci sorgumuzda da ben arkadaşların bildiği kimliğimi gizleyerek yine Ali Şer adıyla ifade verdim. İfadelerin alınmasından sonra bir koridordan başka bir bölmeye geçtik. Burada yeraltında ilerlerken üzerimizden seri halde motorlu araçlar geçiyordu. Demek ki şehir içinde bir ana yolun-bulvarın altındaydık. Bir odada hepimizin giysileri, özel eşyaları alındı. Pijama tipi tek tip giysiler verildi. Güneş ışığı yoktu. Elektrikle aydınlatılan tavandaki borular içine takılmış vantilatörlerle havalandırılan, penceresiz geniş bir salonda, yine izbandut gibi güçlü kuvvetli bir grup görevli, bu defa yumruk, tekme, tokatla kaba dayak faslına girişti. Burada da bana yönelen görevliye:

-Hizbul Emeli Kürdistan! dedim.

Burada da yukarıda, girişte olduğu gibi bana dokunmadılar. Bir kenara aldılar. Yasin arkadaşta aynı şeyi söyledi. Onu da kenara çektiler. Öteki tutukluları kıyasıya, acımasızca dövdüler. İkinci dayak faslının sonunda bizi koğuşlara dağıttılar. Yasin arkadaşla burada ayrıldık.

KOĞUŞTA

Beni verdikleri koğuş en fazla 8-10 metrekare bir yerdi. İçeride daha sonra benimle birlikte 40 kişi olduğunu öğrendiğim bir kalabalık, yere bağdaş kurup

oturmuştu. İçeride, yerde serili kirli battaniyelerin dışında hiçbir eşya yoktu. Koğuşun penceresi-mazgalı yoktu. Tavandaki elektrik ampulünden dökülen çiy bir ışıkla aydınlanan koğuş, yine tavandaki bir boruya takılmış vantilatörle havalanıyordu. Koğuşta, benim için güçlükle açılan bir tutam yere bağdaş kurup oturduğumda, bana kim olduğumu soran birine:

-Hizbul Emeli Kürdistan, dedim.

Ben bunu söyleyince, hemen kolumdan tutup kaldırarak beni koğuşun en arkasına götürdü. Burada birini bana göstererek:

-Bu da Hizbul Emel Kürdistan, dedi.

Ayağa kalkıp beni karşılayan kısa boylu biri, Kürtçe beni yanına buyur etti. Bağdaş kurup yan yana oturduk, tanıştık. Adının Ahmet Çetinkaya olduğunu söyleyen arkadaş 6 ay önce sınırı geçerken yakalanmıştı. Yatma zamanı geldiğinde, Ahmet arkadaşın sırf yatış düzenini sağlamakla görevli günlük nöbetçiler olduklarını söylediği 2 kişi ayakta kaldı. Geri kalan 38 kişi, birinin ayağı ötekinin başına, ötekinin başı berikinin ayağına gelecek şekilde, iki sıra halinde ve omuzlarımızın üzerine yanlamasına yattık. Fakat bu iş benim burada söyleyiverdiğim kadar kolay olmadı! Çünkü bu yatış düzenimize rağmen açıkta kalanlar vardı. Bu noktada devreye giren iki görevli, belirttiğim biçimde omuzlarının üzerinde yan yatan iki sıranın başlarına geçerek, sırtlarını duvara, tabanlarını da sıra başındakinin sırtına dayadı. Bütün güçleriyle sıraları piresleyip boşlukları doldurarak ayakta kalan iki kişiye yatacak yer açtılar. Son iki kişi de böylece yattıktan sonra, iki nöbetçi iki köşe de diz kırıp oturdular. Nöbetçilerin bundan sonraki görevleri, sabaha kadar

tuvalete çıkanların yerlerine uzanarak onların iki yanındakiler tarafından yerlerinin ilhakını korumaktı.

Koğuşun içinde, aynı zamanda tuvalet ve banyo işlevini gören küçük bir bölme vardı. Tuvalette havalandırma yoktu. Kırk kişinin günlük dışkı kokusu da koğuşun içine sindikten sonra, koğuştaki vantilatörle havalanarak dışarı çekiliyordu.

Yemekler için: “insan aç kalınca böyle şeyler bile yer…” demekten başka söze gerek yoktu.

On Beş günde bir saat dışarıda havalandırmaya çıkarılıyorduk. Haftada bir görüş günü vardı. Her 10 günde bir soruşturmaya alınıyorduk. PKK’li olduğumuzdan bize sadece soru soruluyordu. Öteki bütün mahkumlara koğuşların arasında kurulu özel işkence odasında çok ağır işkence yapılıyordu. İçine kapatıldığımız bu yer altı zindanı çok kalabalıktı. Bu yüzden her gün aralıksız çalışan işkence haneden yükselen canhıraş çığlıklar, haykırışlar hiç kesilmiyordu. Bu durum koğuşlardaki mahkumlar üzerinde çok ağır bir psikoloji yaratıyordu. Mahkumların çoğunluğu Suriye ordusu ve sivil bürokrasi içinden gelen görevlilerdi. Suriye’de hukuk, yasa, yargı ve savunma sistemi yoktu.

Ben geldikten bir ay sonra, Ahmet arkadaş tahliye oldu. Giderken ona Yasin arkadaşla benim durumumun partiye bildirmesini istedim. Sorguda sahte isim kullandığımızdan bizim arayanımız, soranımız, ziyaretçimiz olmuyordu. Ufak tefek ihtiyaçlar için gerekli paramızda yoktu. Koğuşta tanışıp samimi olduğumuz Lübnanlı Mana vardı. Ailesi her hafta düzenli ziyaretine gelen Mana, benimle yemeğini paylaştı. Bir gardiyan beni çağırdı:

-İdareye senin adına 4 bin lira yatırıldı, dedi.

Koğuşa dönüp yanına bağdaş kurup oturduğumda, Mana gözlerini benden kaçırarak önüne baktı. Parayı benim adıma idareye Mana'nın ailesinin yatırdığını anladım. Mana gerçek bir arkadaştı. Muhabarat tarafından paldır küldür atıldığımız bu yeraltı zindanında 6 ay kaldık. Altı ay sonra beni yeraltındaki koğuştan alıp dışarıdaki binaya götürdüler. Burada bir yerde giysilerimi ve özel eşyalarımı verdiler, giyindim. Yasin arkadaşın da getirildiği bir odaya alındım. Yanımda daha sonra TİKKO'cu olduğunu öğrendiğim muhtemelen Dersimli bir solcu da vardı, adı Mehmet'ti.

İKİNCİ HATA

Muhabarata yakalandıktan sonra sorguda partinin bilmediği bir sahte isimle ifade vermekle büyük bir hata yapmıştık. İkinci bir hata da burada yaptık. Odada ifadelerimizi alıp, evraklarımızı düzenleyen görevli, TİKKO'cu Mehmet'in parmağındaki yüzüğü kendisine vermesini istedi. Mehmet'te yüzüğü parmağından çıkararak görevliye verdi. Aynı görevli bu defa benden gömleğimin cebinde takılı olan tükenmez kalemimi istedi. Adamın aç gözlü tamahkarlığı midemi bulandırdı. Tepkiyle:

-Bana da lazım, vermiyorum, dedim.

Görevli bizi Suriye'den Lübnan'a "sınır dışı" edeceklerini söyledi, ben:

"Biz Lübnan'a gitmek istemiyoruz. Suriye'de kalmak istiyoruz" diyerek bunu kabul etmedim.

Yasin arkadaşta bana uyarak aynı tavrı takındı. TİKKO'cu Mehmet Lübnan'a gitmeyi kabul etti. Onu alıp götürdüler, biz kaldık. Lübnan'a sınır dışı edilmeyi kabul

etmemek hataydı. Her yerde odluğu gibi parti Lübnan'da da vardı. Görevli:

-Öyleyse sizi Türkiye'ye vereceğiz, dedi.

Tercüman bunu bize çevirdiğinde Yasin arkadaşta ve bende şafak attı. Bizi alıp bu defa yer üstünde bir tutukevine götürdüler. Burası da kalabalıktı fakat 6 ay kaldığımız yeraltı zindanından çok iyiydi. Ortadoğulu ve uzak Asyalılardan oluşan, sefalet ve mutsuzluk içinde bekleyen bir kalabalıktı. Daha sonra burada 13 ayrı ülke ve halktan insan saydım.

EBU AVDO

Burada Ebu Avdo adında biriyle tanıştık. Mardinli bir Kürt olan Ebu Avdo bu umutsuzluk ve sefalet içinde, umursamazlığı ve geniş imkanlarıyla farklı bir duruşun sahibiydi.

Yeni yere girişte de "Hizbul Emel Kürdistan" dan olduğumuzu söylediğim gardiyan içeride birine:

-Ebu Avdo! Bunlar Kürt, senin adamların! diye bağırdı.

Kısa boylu şişman, 50 yaşlarında biri geldi. Bizi Kürtçe selamlayarak koğuşun bir köşesindeki kendi yerine götürdü. Dışarıdan pişmiş tavuk getirtti. Biz karnımızı doyurduktan sonra Ebu Avdo:

-Ben Mardinliyim. Siz Kürdistan'ın neresindensiniz? diye sordu. Bizde kendimizi tanıttık.

-Niye buralara düştünüz? diye sordu.

Ebu Avdo'ya PKK çalışanı, milis olduğumuzu söyledim. Ebu Avdo dikkatle bizi süzdükten sonra: Önderlik, Cuma arkadaş ve PKK üzerine genel bazı sorular sordu. Bende gerekli genel yanıtları verdim. Bu diyalog sürerken Ebu Avdo'nun yüz hatları, duruşu,

mimikleri bana birini çağrıştırdı. Düşününce buldum. 1993'te Haftanin'de, gerilla saflarında Rızgar isminde bir arkadaş vardı. Karargaha gittikçe onunla karşılaşıyordum. Ebu Avdo'ya çok benziyordu. Ebu Avdo'ya:

-Senin gerillada kardeşin var mı? diye sordum. Ebu Avdo:

-Doğru, kardeşim gerilladır. Peki oradaki adı nedir? diye sordu, bende:

-Rızgar, dedim. Ebu Avdo:

-Hah, şimdi oldu! İnandım. Siz PKK'lisiniz! dedi.

Ebu Avdo, o andan itibaren bizi kardeşi Rızgar arkadaş gibi bağrına bstı. Ebu Avdo'ya:

-Sen buralara neden düştün? diye soruduğumuzda:

-Benimki biraz karışık ve karanlık... Kaçakçılık falan gibi şeyler... dedi.

-Ne kadar oldu? diye sorduğumuzda:

-Oldu bir 5 yıl, diyerek iç geçirdi.

Ebu Avdo'nun imkanları bol, ilişkileri genişti. Birlikte kaldığımız süre içinde bizi kardeşi Rızgar arkadaş bilerek el üstünde tuttu.

Geçici tutukevine benzeyen bu yerden, Yasin arkadaşla ikimizi alan görevliler bizi resmi bir binaya götürdüler. Burada bir odada, yakasında Türk bayrağı rozeti olan biri, Türkçe:

-Ben T.C. Şam konsolosluğundan geliyorum. Sizleri alıp ülkenize, ailelerinize götürmek istiyoruz, dedi.

Konsolosa "burada rahat olduğumuzu, bir yere gitmek istemediğimizi" söyledim. Adam ısrar edince öfkelenip bağırdım. Ortam kızışınca Suriyeli görevliler bizi alıp geri götürdüler. Fakat Türkiye'ye iade meselesi

kapanmadı. Yirmi gün kadar kaldığımız tutukevinden Adra cezaevine götürüldük. Kendisiyle vedalaşırken Ebu Avdo parmaklarıyla zafer işareti yaparak Kürtçe:

-Berxwedan Jiyane! dedi.

ADRA CEZAEVİ

Adra cezaevi temiz, düzenli bir yerdi. Herkese ranza üstünde yatak vardı. Yasinle aynı koğuştaydık. Adra'da Filistinli Ebu Cemil adında bir mahkumla tanıştık. Müslüman Kardeşler örgütünden yatan Ebu Cemil, bir gün Yasin arkadaşla ikimize iki ayrı bebek fotoğrafı getirdi. Fotoğrafları önümüze koyarak:

-Bu benim yakalandığımda henüz birkaç aylık yeni doğmuş olan kızım. Bu da kızımın yeni doğan kızı, dedi.

Ebu Cemil o sırada 21 yıldır zindandaydı. Fıre Filistinden (yer altı zindanından) sağ çıkmayı başarmış, Adra'da yatıyordu. Ne kadar ceza aldığını sorduk. İlk anda kavrayamadı. Sorumuzu tekrar edince:

-Belli değil… dedi.

Herhangi bir biçimde yargılanmamıştı. Yakalanmış ve zindana atılmış, yatıyordu.

Ebu Cemil, Adra cezaevinin farklı bölümünde Hizbul Emel Kürdistanlıların olduğunu, istersek onlara not ulaştırabileceğini söyledi. Arkadaşlara durumumuza ilişkin bir not yazdık. Ebu Cemil notun cevabını getirdi. Hacı imzalı notta, bizi kucaklayıp moral veren Apo'cu yaklaşımın yanı sıra, ihtiyaçlarımız için bize her hafta bin lira yollayacakları belirtiliyordu. İlk bin lirayı yollamışlardı da. Sonraki 3 hafta para gelmedi. Ebu Cemil arkadaşların para yollamadıklarını söylüyordu.

Günlük karavanayı dağıtan bir Kürt mahkumdu. Ona Hacı'yı tanıyıp tanımadığını sordum. Tanıdığını söyledi, "not yazsam ulaştırır mısın" dedim, "olur" dedi. Hacı arkadaşa bir not yazarak durumu bildirdim. Hemen cevap geldi. "Size her hafta bin lira yolladık. Siz Ebu Cemil'le uğraşmayın, konuyu biz hallederiz" deniliyordu. Arkadaşlar Ebu Cemil'den paraları alıp karavana görevlisiyle bize ulaştırdılar. Bu hat üzerinden ilişkiyi sürdürdük. Ebu Cemil durumun böyle sessizce hallolmasına çok şaşırdı. Ebu Avdo'da Adra'ya yanımıza geldi.

AFRİNLİ KÜRT SUBAY

Adra'da görevliler Yasin ile ikimizi alarak "Türkiye'ye iade işlemlerimiz için" bir yere götürdüler. Önce evraklar için gerekli fotoğraflarımızı çekmek istediler. Görevlilere direndik, fotoğraflarımızı çektirmedik. Götürüldüğümüz dairede tutulduğumuz odada bulunan askeri bürokrat görevli kalabalığına hitaben Kürtçe:

-Aranızda namuslu bir Kürt yok mu? diye bağırdım.

Bizi cezaevinden alıp buraya getiren Arap subay, karşı masada çalışan bir görevli subayı işaret ederek:

-O Afrinli bir Kürttür, dedi.

Odanın içinde serbest durumdaydık, ona yaklaştım. Daha önce beni duymuştu. Ben hiçbir şey demeden, o bana Kürtçe:

-Ben Kürtçe anlıyorum, dedi.

-Ben bir not yazsam, Şam'da bir yurtsevere verir misin? diye sordum.

Önüme kagıt, kalem bırakarak:

-Buraya ne istiyorsan yaz, dedi.

Kagıda, partinin bildiği gerçek adımla "durumumuzu, Türkiye'ye verilmek istendiğimizi, Adra cezaevinde olduğumuzu," yazdım.

Görevliler bizi cezaevine götürdüler. Üç gün sonra, notu yazdığım Afrinli Kürt subay cezaevinde, bizim koğuşun penceresinden göründü. Pencereye gittim. Dışarıda gezinme havasında sıtran söyleyerek:

-Lo lo Kurdo, perişano… Mın name (not) te da, şoföre seroke heve, dedi.

Ben şöförün adını sordum, "Delil"dedi. Sevincim yarıda kaldı. "Şöförün Delil olmadığını, Kerem olduğunu" söyledim. Bana:

-Lo lo Kürdo, fakiro; sen içerideyken durumlar değişti. Yeni şöför Delil'dir! dedi.

Daha sonra isminin Ali olduğunu öğrendiğim bu yurtseverimizin eşi, alanda bizim aktif çalışanımızmış. Ali notu eve getirip eşine gösterince o da hemen arkadaşlara ulaştırmış.

Adra cezaevinde 45 gün kaldık. Subay Ali'nin notumuzu partiye ulaştırmasından sonra, koğuşa kadar gelen üst rütbeli bir görevli beni ve Yasin arkadaşı alarak Şam'da bir yere götürdü. Burada da 50 gün kaldık. Burası siyasi şubeydi. Burada da Fıre Filistin'de olduğu gibi gece gündüz aralıksız işkence ve dayak vardı. Fakat bize dokunulmadı. Hiçbir işlem yapılmadan bekliyorduk. Bir gün görevliye:

"Sorumluyla görüşmek istediğimizi" söyledim. Beni çıkarıp idareye, sorumlunun yanına götürdü. Sorumluya:

-Biz ne olacağız? Ya gelin işkence yapın ya da bırakın, dedim. sorumlu:

-Sizi buraya yukarıdan getirdiler. Talimat var, burada misafirsiniz. Burada yıllarca da kalsanız size hiç kimse, hiçbir şey yapamaz! Bekleyin gelip sizi alırlar, dedi.

Dediği gibi de oldu. Bir süre sonra görevliler gelip bizi alarak resmi bir binaya götürdüler. Burada üst kata çıkarken, bindiğimiz asansörün aynasına baktığımda kendimi tanıyamadım. Önümde biri var sandım. Saçım, sakalım birbirine karışmıştı. Çıktığımız katta bir odaya girdik. İçeride, (daha sora emekli Albay Mervan Zevki olduğunu öğrendiğim) biri masada oturuyordu. Yanında Önderliğin şoförü Delil arkadaş vardı. Delil arkadaş bizi kucaklayarak karşıladı. Dokuz ay sonra partiye kavuşabilmiştik. Delil arkadaş bizi Şam'ın Rukneddin mahallesinde bir eve götürdü. Afrinli yurtsever Ebu Welat'ın eviydi. Delil arkadaş:

-Siz burada temizlenip dinlenin. Ben 2 gün sonra geleceğim, dedi.

Delil arkadaş 2 gün sonra geldiğinde:

-Önderlik, isterlerse gelsinler bir devre eğitim görsünler diyor. Ne dersiniz? dedi.

Biz hemen kabul ettik. Delil arkadaş bizi Önderlik sahasına götürdü. Bu arada Delil arkadaş: "Önderliğin talimatıyla bizim Suriye makamlarından istendiğimizi, fakat isim sorunundan dolayı bulunamadığımızı, bilinen ismimle yazdığım not kendisine ulaşınca, Önderliğin hemen alınmamız için talimat verdiğini" söyledi.

ÖNDERLİK SAHASINDA

Delil arkadaş bizi alıp çiftliğe (Akademiye) götürdü. İçeride kamelyanın önünde Önderlikle karşılaştık. Üzerinde eşofman, elinde de bir elma vardı. Akşamüzeri spor saatiydi. Önderlik bizi görünce:

-Vay zavallılar vay! diyerek, bizi kucaklayıp öptü. Bana:

-Ben sana, kendine dikkat et demedim mi? Sen ne isim verdin onlara? Devlet aradı bulamadı seni, dedi.

Parti ortamında bilinen ismimden farklı bir isim vermiştim soruşturmada. Bu yüzden, Önderliğin talimatıyla arkadaşlar beni resmi makamlardan bilinen ismimle arayıp sormuş, resmi kayıtlarda böyle biri olmadığından bana ulaşamamışlardı.

Altı ay boyunca Fire Filistin'de (yer altı zindanı) kaldığımızı öğrenince, Önderlik büyük bir üzüntü içinde:

-Bende 6 gün kaldım Fıre Filistin'de. Siz 6 ay nasıl dayandınız oraya? dedi.

Önderlikle bu görüşme sırasında, Kazım (Hamili yıldırım) arkadaş geldi. Önderlik ona:

-Arkadaşlarla ilgilen. Ben futbola gidiyorum, dedi.

Kazım arkadaş bizi içeri götürürken bana.

-Senin bıyıkların eski devrimcilerin bıyıklarına benziyor. Öyle bir geçmişin var mı? diye sordu. Ben de gülerek:

-Yok heval. Ben PKK'den başka örgüt, Apo'culardan başka devrimci görmedim! dedim.

Askeri elbiselerimizi giydik. Kazım arkadaş eğitimi ve eğitim ortamını anlatarak bizi bilgilendirdi. Biz akademiye geldiğimizde, sona ermiş bir eğitim devresinin platformları yapılıyordu. Bizim katılacağımız devreye ülkeden bazı gruplar gelmiş, bazı gruplarda pey der pey geliyordu. Ahmet Rapo arkadaşta ülke sahasından Önderlik sahsına eğitim için gelenler

arasındaydı. Müslüm, Ramazan Şırnak, Haydar (Engin Karaaslan), Cafer Sor gibi arkadaşların yanı sıra, Botan (Nizamettin Taş), Dılar, Dr. Süleyman, Küçük Zeki gibi unsurlarda eğitime ülkeden gelenler arasındaydı.

Bizim devreye katılacak olanlar, sona eren devrenin platformlarına katılıyorduk. Newroz Batman bu devrede eğitim almıştı. Kendisni Zele'den ve Derik'ten tanıdığım Newroz Batmanın platformunda söz aldım. Onu açık ve net bir biçimde eleştirdim. Ben platformdaki Newrozu eleştirirken, hemen arkamda oturan Ahmet Rapo arkadaş bana fısıltıyla:

-Gözümsün, söyle, söyle! diyerek, destek verdi.

CELAL TALABANİ DÜŞERKEN

Devre eğitimi sırasında Önderliğin özel güvenlik biriminde görev aldım. Bu süreçte Celal Talabani Önderlik sahasına geldi. Önderlikle Celal Talabani oldukça uzun süren görüşmelerinin bir bölümünü, çiftliğin içindeki parkeli yolda volta atarak sürdürdüler. Bizde yakın mesafede konumlanarak güvenliği aldık. Parke üzerinde volta atarak görüşmekte olan Önderlik ile Celal Talabani'ye en yakın konumda olan bendim. Kısa bir süre önce yağmur yağmış, parkeler ıslanmıştı. Volta sırasında, ıslak parkede bir ara ayağı kayan Celal Talabani, yere düşmek üzereyken Önderlik iki elleriyle omuzlarından tutup kucaklayarak, onu yere düşmekten kurtardı. Önderliğin kolları arasında toparlanan Celal Talabani, Önderliğe:

-Bı xuge gevre e tu nevya edı ketim. (sen olmasaydın düşüyordum), dedi. Önderlikte ona:

-Sen böyle daha çok sendeleyip düşeceksin. Ben de her defasında seni böyle kurtaracağım… dedi.

Bu görüşmede Celal Talabani’nin Önderlikten para istediğini, kendilerine çok yakın mesafede bulunduğumdan dolayı elimde olmadan duydum. Bu görüşmeden sonra, Önderliğin Celal Talabani’ye “birikmiş peşmerge aylıklarını ödemek için bir milyon dolar verdiği,” görevli arkadaşlar tarafından ortamda söylendi.

ZİHİN GÜCÜ

Ülkede savaşırken 2 ayağını yitiren gazi Xabat arkadaşta devredeydi. Önderlik devre boyunca üç günde bir geldiği akademide, her defasında Xabat arkadaşın yanına özel olarak uğrar, onunla görüşürdü. Tekerlekli sandalyeye mahkum yaşayan Xabat arkadaşla bu görüşmelerin birinde Önderlik:

-İKİ ayağın yok diye kendini güçsüz, işe yaramaz görmemelisin! Beyin ve zihin sağlığın yerinde. Öyleyse partide en üst görevlere gelebilirsin. Partiyi yönetebilirsin, dedi.

Önderlik, Xabat arkadaşın, Sovyet devriminin öncü savaşçılarından Nikolai Ostrovoski’nin, kendi yaşamı ve mücadelesini konu alan “Ve Çeliğe Su Verildi” adlı kitabını okumasını istedi. Ostrovoski bu eserini, ağır iç savaş koşullarında iki ayağının felç olması, iki gözünün kör olması koşullarında, beyin ve zihin gücünü kullanarak, bir görevliye sözlü ifade yoluyla yaratmış, sadece Sovyet devrimine ve Sovyet halkına değil bütün insanlığa örnek bir katkı sunmuştu.

NÖBETÇİ

Önderlik, kamelya da çözümlemeye başlarken bize:

-Korkmayın, bir nöbetçimiz var, güvendeyiz, diyerek, üzerimizde yükselen ağacın tepesine baktı.

Bizde baktık Önderliğin güvercinlerinden biri, kamelyanın önünde yükselen ulu ağacın en tepesine konmuştu. Önderlik 4-5 saat süren çözümlemelerini yaparken, güvercini de orada, ağacın tepesinde dimdik durdu. Önderlik çözümlemelerini bitirip kamelyadan ayrılırken, güvercini de ağacın tepesinden kalkıp yuvasına gitti.

Daha sonra arkadaşlarla birlikte dikkatle izledik. Önderlik üç günde bir gelip kamelyada çözümlemeye başladığında, güvercini de aynı yere konarak, Önderlik çözümlemelerini bitirinceye kadar orada kalıyor, Önderlik kamelyadan ayrılırken güvercini de oradan uçup yuvasına dönüyordu. Devre boyunca bu durum hiç aralıksız böyle sürdü.

Nöbet yerimiz, giriş kapısı ile Önderliğin güvercinlerinin yuvaları arasında bir noktadaydı. Bir sabah ben nöbetteyken Önderlik dışarıdan geldi. Arabasından inince bana:

-Rojbaş heval, dedi.

-Rojbaş Başkanım, dedim. Önderlik:

-Güvercinlere yem verdiniz mi? diye sordu.

-Başkanım veriyoruz ama yemiyorlar, kaçıyorlar, dedim. Önderlik:

-Tabi, tabi, hayvanlarda sizden kaçıyorlar… dedi.

Ve doğruca güvercinlerin yanın gitti. Önderliğin sesini duyan, geldiğini hisseden güvercinlerin tümü yuvalarından çıktılar, ağaçlardan indiler, Önderliğin üzerine üşüştüler. Önderlik avuçlarında yemle kollarını iki yana açmıştı. Güvercinlerde Önderliğin avuçlarına,

kollarına, omuzlarına ve başına konmuşlardı. Gözlerimin önünde gerçekleşen bu durumdan ben çok etkilendim. Güvercinler Önderlikten başka kimseye güvenmiyorlardı. Biz önlerine yemlerini attığımızda, sanki onlara taş atmışız gibi kaçıyorlardı.

FATMA VE DILAR

Yine bir sabah nöbetindeydim. Giriş kapısı çalındı. O gün koordine olan Dılar, koşarak gitti kapıyı açtı. Önderlik arabadan indi. Dılar'ın üzerine gitti, bir eliyle saçlarını avuçlayıp, başını sarsarak:

-Baş belası kız! Senin yaptığını Fatma yapmadı! dedi.

Önderlik sahasında bile Botan (Nizamettin Taş) ile basit ve ucuz, düşkün ilişki içinde olan Dılar, örgütlü çeteciliğin önde gelenlerinden biri olarak, 2004 sürecinde kaçtı.

ÖRDEK TARZI

Önderlik çözümlemelerde Botan'ı diyaloğa kaldırdı.

-Bu Botan (Nizamettin Taş), kafasını kullanabilse bir devleti yönetir. Fakat yürüyüşü ördek yürüyüşü gibi… Bu tarzla olmaz, dedi.

Bir de Botan'a:

-Bu işlerin zamanı değil… Daha erkendir… dedi.

Botan ile Dılar (yukarıda belirtiğim gibi) basit ve ucuz, düşkün ilişki içindeydiler. Önderlikte, yapı da bunu biliyor ve görüyordu.

NEWROZ GÜNÜ

Çiftlikte düzenlenen Newroz kutlamalarına, halktan 400 davetli katıldı. Davetliler ve arkadaşlar, Önderlikle Newroz yemeğini yediler; davetliler Önderlikle bayramlaşmak için sıraya geçti. Bizde güvenliği aldık. Halktan 400 davetli tek tek gelip Önderliği öperek onunla bayramlaşıyordu.

Bir ana, Önderliği öperek onunla bayramlaştıktan sonra, bununla yetinmedi. Bize gelerek:

-Oğlum, ben bu yaştan sonra Önderliği bir daha göremeden ölürüm. Müsaade edin gidip onu bir daha öpeyim… dedi.

Yakından tanıdığımız bir şehit anasıydı, “olur” diyerek yol verdik. Ana en arkadan tekrar sıraya girdi. Önündeki onlarca kişiden sonra tekrar ulaştığı Önderliği ikinci kez öperken, Önderlik:

-Ana niye ikinci defa geldin? diye sordu.

Bu duruma çok şaşıran ana, bize söylediği gerekçesini Önderliğe de söyledi. Önderlik ananın boynuna sarılarak:

-Yok, sen daha ölmeyeceksin, yaşayacaksın! dedi.

Önderliği ikinci kez öperek bizim yanımıza gelen ana, çok şaşkın ve mutluydu.

-O kadar insanın arasından, ikinci defa geldiğimi nasıl anladı? diyordu.

SAKİNE PİR ARKADAŞIN TARZI

Akademide içtima için kalk saati sabah 5’ti. Yürütmede olan Sakine Pir arkadaş koordine olduğu gün, bütün arkadaşlar saat 4.30’da kalkıp giyiniyorduk. Çünkü Sakine Pir arkadaş, saat 5’te içtima için geldiğinde, koğuş kapısını tekmeyle açıp içeri girerek:

-Koğuş kalk! diyordu.

AHMET RAPO ARKADAŞTAN BİR ANI

Aynı devrede eğitim gördüğümüz Ahmet Rapo arkadaş, Zele'de Ferhat'ın zindanında incinmiş, örselenmişti. Önderlik sahasında gördüğümüz eğitim sırasında, Ferhat'ın çeteci zihindaşlarından Dr. Süleyman, Küçük Zeki gibi unsurların ideolojik yönelimlerine maruz kalıyordu. Akademide yönetim ve eğitimlerde divan olan bu unsurlar, Ahmet Rapo arkadaşın şahsında halka ve Önderliğe yöneliyorlardı. Bu durum kişisel bir durum ve sorun değildi. Kişilerde gerçekleşen zihniyetlerin mücadelesiydi. Ahmet Rapo arkadaşın teorik birikimi, alt yapısı yoktu. Politikayı bilmediği gibi özellikle aynı amaçlar için bir araya gelmiş insanların birbirlerine politik yaklaşımlarını anlayamıyor ve kabullenemiyordu. Bu yüzden çok zorlanıyordu. Ahmet Rapo arkadaş Önderliğe ve özellikle yeniden diriliş için atılım komutanımız Egîd arkadaş gibi öncülerimize bağlılığıyla yürüyordu.

Sahada her fırsatta başına toplandığımız Ahmet Rapo arkadaşı, eski mücadele anılarını anlatmaya zorlardık. O da bizi kırmaz anlatırdı. Ahmet Rapo arkadaşın bize anlattığı anıları arasından hatırımda kalan şu çok değerli ve önemli anısını okuyucuyla paylaşmak isterim. Sorumuz üzerine Ahmet Rapo arkadaş gerillaya katılımını anlatırken:

"Heval, gerillaya katıldığımda koşullar zor değil imkansızdı. Koşullar ne olursa olsun, gece gündüz arazideyiz. Köylere inmediğimiz gibi şikeftlerde de

kalmıyoruz. Egîd arkadaş “bu kuraldır”diyor. Arada bir azıcık katık bulsak, içine koyup yiyecek bir parça ekmek yok… Bir parça ekmek bulsak, arasına koyacak azıcık katık yok… Anamın yünden dökme yatak yorganı, pişirdiği Mehir, kütülük burnumda tütüyor. Bir gecede 8-10 saatlik yürüyüşler sonunda, açık arazideki köz başında bir tutam kuru çilo üzerine kıvrılıp yatmak… Çatışmalar, operasyonlar derken, öyle zorlandım ki, dayanamadım. Niyeti bozdum, kaçmaya karar verdim!

Gabar’da Navser taraflarında bir noktaya konumlandık. Mevsim kış, havada gecenin ayazı, her şey buz kesiyor. Dışarıda yaktığımız ateşi, kalın kütüklerle besleyerek köz yaptık. Akşam zamanı gelince gündüz topladığımız kuru çiloları altıma serip közün kenarına kıvrılıp yattım. Kararlıyım, sıram geldiğinde nöbete kalkınca kaçacağım. Eve gideceğim: ana, önce bir Mehir yap, sonra da bir kütülük” diyeceğim. Bunları yiyip, yün yatağa yatıp, yün yorganı başıma çekip 7 gün, 7 gece uyuyacağım. Hedefim bu!

Gece nöbet sıram gelince, arkadaş beni uyandırdı. Uyanıp doğrulurken üzerimde bir şey örtülü olduğunu fark ettim. Tutup baktım, bir parkaydı. Aynı anda hemen yan tarafımda, Egîd arkadaşında közün kenarında, bir tutam kuru çilo üzerine ana rahmindeki çocuk gibi kıvrılarak yattığını gördüm. Bu halde uyuyan Egîd arkadaşın üzerinde, dizlerine kadar inen parkası yoktu. O zaman anladım. Uyandığımda üzerime örtülü bulduğum parka onun parkasıydı…

Ben nöbet sıram geldiğinde, kalkıp kaçmak üzere közün kenarında yatıp uyuduğumda, o parkasını sırtından çıkarıp benim üzerime örtmüş, kendisi de yanı başıma parkasız kıvrılıp yatmıştı. Bu durum beni alt üst etti. Aldığım ve uygulamak üzere olduğum kaçma

kararımdan dolayı öyle utandım ki, kahroldum… O an yer yarılsa, yerin dibine girerdim. Daha çok yeniydim. Arkadaşları, partiyi ve Önderliği hiç tanımıyordum. Yanımda, kışın, Gabar dağında, açık arazide, köz kenarında bir tutam kuru çilo üstüne, ana rahmindeki çocuk gibi kıvrılıp yattığı yerde uyumakta olan Egîd arkadaşa bakarak içimden, kendi kendime:

-Bunlar ne kadar iyi, ne kadar güzel ve sevgili insanlar böyle! Peki sen neyin peşindesin Ahmet? dedim.

Egîd arkadaşın üzerime örttüğü parkanın altında adeta ezildim! Kendi kendime:

-Eğer PKK buysa, söz! Bende bundan böyle her zaman, her yerde ve her koşul altında seninleyim PKK! dedim.

Parkesini uyumakta olan Egîd arkadaşın üzerine örtüp nöbetime gittim”

Ahmet Rapo arkadaş bunları anlattıktan sonra, yüzünde o yakından tanıdığım kocaman ve sıcacık gülümsemesiyle bize bakarak:

-Gördüğünüz gibi hala nöbetteyim… dedi.

EBUBEKİR’İN MEŞREBİ

Ünlü stranbejlerimizden Merziye Rezazi, Önderlik sahasına (Akademiye) gelecekti. Merziye’nin karşılanıp ağırlanması için gerekli talimatları verirken, Önderlik:

-Eşeği de bağlayın… dedi.

Önderliğin bu talimatı üzerine, bizimle aynı devrede eğitimde bulunan Ebubekir (Halil Ataç) güvenliğe alındı; Merziye gidinceye kadar da güvenlikte kaldı. Merziye gittikten sonra arkadaşlar, “eşeği”

salıverdiler… Ebubekir hiçbir şey olmamış gibi aramıza karıştı.

ÖNDERLİK VE MESUT BARZANİ

Akademide, 7 aylık eğitim devresinin sonunda düzenlemeler yapılırken, Önderlik beni ve Yasin'i çağırdı. Önderlik bizi sofrada kabul etti, Yanında yer gösterdi. Öğle yemeğiydi, masada Ali Tayi ile Arap Halit'te vardı.

Yemekten sonra geçtiğimiz salonda, Önderlik hepimize çeşitli sorular sorarak bizimle kısa diyaloglar yaptı. Önderlik bana:

-E, heval durumunuz nasıl? Yedi aydır burada bizimlesiniz. Bizden ne anladınız? Önderliği nasıl tanıdınız? Ne sonuçlar çıkardınız? diye sordu.

Önderliğin bu soruları üzerine benim aklıma, nedense hemen Erdal Xeştan arkadaşı tedaviye götürdüğümde, Duhok Rızgari hastanesinde karşılaştığım Mesut Barzani'nin yaşlılara yaklaşımı geldi. Önderliğe bu durumu anlatmak istediğimi söyledim.

-Anlat, dedi

Yukarıda anlattığım durumu Önderliğe anlatarak:

-Başkanım bu durum beni çok etkiledi. Ben o zaman Önderliği görmemiştim. Kendi kendime: acaba bizim Önderliğimiz nasıldır? Eğer o da yaşlılara, düşkünlere karşı böyleyse, ben bu mücadeleyi sürdüremem… diye düşündüm. Fakat ben Önderliği burada gördüm ve onun ihtiyarlara, çocuklara, bütün insanlara yaklaşımını kendimde yaşayarak tanıdım! dedim.

Önderlik bana, kirpiklerini kırparak bir süre derinden baktı, sonra sevinç içinde güldü. Ardından:

-Heval, hangi ülkenin önderliği kendi ailesini, anasını, babasını, kamuoyuna anlatır? diye sordu. Bende:

-Bizim Önderliğimiz anlatıyor Başkanım! dedim. Önderlik:

-Ben fakir bir ailedenim. Bunu herkes bilir. Sayın Mesut Barzani, Sayın Mustafa Barzani'nin oğlu ve Barzan aşiretinin lideridir. Bu yüzden yaklaşımlarımız farklı oluyor… diyerek yeniden sevinç içinde, tatlı tatlı güldü. Ardından elini omzuma üst üste iki defa vurarak:

-Bravo! Bu kadarını anlamışsan, bu sana yeter… dedi.

Diyaloğun sonunda Önderlik bana:

-Siz bölgeyi, araziyi tanıyorsunuz, tecrübeniz var. Kurye biriminin içinde yer alacak, sınırın üzerine gideceksiniz. Burada açtığımız her devrede yer alacak 200-300 arkadaşın kaderi sizin elinizde olacak. Ona göre dikkatli olmanız gerekir, dedi.

Arkadaşların güvenliğine dikkat konusunu ısrarla vurgularken Önderlik, sigara içip içmediğimi sordu. İçmediğimi belirttiğimde, Önderlik:

-Çok iyi! İçme. Sizin görevinizde bir sigaraya bir grup arkadaş imha olabilir, dedi.

Ali Tayi, sınır üzerinde çalışan kurye birimindeydi. Önderlik ona beni kurye birimine götürmesini söyledi. Önderlik bizi kucaklayıp öperek:

-Serkeftin heval! dilekleri ile göreve uğurladı.

ARAP HALİT

Suriyeli bir Arap olan Halit'te bizim kurye biriminde görevlendirilmişti. Alanı çok iyi tanıyordu. Şam'dan Qamışlo'ya otobüs biletlerimizi Mordem

arkadaş aldı. Ali Tay, ben ve Arap Xalit Qamışlo'ya gitmek için otobüse bindik. Yolda Halit:

-Halep'te inelim. Benim pırotez ayağım orada, onu alalım, dedi.

Daha önce böyle bir şeyden söz etmemişti, ben karşı çıktım. Halit, Ali'yi ikna etti Halep'te indik. Halit: "iki saate kadar gelirim" diyerek gitti.

O gün gelmeyen Halit'i "başına bir iş geldi" kaygısıyla aramaya çıktık. Gidebileceği yerlere baktık, yurtseverlere sorduk, bulamadık. O sırada Halep'te bulunan Ape Şevket'e gittim. Ape Şevket beni dinledikten sonra kahkahalarla güldü, bana:

-Fakirim, burası Arabistan, Halit'te Arap! Onun burada hiç yoksa yüz kapısı vardır. Kim bilir şimdi nerede keyif ediyordur. Halit size protez ayağıyla "ayak yapmış"… Sen telaşlanma, bir süre sonra o kendi çıkar gelir, dedi.

Ape Şevket'in dediği gibi oldu. Qamışlo yolunda "pırotez ayağını almak" için bizi Halep'te indiren ve 2 saat sonra dönüyorum diyerek giden Halit, üçüncü gün yılışarak çıkıp geldi. Her şey bir yana Önderliğin verdiği bir görevle yoldaydık. Daha Önderlikten ayrılır ayrılmaz Arap Halit'in bizi içine düşürdüğü bu durum kabul edilmezdi. Ben üzerine gidince, Arap Halit beni bastırmaya çalıştı. Birbirimizle tartıştık. Adam görevi bir yana bırakıp, partinin imkanlarıyla kendini yaşatıyordu. Buna rağmen durumunu izah edip hesap vermek yerine, bizi bastırmaya çalışıyordu. Halit'in bu yaklaşımı çok ağrıma gitmişti. Fakat arkadaşlara ulaşıncaya kadar yapılacak bir şey yoktu. Çok sinirlenmiştim. Arap Halit, Halepten Qamışloya varıncaya dek otobüsün içinde beni bastırmaya çalıştı. Bende kendime hakim olamadım, yakasını toplayarak:

-Sesini kes, akıllı ol! dedim.

Halit durumun ciddiyetini anlayınca sustu.

Qamışlo'da genel sorumlu Mahsum (Mardin) arkadaşla görüşmemiz gerekiyordu. Kendisiyle resmi görüşme için buluştuğumuzda Halit, Mahsum arkadaşı başka bir odaya çekti, orada başbaşa görüştüler. Mahsum arkadaş Halitle görüştükten sonra bana bir not vererek:

-Bu notu Derik'te Zeydin arkadaşa verirsin, dedi.

Zeydin arkadaş Derik sorumlusuydu. Derik'e gittim, notu Zeydin arkadaşa verdim. Notu okuyan Zeydin arkadaş, bana:

-Sen git, birkaç gün evinde kal biz sana ulaşacağız, dedi.

Eve gittim, Zeydin arkadaş 3 gün sonra evime gelerek, kapıda bana bir not uzattı:

-Bunu al, Kuzey Irak'a gidiyorsun, dedi.

Durumu anlamıştım... Zeydin arkadaşa:

-Ben hiçbir yere gitmiyorum! Önderliğin talimatını mı, senin talimatını mı uygulayacağım! Benim düzenlememi Önderlik yaptı! Mahsumla ikiniz Arap Halit'in dediğini yapıyorsunuz! Bu örgütü Arap Halit mi yönetiyor? dedim.

Yönetimden Azime arkadaş bizdeydi, araya girdi. Eşim Fatma'da:

-Bir arkadaştır, sorumludur. Sen niye böyle yapıyorsun? diyerek duruma müdahale etti. Ben, öfkeyle:

-Böyle arkadaşlık olmaz! Bunlar Önderliği değil kendilerini uyguluyorlar! dedim.

Zeydin arkadaş daralıp, tepkilenerek gitti. Tekmillerde durum Önderliğe yansıyınca, Önderlik çok

kızmış. Zeydin arkadaş geldi, bana özeleştiri verdi. Çalışmalara böyle başlayabildik.

Serikani'li Arap Halit, Önderliğin esaretinden hemen sonra, kargaşa ortamından yararlanarak, Lübnan ve Suriye'de bulunan partinin gayrimenkul değerlerini satıp Avrupa'ya kaçtı. Arap Halit zimmetine geçirdiği parti değerleriyle şimdi orada yaşıyor.

Derik'te kurye birim sorumlumuz Haşim (Derik-Pilesi) arkadaşla buluştuk. Yakından tanıştığımız Haşim arkadaş gerçekten bir Apo'cu PKK'liydi. Haşim arkadaşın abisi (…)'da aynı sınır hattında kuryelik yaparken 1992'de yakalandı, 16 yıl Suriye zindanlarında kaldı. Haşim arkadaşın komutasındaki sınır kurye birimimizde Ali Tayi, Ferzende, Selim, Dıjvar, Kahraman arkadaşlar vardı.

Önderlik sahasından, kuzeydeki gerillaya en yakın ulaşım, Silopi ovasından Cudi'ye geçiş hattıydı. Yakın zamana kadar da sürekli bu hat kullanılmıştı. Düşman bu hattı termal tanklarla kapatınca, Önderlik kalabalık grupların bu hattan geçirilmesini durdurmuştu.

Bizim çalışacağımız yeni hat, Dicle nehriyle Çiyaye Sipi hattıydı. Önderlik sahasından gerillaya giden, gerilladan Önderlik sahasına gelen gruplarımız, Dicle nehrinin Suriye-Irak sınırını oluşturduğu yerden Çiyaye Sipi'ye; Çiyaye Sipi'den Dicle nehrine kadar, ovada 7 saatlik yolu yürümek zorundaydılar. Ovada KDP'nin, Dicle kıyısında Suriye'nin karakolları, pusu noktaları ve hareketli güvenlik birimleri vardı.

Dicle nehri ile Çiyaye Sipi arasındaki ovalık geçiş hattında, Dola Kuştiya kuryelerimizle grupları devir teslim noktamızdı.

Dicle'ye 2 saat mesafede, Mengamena köyü, gerillaya yolladığımız ve gerilladan gelen gruplarımızı

donatıp hazırladığımız lojistik üssümüzdü. Önderlik sahasından dağa giden gruplarımızı, burada askeri olarak giydirip donatıyorduk. Dağdan Önderlik sahasına gelen gruplarımızın askeri giysi ve donanımlarını alarak sivil giydiriyorduk. Dicle'den keleklerle geçiş noktamız Kelke-Gresor-Masega hattıydı.

İLK GRUP

Haşim arkadaşın komutasında gruplarımızı Önderlik sahsından ülkeye, ülkeden Önderlik sahasına geçirmeye başladığımızda ilk grubumuz, çoğu Önderlik sahasında aynı devrede birlikte bulunduğumuz, yaklaşık 100 kişilik kalabalık bir grup oldu.

Grubun içinde Sakine (Karakoçan), Sozdar Avesta arkadşaların yanı sıra, üst yönetim ve grup sorumluları olarak Botan (Nizamettin Taş), Dr. Süleyman, Küçük Zeki'de vardı. Ben, Fıre Filistin (Yer altı zindanı) deyken, saflara ailece katılan Önderliğin şoförü Delil arkadaşın eşi Mizgin arkadaşta aynı grupla ülkeye geçiyordu. Aile henüz kucaktaki bebeklerini yurtsever bir aileye bırakarak dağılmış, herkes görevinin başına geçmişti.

Delil arkadaşta, grupla birlikte sahadan sınırdaki Mergamira köyüne kadar gelmiş, orada Önderliğe tekmilini vermek üzere grubun geçişini cihazdan izleyerek bekliyordu. Önderlik bu grubun geçişine, grupta bulunan 10 kadar merkezi görevliden dolayı özel hassasiyet göstermiş, hepimize özel talimat vermişti. Önderlik sınır geçiş hattında, ayın doğuş saatini bile sormuştu.

Lojistik noktamız Mergamira'da grubu askeri olarak donatırken, sıra Pazarcıklı Mazlum arkadaşa geldiğinde, askeri elbisesini verirken, ayakkabısının 45

numara olduğunu öğrendim. Dağda sürekli hareket halinde olan gerillanın, ayağındaki ayakkabıları kısa sürede yıpranıp kullanılmaz hale geliyordu. O koşullarda genel olarak ayakkabı bulmak çok zor olduğu gibi, 45 numara ayakkabı bulmak çok daha zor, bazen imkansız oluyordu. Bunu bildiğimden, sahada aynı devrede yakından tanıştığımız Mazlum arkadaşa bir çift 45 numara mekap vererek:

-Heval Mazlum bunları al fakat giyme, çantana koy. Ayağındaki spor ayakkabılar seni daha epey götürür. Senin ayak gibilerine dağda ayakkabı zor bulunur. Ayağındakiler eskiyince bunları giyersin, dedim.

Mazlum arkadaş 45 numara yeni mekaplarını çantasına koydu. Ayağındaki spor ayakkabılarla gitti. Dicle'yi kelekler (şişirilmiş kamyon, traktör iç lastiği, şamdel) üzerinde 10'ar kişilik gruplarla geçtik. Yakında sınır karakolları ve pusu grupları vardı. Hızlı hareket edip, hava aydınlanmadan, daha önce belirlediğimiz güvenli noktaya grubu ulaştırmak zorundaydık.

Güvenlik için uygun bir noktaya yerleştirdiğimiz BKC'nin başında, grubun tek tek önümden geçişini izliyordum. Hemen önümüzde, dar ama uzun bir zift kanalı vardı. Önümden geçen her arkadaşı "ilerideki zift kanalına dikkat etmesi" için uyarıyordum. Grup neredeyse geçmiş, en arkada birkaç arkadaş kalmıştı. Bunlardan Mizgin arkadaş geldi. Onu da ilerideki zift kanalına dikkat etmesi için uyardım.

Mizgin arkadaş önümden geçti, nasıl olduysa gitti, o zift kanalına düşerek ziftin içine saplandı. Karanlıkta çırpınıyor fakat ziftin içinden çıkamıyordu. Yardımına gittim, kollarından tutup çekerek, Mizgin

arkadaşı ziftin içinden güçlükle çıkardım. Zift kanalından çıkan Mizgin arkadaş biraz toparlanınca:

-Heval ayakkabımın teki ziftin içinde kalmış, dedi.

En az bir metre derinliğinde, koyu katran içinde ayakkabının tekini arayacak zamanımızda, imkanımızda yoktu. Son arkadaşta bizi geçip gitmişti. Hava aydınlanmadan bu tehlikeli noktadan güvenli noktaya ulaşmak zorundaydık. Işık yakamazdık. Bu nedenlerle Mizgin arkadaşa:

-Heval siz gruba yetişin, orada bir çaresine bakarız, diyerek, kefiyemi çıkarıp ayakkabısız ayağına sarıp yolladım.

Bu arada durumu hareket halindeki grubun sorumlusu Botan'a, cihazla bildirerek:

-Bir kamyonun tekeri patladı... dedim. Botan cihazda:

-Şoförün adı ne? diye sordu. Bende:

-Mizgin, dedim.

Karşı taraftaki cihazın başında: "Mizgin arkadaşın bir tekeri patlamış!" diye bir şamata koptu. Aksi gibi bütün bu cihaz muhaberemizi ve kopan şamatayı, Mergamira köyündeki üçüncü cihazdan, grubun geçişine ilişkin tekmil bekleyen Delil arkadaşta izliyordu.

Grup güvenli noktaya ulaştığında hava aydınlanmış, sabah olmuştu. Grubun önünde en az 8 saatlik gece yürüyüşü vardı. Pusu olabilirdi, yürüyüş temposu artabilir, süre uzayabilirdi. Ülkeye "tek ayakkabıyla" ayak basan Mizgin arkadaşın, bunca yolu ve bu durumları "yarı yalın ayakla" aşması zordan da öte bir durumdu. "Ne yapabiliriz?" diye düşünürken, aklıma Mazlum arkadaşın çantasındaki mekap ayakkabısı geldi. Mazlum arkadaşı alıp Mizgin arkadaşın yanına gittim. Kalabalık bir grup arkadaşın içinde, yarı

ziftli, yarı yalın ayak perişan ve umutsuz bir halde oturan Mizgin arkadaşa:

-Heval size bir ayakkabı bulduk. Fakat sanırım biraz sorunlu… dedim.

Mazlum arkadaşın çantasından 45 numara mekapları çıkardığımda, sözlerime pürdikkat kesilen gruptan bir kahkaha tufanı koptu. Durum gerçekten çok gülünçtü. Çünkü gelinliğe hazırlanan, geleneksel Çinli kızları kıskandıracak kadar küçük olan Mizgin arkadaşın ayağı, taş çatlasa 35 numaraydı. Buna karşın Mazlum arkadaşın 45 numara ayakkabısı, 6 aylık çocuk mezarı kadar vardı. Kendisi ufak tefek olan Mizgin arkadaş, giymesi için önüne koyduğum Mazlum arkadaşın, roro maketi gibi ayakkabısına umarsız bir hüzün içinde bakarken:

-Sen hiç merak etme heva Mizgin, biz bu işi başaracağız, dedim.

Mizgin arkadaş benden aldığı cesaretle 3 günlük kendi yavrusu kadar ayağını Mazlum arkadaşın 45 numara ayakkabısının içine soktu. Kefiye ve ayakkabı bağıyla ayakkabıyı sıkıştırıp Mizgin arkadaşın ayak bileğine dolayarak bağladım.

-Hadi heval, bı meşe! Serkeftin! dedim.

Başta Mizgin arkadaş, herkes buna da güldü. Ülkeye tek ayakkabı ve yarı yalın ayakla basan Mizgin arkadaş, dağa da kendisinden en az on numara önde giden Mazlum arkadaşın 45 numara ayakkabısıyla çıktı.

YARALI ZİLAN ARKADAŞ

Çiyaye Sipi’den gelen şifreli cihaz notunda: “Ağır yaralı bir arkadaşın acil geçişi için” belirlenen noktaya

hemen gelmemiz isteniyordu. Haşim arkadaşın komutasında 6 arkadaş verilen noktaya gittik.

Çiyaye Sipi'den inen kuryelerimiz, omuzlarında sedyeyle taşıdıkları yaralı arkadaşı, geçiş hatlarındaki KDP pususundan büyük zorluklarla geçirerek bize ulaştırdılar.

Sedyede yüz üstü yatan kadın arkadaşın, topuğundan başına kadar bütün sırtı şarapnel parçalarıyla delik deşik olmuştu. Vücuduna saplanan parçalar nispeten küçük ve sırtına isabet ettiği için hayatta kalabilen arkadaşın durumu ağırdı. Adının Zilan olduğunu anımsadığım arkadaş, durumunun ağırlığına rağmen sanki bir hamakta olağan uykusundaymış gibi sessiz, sakin, sorunsuz yatıyordu. Kalbura dönmüş sırtındaki bunca şarapnel yarasıyla, arkadaşların omuzlarında taşıdıkları bir sedye üzerinde Çiyaye Sipi'den ovaya inmek, "zor" kavramıyla tanımlanamazdı. Gece yürüyüşünde, arkadaşların ellerinde olmadan sendelemeleriyle sarsılan sedyede, depreşen yaralarının sancılarıyla çığlık atmamak için, sedyenin sırığını ya da bileklerini dişleyip, ısırmış olmalıydı…

Bir süre dinlendikten sonra, arkadaşlardan devraldığımız Zilan arkadaşa:

-Gidelim mi Zilan arkadaş, hazır mısın? diye sorduk.

-Ben hazırım heval, dedi

Sedyesinde yüz üstü yatan yaralı Zilan arkadaşı, 4 arkadaş omuzlarımıza aldık yürüdük. Zilan arkadaşı Suriye sınırına kadar 7 saat böyle taşıdık. Dicle kıyısında onu sedyeyle keleğin üzerinde karşıya geçirdik. İki saatte buradan içeri sırtta taşıdık. Bu süre ve koşullar

içinde, sedyesinde yüz üstü sessiz sakin yatan Zilan arkadaşla vedalaşarak, onu arkadaşlara teslim ettik.

SAKİNE BATMAN

Önderlik sahasına geçecek olan kalabalık bir grubu, Çiyaye Sipi'den getiren kurye arkadaşlardan aldık. Yolda çok şiddetli bir yağmura tutulduk. Arazi de görüş mesafesi sıfıra inmişti, gece burnumuzun ucunu bile göremiyorduk. Dicle'ye kadar uzanan yol hattımızda KDP ve Saddam güçlerinin pusuları, devriyeleri vardı. Durumu arkadaşlara açıklayarak yağmurun, en azından şiddetinin kesilmesi için uygun bir kayalıkta mola verdim. Grupta kadın arkadaşlar, onlar arasında da Sakine Batman vardı. Bütün arkadaşlar, mola verdiğimiz yerde kayalıkların arasında yağmurun dinmesini ya da şiddetinin kesilmesi beklerken, Sakine Batman yanına aldığı 3 kadın arkadaşla:

-Biz gidiyoruz (!) diyerek, kayalıktan çıkıp o yağmurda, ovaya yürüdüler.

Ben, hiçbir anlam vermediğim bu duruma şaşırmış halde, peşlerinden koşarak:

-Nereye heval? diye sordum. Sakine Batman:

-Önderlik sahasına, dedi.

-Zaten hepimiz oraya gidiyoruz, dedim. Sakine Batman:

-Biz burada daha fazla bekleyemeyiz, gidiyoruz, dedi.

Aralarında Fazıl arkadaşında bulunduğu, öteki arkadaşların tümü sessizce bizi izliyordu. Sakine Batman'a uygun bir üslup ve usulünce, “bekleme nedenimizi, geçiş hattımızdaki riskleri, kurye birimi

olarak kendilerinin sorumluluğunun üzerimizde olduğunu, yağmur hız kesince zaten hemen yola çıkacağımızı" anlattım. Geri dönmelerini istedim. Sakine Batman, hanım ağa üslubuyla bana:

-Sen kimsin, gereksiz adam! Çekil yolumuzdan! diyerek yürüdü.

O kadar öfkelendim ki, artık hiçbir şey düşünemeden hızla koşup tekrar önünü kestim. Silahımın çulunu çekerek, namluya mermi sürdüm ve öfkeden kendimi yitirmiş bir halde:

-Tek bir adım daha atarsan vururum seni! dedim.

Durumun ciddiyetini ve kendi ciddiyetsizliğini ancak o zaman kavramış olmalı ki, Sakine Batman'dan çıt çıkmadı. Bu noktaya kadar yakınımızda olanları izleyen gruptan Fazıl arkadaş, hızla yanımıza gelerek Sakine Batman'a:

-Arkadaşın dediklerine uysanız iyi olur. Burada bizim sorumlumuz odur, dedi.

Sakine Batman sessizce kayalıklara döndü. Bir süre sonra yağmur dinince hep birlikte yolumuza gittik.

Daha sonra devreden ülkeye dönen arkadaşlar anlattı: Sakine Batman sahada beni Önderliğe şikayet etmiş. Önderlikte:

-O arkadaş neden öyle yapmış olabilir? Sen ona ne yaptın Sakine? diye sormuş.

Aynı gruptan söz alan bir arkadaş, durumu olduğu gibi anlatarak Önderliği bilgilendirmiş. Bunun üzerine Önderlik Sakine Batman'ın üzerine giderek onu rezil etmiş. Bir ara Derik'teki evime gittim. Kapı da beni karşılayan eşim:

-İçeride arkadaşlar var, dedi.

İçeri girdiğimde Sakine Batman'la karşılaştım. Sakine Batman beni görünce gelip boynuma sarılarak

beni öptü. Böylesi, bizde pek usulden değildi. Bununla da yetinmeyen Sakine Bataman, doğrudan söze girerek:

-Heval Hamza, ben sizi böyle bilmiyordum! Önderlik size çok değer veriyor, diyerek, bana bir yığın anlamsız-gereksiz övgü yağdırdı. Evimde, minderimin üzerinde bana bu övgüleri yağdırırken, kadının bu durumundan ben utandım.

EBU ANTER, ABDULLAH ÇATLI VE ZAXO KATLİAMI

1996 yazında, Önderlik sahasından ülkeye geçen bir grubumuzla bende Çiyaye Sipi'ye geçtim. Daha önce Zaxo-Haftanin hattında birlikte çalıştığımız Yılmaz Karakoçan arkadaş, Çiyaye Sipi sorumlusuydu. Kendisiyle görüşmemizde bana:

-Heval Hamza, Zaxo'lu bir ajan yakaladık. T.C.'ye çalıştığına dair güçlü emareler var fakat konuşmuyor, dedi. Bende:

-Heval Yılmaz, beni de tutuklu olarak bağla, yanına at. Ben onu orada konuşturur, çözerim, dedim.

Önerimi yerinde bulan Yılmaz arkadaşın talimatıyla, Arkadaşlar ellerimi arkadan bağlayıp gözlerimi de bantlayarak, beni götürüp Zaxo'lunun tutulduğu güvenliğe attılar. Anlaşmamız gereği bunu yaparlarken, birkaç tekme tokatta vurdular. Arkadaşlar gözümdeki bandı çıkarıp gittiklerinde, Zaxo'lu merakla kim ve nereli olduğumu sordu. Ona kuzeyli olduğumu söyleyerek kendimi tanıttım. Korku içinde:

-Ne yapmam gerek? Durumum kötü, diyerek ondan akıl istedim.

Tanışma sırasında adının K.M. olduğunu öğrendiğim Zaxo'lu kişi, güvenlikte benden kıdemli biri

olarak, benimle ilgilendi. Daha ilk günden kaynaştık. Bana:

-PKK, KDP-YNK gibi değildir. Korkmadan her şeyi anlat. Eğer her şeyi anlatırsan sana hiçbir şey yapmazlar, dedi.

Sohbetimizin iyice koyulaşıp derinleştiği bir yerde, bende ona:

-Sen her şeyi anlattın mı? diye sordum.

K.M. saf bir samimiyet içinde:

-Her şeyi anlattım fakat bir şey var, onu anlatamadım… dedi.

Güvenlikte artık ahbap olduğumuz K.M'ye:

-Nedir o? diye sordum.

K.M, örgüte anlatmaya çekindiği o şeyi bana anlattı:

Bir yıl önce, 1995'te Zaxo'nun döviz çarşısında, bomba yüklü bir araç patlatılmış, patlamada 195 kişi ölmüş, pek çok kişi de yaralanmıştı.

"Bu işi biz yaptık, diyen K.M, Zaxo olayını bana olduğu gibi anlattı:

"Dönemin KDP üst yönetiminden Ebu Anter, K.M. ile 3 arkadaşını araba, para, kadın gibi çeşitli vaatlerle, basit bir çete olarak örgütlemiş. Zaxo'nun Kesta mahallesinin boşta gezer gençlerinden olan K.M ile 3 arkadaşı, Ebu Anter denetiminde, JİTEM'e çalışmaya başlamışlar. Adını şimdi anımsayamadığım Şırnaxlı bir milisimizi kuzeye kaçırıp, JİTEM'e teslim etmişler. Ebu Anter'in yönlendirmesiyle, bizim güneydeki faaliyetlerimize ve arkadaşlara ilişkin JİTEM'e bilgi toplamışlar:

K.M ve arkadaşları, Ebu Anter'e bağlı olarak çalışırlarken, bir gün Abdullah Çatlı'da Zaxo'ya, Ebu

Anter'in yanına gelmiş. Abdullah Çatlı gittikten sonra Ebu Anter, K.M ve 3 arkadaşına bir araba vererek:

-Bunu götürün, döviz pazarının içinde bir yere park edin, demiş

K.M ile arkadaşları, Ebu Anter'den aldıkları arabayı Zaxo'nun döviz pazarı içinde bir yere park etmişler. K.M ve arkadaşları, Ebu Anter'in talimatıyla götürüp Zaxo döviz pazarının içine park ettikleri arabanın, patlayıcı yüklü olduğunu biliyorlarmış. Arabayı park ettikten sonra, döviz pazarından evlerinin bulunduğu merkeze yakın Kesta Mahallesine ulaştıklarında, arkalarından büyük bir patlama olmuş. K.M:

-Döviz pazarındaki patlamayla savrulan ceset parçaları, Kesta mahallesine kadar ulaştı, üzerimize yağdı, dedi.

Üzerlerine yağan insan parçalarını gören K.M'nin arkadaşlarından biri, pişmanlık içinde:

-Biz bu işi niye yaptık? Keşke yapmasaydık… demiş.

Patlamadan sonra, K.M ile 3 arkadaşını çağıran Ebu Anter, onlara vaad ettiği paraları vermiş. Zaxo döviz pazarında parçalanan 195 insanın parçaları toparlanamamışken, Ebu Anter'le Zaxo'nun malum yerlerine giderek yiyip içip eğlenmişler. Ebu Anter K.M ve arkadaşlarına:

-Bu iş aramızda kalacak. Ulu orta konuşan yanar, demiş.

Patlamadan sonra, Kesta mahallesinde üzerlerine yağan ceset parçalarını görünce: "Biz bu işi niye yaptık? Keşke yapmasaydık" diyen arkadaşlarının bu pişmanlığını Ebu Anter'e söylemişler. Bu durumu öğrenen Ebu Anter, pişman olanı infaz etmeleri için, K.M

ve arkadaşlarına talimat vermiş. Onlarda pişmanlık duyan arkadaşlarını Xezil suyu kıyısında vurarak infaz etmişler.”

K.M’den bütün bunları dinledikten sonra, güvenlikten çıkıp Yılmaz arkadaşın yanına gittim ve ona:

-Heval Yılmaz kamerayı getirt, geçen yılkı Zaxo olayını kaydedelim, dedim.

Yılmaz arkadaş Zaxo’dan kamerayı getirtti. K.M kayıt için kameranın kurulduğu yere getirildiğinde, orada beni silahlı görünce şaşkınlık içinde kafasını salladı. K.M’ye:

-Bana anlattıklarını burada da anlatacaksın, dedim. K.M:

“Zaten sen biliyorsun, tamam” diyerek, güvenlikte bana anlattığı Zaxo döviz pazarındaki patlamanın iç yüzünü, bir de kameranın önünde anlattı. Çiyaye Sipi’de, K.M’nin anlatımıyla kameraya kaydedilen bu olayın kayıt kasedi, Avrupa’ya MED TV’ye yollandı. Orada Cavit Mervan arkadaşın “SelaSor” programında kamuoyuna sunuldu. Yayın sırasında programa telefonla bağlanan Ebu Anter: “K.M’yi hiç tanımadığını, söz konusu olayla da hiçbir ilgisinin bulunmadığını…” söyledi.

Yaptıklarından büyük pişmanlık ve vicdan azabı duyan K.M, partiye bir daha bu tür işlere karışmayacağına dair söz verdi. Partide K.M’yi o süreçte kurulan güney parçamızın özgün örgütü PAK’ın sorumlusu Ari’ye yolladı.

ASLİ TIP VE ASLİ TABİBLER

Çalışmalar sırasında rahatsızlandım. İştah kesilmesiyle başlayan rahatsızlığım sonunda yemeden

içmeden kesilmiştim. Derik'te doktora gittim filmler çekildi, Tahliller yapıldı hiçbir şey çıkmadı.

Rusya'dan tıp mezunu olan yurtsever doktorumuz:

-Hiçbir şeyin yok, sapasağlamsın. Ben sizi tanırım, aşırı yorgunluktan kaynaklı psikolojik sorun olabilir, dedi.

Başka doktorlara gittim. Yine sonuç alamadım. Perişan ve çaresizdim. O günlerde bir görev için Derike Hamko'nun Tepke köyüne gittik. Bir şehit ailesine konuk olduk. Yemek hazırlandı, arkadaşlar sofraya oturdular. Ben yerimde kaldım. Beni sofraya davet eden ev sahibine de:

-Heval yanlış anlamayın, ben hiçbir şey yiyemiyorum, dedim.

Bir kenarda bizi izleyen çok yaşlı bir ana; sözlerimi duyunca yanıma geldi. Bir eliyle tuttuğu çenemden başımı kaldırarak, gözlerime baktı. Sonra gidip bir parça iple geri döndü ve bana:

-Hele sen şöyle sırt üstü uzan da, karnını aç, dedi.

Yaşlı ananın dediğini yaptım. Ana elindeki iple, göbek bağım ile göğüs memelerimin uçları arasını ölçtü.

-Senin göbeğin düşmüş yavrum, dedi.

Kefiyemi aldı, elinde toplayarak göbeğimin üzerinde bastırıp birkaç kez döndürdü. Sonrada bana:

-Kalk yemeğini ye, dedi.

Ben inanmadığımdan sofraya yanaşamadım. Ana:

-Otur yemeğini ye! diye tatlı sert azarladı beni.

Sofraya oturdum. Daha ilk lokmayı ağzıma koyduğumda hiçbir şeyimin kalmadığını anladım. Uzun süre açlığın iştahıyla yemeğimi yedim. Karnımı doyurup sofradan kalınca, gidip yaşlı ananın elini öptüm.

Derik'e dönünce, Rusya'dan mezun yurtsever doktorumuza gittim. Ona durumumu anlatarak:

-Sizde doktoruz diye geçiniyorsunuz. Sizin tahlillerle, filmlerle bulamadığınız hastalığımı, yaşlı bir ana gözlerime bakarak anladı ve beni iki bilek hareketiyle iyileştirdi. Göbeğim düşmüş, dedim.

Doktor tekrar anlatmamı istedi. Anlattım.

-Tıpta bu yok! Bize böyle şeyler öğretilmiyor, biz bunları bilmiyoruz, dedi.

Göbek düşmesinden daha ağır sonuçları olan kuyruk düşmesini de tıp tanımıyordu. Kürdistan'da bu vb. pek çok hastalık biliniyor ve çok basit yöntemlerle kalıcı olarak tedavi ediliyordu.

YUNAN DOSTLAR

Sofi Nureddin arkadaş ile Celal Şırnax komutasında, Önderlik sahasından gelen 90 kişilik grubun içinde, 3 Yunanlı dost vardı. Bunlardan biri yaşlıydı. KDP ile ilişkiler çok kötüydü. Karşılaştığımız yerde çatışıyorduk. Dicle'den sınırı geçirdiğimiz grubu Dola Kuştiya'ya getirdik. Burada, grubu gizlediğimiz yerde bizi fark eden KDP güçleri üzerimize geldi. KDP güçleriyle çok yoğun bir çatışmaya girdik. Özel güvenlik altında tuttuğumuz Yunanlı dostlar, çatışmadan çok etkilendiler. Çatışma bütün şiddetiyle sürerken, Sofi Nureddin arkadaşla Celal Şırnax Yunan dostları geri Önderlik sahasına götürmemizi istediler. Fakat çok heyecanlanıp zorlansalar da Yunanlı dostlar bunu kesinlikle reddettiler. Her türlü olasılığa karşı Yunanlı dostların, daha güvenli bir yere alınmalarına karar verildi. Dostların başına bir şey gelirse bunu Önderliğe hiç birimiz izah edemezdik.

Güvenli yere ulaşmak için, önümüzdeki dik bir sırtı aşmak gerekiyordu. Dostlardan yaşlı olanı sırta çıkamadı. Onu ben sırtıma aldım. Sırtı böyle tırmanırken, yaşlı dost öteki iki arkadaşına Yunanca bir şeyler söyleyerek gülmeye başladı. Çıktığımız sırt çok dikti. Çatışma bütün şiddetiyle sürüyordu. Yunanlı dost sırtımda gülüyordu… Bu koşullarda sırtın bir yerinde tökezledim. İkimiz birlikte dol'un içine yuvarlandık. Sırtımda gülmekte olan dost, sırttan aşağı yuvalanırken, makaraları tümden koyuverdi! Dol'un içinde çakıldığı yerde, ellerini karnına bastırarak, kahkahalarla gülüyordu. Bir tür gülme krizine tutulmuştu. Onun bu halini hepimiz ilgiyle izledik. Biraz sakinleşip toparlanınca onu yeniden sırtıma aldım. Bu halde sırtı çıkarken dost kahkahasını bastırma çabası içinde hala gülüyordu.

Belirlenen güvenli noktaya ulaştığımızda dostları yerleştirdik. Dostlarımızı ve konuklarımızı her koşulda en iyi şekilde ağırlamak Kürt ahlakının gereğiydi. Durumu Sofi Nureddin arkadaşa bildirdik. Sofi arkadaşın yanında ülke sahasına götürdüğü 4 milyon dolar vardı. Yakındaki zomdan 2 koyun almak için bu paradan bize gerekeni verdi. Zom'a gittik, 2 koyun satın aldık. Noktada kestiğimiz koyunları kebap yaparak, dostların önüne koyduk. Bu can pazarı ve curcuna içinde, böyle bir sofrayla karşılaşınca şaşkınlık, sevinç ve hayret duyguları içinde hemen çantalarına atıldılar. Üçü de çantalarından birer şişe viski çıkardılar. İçmediğimizi bildikleri için bize ikrama kalkışmadılar. Kebaplarını yiyip, içkilerini içtiler. Yemekten sonra kendilerine hazırladığımız yerde tulumlara girip yatarlarken hoşnut ve mutluydular.

Yunan dostları ertesi gün Çiyaye Sipi'den inen kuryelerimize teslim ettik. Onlarda yanlarında getirdikleri katırlara bindirerek, Çiyaye Sipi'ye çıkardılar. Yunan dostları dönüşlerinde de alıp Önderlik sahasına geçirdik.

EBUBEKİR'İN KOMUTANLIĞI

Ebubekir'İn komutasında Önderlik sahasından gelen 55 kişilik grupta, bağlı halde tutuklu olarak, parmaksız Zeki de (Şemdin Sakık) vardı. En son görevli gittiği Amanoslarda tutunamayarak kaçan Zeki, Önderlik sahasında yargılanarak cezalandırılmış, çarptırıldığı cezanın ağırlığından dolayı, ülke sahasına bağlı halde, tutuklu götürülüyordu. Bağlı halde tutuklu olan Zeki, sırf onun için görevli arkadaşların aldığı özel güvenlik tedbiri altında tutuluyordu.

Dicle'den geçirdiğimiz grubu, Dola Kuştiya'ya ulaştırdık. Grubu bizden almak için Çiyaye Sipi'den Halil Gedo, Hacı Gut, Zagros ve Erdal geldi. Yanlarında Önderlik sahasına geçmesi gereken 20 kişilik bir grup arkadaş getirmişlerdi.

Grup yönetimi ve kuryeler bir toplantı yaptık. Çiyaye Sipi'den gelen kurye arkadaşlar, KDP güçlerinin bütün alanı pusularla tuttuklarını, kendilerinin güçlükle geçtiklerini, durumun çok gergin olduğunu, bu nedenle de grubun büyük bölümünün bir süre beklemesini önerdiler. Yetmiş kişilik kalabalık bir gücün, KDP güçlerinin pusularla, karakollarla tuttuğu alandan görüntü vermeden geçmesi mümkün değildi. Arkadaşların önerileri uygun görüldü. Aralarında parmaksız Zeki'nin de bulunduğu 20 kişilik bir grubun önden geçmesi, geri kalan 35 kişilik grubunda daha

sonra, uygun zamanda geçmesi kararlaştırıldı. Bu toplantıda ben, Çiyaye Sipi'den gelen 20 kişilik grubu Önderlik sahasına ulaştırmakla görevlendirildim. Toplantıdan sonra çıkış hazırlıklarımızı yaparken çok sıkı güvenlik altında bağlı olarak tutulan parmaksız Zeki bana:

-Benim belki konuşmaya da hakkım yok… Fakat senden bir ricam var, dedi.

Ne istediğini sorduğumda:

-Burası çok sıcak, benim başımda çıplak. Bana bir şapka bulabilir misin, dedi.

Zeki başımdaki şapkayı istiyordu. Bende çıkardım verdim. Halil Gedo arkadaşın komutasındaki Çiyaye Sipi kuryeleri, aralarında parmaksız Zeki'nin de bulunduğu 23 kişilik grubu alarak Çiyaye Sipi'ye gitti. Grup yerine ulaştı.

Çiyaye Sipi'den (Halil Gedo'dan) cihazla alınan bilgileri değerlendiren Ebubekirin kararıyla, 50 kişilik grupta kurye Hacı Kut ile Erdal'ın öncülüğünde Çiyaye Sipi'ye hareket etti. Hareket sırasında isteksiz olan Hacı Kut ile Ebubekir arasında karşılıklı küfürleşme düzeyinde üslupsuzluk yaşandı. Ebubekir Hacı Kut'u küfürle yüklü talimatla öne düşürdü. Bu durum bende kuşku ve kaygı yarattı.

Bu koşullarda bizde, Çiyaye Sipi'den gelen 20 kişilik grupla Suriye'ye geçmek için hareket ettik. Dicle'yi geçtikten sonra, grubu Karaçuk köyüne bıraktım. Ebubekirin komutasındaki grubun gidişinden duyduğum kuşku ve kaygı içinde, köyün üzerinde yükselen Karaçuk dağına çıktım. Buradan KDP cihazlarını, kendi cihazımla izledim. Gece sat 11 sularında bir KDP cihazından:

-Atmış dört! Atmış dört! Dostlara söyle, karpuzu çevirsin, diye, çağrı yaptı.

KDP cihaz kodunda “karpuz” termal tanktı, “dostlar”da T.C. ordusuydu. Bu cihaz çağrısından çok kısa bir süre sonra, Bıxıyır dağları hattından tank atışları başladı. Üzerinde bulunduğum Karaçuk dağının zirvesinden, tank atışlarının alevlerini görüyor, seslerini duyuyordum. Saat gece 3’te Ebubekir Kawaya cihaz çağrısı yaptı. Sabah saat 9’a kadar orada kaldım, 9’da KDP cihazından üste verilen tekmili dinledim. KDP cihaz tekmilinde:

“Biri yaralı, 18 kişinin sağ yakalandığı” bilgisi verildi. Yaralı olarak, Muş’lu Kawa’nın adı geçti. Yılmaz ve Rola’da anıldı.

Bu durumu cihazla, alan sorumlumuz Müslüm (Halfeti) arkadaşa bildirdim. Müslüm arkadaş Karaçuk’tan beni indirdi, Önderliğe tekmil verildi. Önderlik beni cihaza çağırdı. Önderliğe KDP cihaz tekmilinden aldığım sonuçları bildirdim. Önderlik grup sorumlusu Ebubekir’i sordu. Gece saat 3 itibariyle Kawa’ya cihaz çağrısı yapan Ebubekir’in sağ olduğunu söyledim. Önderlik:

-Öteki arkadaşların durumu nedir? Bu arkadaşlar arazide! Arayın bulun onları! dedi.

Çiyaye Sipi yönetimi, cihazda bana: “kurye Hacı Kut ile Erdal Şınax’ın Suriye tarafına geçtikleri” bilgisini verdi. Bu bilgi üzerine Müslüm arkadaş bana:

-Git ikisini de al getir! Gelmez, direnirlerse ayaklarından vur, sürüyerek getir onları! diye talimat verdi.

Ali Tayi ile Ferzende’yi alarak, Hacı Kut ile Erdal’ı araştırdık. Suriye tarafında yoktular. Ben:

-Bunlar Dola Kuştiya’dadırlar! dedim.

Dola Kuştiya’ya gittik. Hacı Kut ile Erdal, tahmin ettiğim gibi oradaydılar. Bizi görünce ikisi de sırıtarak güldüler. Doğrudan sorumluluk paylarına rağmen, olup bitenleri anlamaktan uzaktılar. Sorumluluk ve üzüntü duymuyorlardı… Öfkemi içime bastırmaya çalışarak:

-İkinizde tutuklusunuz! İndirin silahlarınızı! dedim.

Ancak o zaman durumun ciddiyetini fark eden Hacı Kut ile Erdal, silahlarını bıraktılar. İkisini de alıp Suriye’ye götürdük. Orada Müslüm arkadaşa teslim ettik. İkisi de tutuklandı.

Ali Tay, Ferzende ve Dijwarla, gruptan geri kalanları arazide aramak üzere Irak tarafına geçtik. Grubun hareket hattında bulunan Çiya Demik de (Susuz Dağ) Arap zomlarına gittik. Yağmur yağıyordu, bir yerde naylon açıp mola verdik. Gece uyurken, rüyamda biri bana:

-Kalk! Sizin arkadaşlar aşağıdaki çadırdalar, dedi.

Arkadaşları uyandırdım. Gece zom’a indik, Zom sahibi Arap:

-Aşağıdaki çadır sahipleri yanlarında Hizbul Amel (PKK) liler olduğunu söylüyorlar, dedi.

Hemen oraya gittik. Zom’daki bir çadırda 4’ü kadın, 3’ü erkek, 7 arkadaşla karşılaştık. Arkadaşlar bizi görünce ağlayarak boynumuza sarıldılar. Bunlardan Hevidar Dersim, Eylem ve Yasin’i hatırlıyorum.

Tank vuruşlarından sağ kurtulunca, arazide Koçerler kendilerine yardım etmişler. Silahlarını arazide bir yere gömerek, Koçerler ile bu tarafa gelmişler. Erkek arkadaşlardan silahları gömdükleri yeri göstermeleri için gelmelerini istedim, gelmediler. Hevidar arkadaş gönüllü geldi. KDP karakolunun yakınında bir noktada gömdükleri silahları çıkardık, arkadaşları da alıp Suriye tarafına geçtik.

Arkadaşlar, olanları orada anlattılar: “Tank vuruşları başladığında önce Ebubekir, ardından 2 kurye (Hacı Kut ile Erdal) kaçmışlar. Araziyi hiç tanımayan tecrübesiz arkadaşlar, ortada kamışlar. KDP güçleri arazide çembere alabildiklerini yakalamışlar.” Bu arkadaşları Önderlik sahasına yolladık.

Komutasındaki gücü bırakıp kaçan Ebubekir’in, yanında iki arkadaşla Çiyaye Sipi’ye ulaştığı haberi geldi. Tank vuruşlarında dört arkadaş şehit düşmüştü. Kaçkın Ebubekir’in komutasında grup böyle tasfiye oldu. Grubun kuryeleri Hacı Kut ile Erdal Şırnax, Önderlik sahasında sorgulanarak yargılandılar. Soruşturma komisyonu başkanı Zeydin arkadaşın, özel olarak ısrarla koruduğu Hacı Kut ve Erdal suçsuz bulundular. Ben durumu öğrenince komisyona ayrıntılı not yazarak bilgilendirme yaptım. Notumu yanıtlayan Zeydin arkadaş: “Durum senin bildiğin gibi değil. Arkadaşlar görevlerini yapmışlar” dedi. Hacı ile Erdal aynı hatta kuryelik görevlerine geri geldiler.

Fazıl ve Şoreş (Sımbıl mezın) arkadaşların komutasında, bir grup arkadaş Hacı Kut’un kuryeliğinde Çiyaye Sipi’den indiler. Yolda büyük tehlikeler atlatan grup bize ulaşmak üzereyken, KDP güçleriyle çatışmaya girdi. Bizde müdahaleye gittik. Çatışmadan sonra grup yönetimi toplantı yaptı. Toplantı sırasında beni çağıran Fazıl arkadaş:

-Heval İsmail, bu Hacı bizi pusudan pusuya sürüklüyor. Biz şehit düşeceğiz. Sen bu notu Önderliğe ulaştır, dedi.

Grup Dicle’ye doğru hareket etti. KDP güçleri yeniden ateş açarak yöneldiler. Çatışma içinde ulaştığımız Dicle kıyısında Hacı Kut, ulaştığı ilk keleğin havasını indirdi. Üzerine gittiğimde “hata oldu” dedi.

Kelekleri birbirine bağlayıp harekete hazır hale getirdik. Hacı Kut durduk yerde havaya ateş ederek noktamızı belli etti. Sırttan baktım, 8-10 araçlık bir KDP konvoyu üzerimize doğru geliyordu. Yanıma bir arkadaş alarak ilerideki virajda konvoyun önünü kesmek için pusu kurdum. Konvoy geldiğinde BKC'yle vurduk. Konvoyun önü kesilince grup karşıya geçti. Fazıl ve Şoreş arkadaşlar yanlarında bir grup arkadaşla bize yardıma geldiler. KDP gücünü püskürttük. Bizde karşıya geçtik. Bütün bu durumları üste rapor ettim. Arkadaşlar Hacı Kut'un tutuklanmasına karar verdiler. Kaçma ihtimaline karşı arkadaşlar bana:

-Hacı Kut seni tutuklayıp getirecek. Sorun çıkarma. Geldiğinizde biz Hacı Kut'u tutuklayacağız, dediler.

Arkadaşlar Hacı Kut'a beni tutuklayıp getirme talimatı verdiler. Hacı Kut beni tutuklayıp bağladı. Arkadaşlara götürdü. Arkadaşlar benim bileklerimdeki ipi çözerek, aynı iple Hacı Kut'u bağladılar. Hacı Kut buna çok şaşırdı ve bozuldu. Ne var ki, Zeydin arkadaş Hacı Kut'u yine korudu. Bu defa kuryelikten alınıp ülke sahasına yollanan Hacı Kut daha sonra Gare'den kaçtı.

HAŞİM İLE KAHRAMAN ARKADAŞIN ŞEHADETİ

Önderlik sahasından ülke sahasına ulaştırılmak üzere, özle olarak sandıklanmış çok önemli bazı değerler geldi. Değerlerin hassasiyeti ve mutlaka yerlerine ulaştırılmaları konusunda üstten ciddi şekilde uyarıldık. Haşim, Kahraman, Ferzende, Hüseyin, Xanimi, Hawar arkadaşlar ve ben, birim olarak sandıkları

katırlarla Dicle kıyısına indirdik. Toplam 10 sandıktan oluşan hassas değerleri keleklerle karşı kıyıya taşıdık. Orada bizi bekleyen Çiyaye Sipi birimine teslim ettik.

Çiyaye Sipi birimi gelirken, yanlarında katır getirmemişlerdi. Bizim katırları istediler, katıların karşı kıyıya yüzerek geçirilmesi gerekiyordu. Kelek üzerinde yularlarından tutup çektiğimiz katıları yüzdürerek karşı kıyıya ulaştırırken, son katırı Haşim ile Kahraman arkadaş aldılar. Suyun içinde katırı yüzdürerek götürürlerken Haşim arkadaşın:

-Üfle! Üfle! diyen sesi geldi.

Karanlıkta dikkatle onlara baktığımda, siluetlerinin suya gömüldüğünü gördüm.

Hawarla birlikte suyun akış yönünde kıyı boyunca peşlerinden koştuk. Kırk beş dakika aşağıda, kıyıya vurmuş olan keleği bulabildik. Keleğin bir tarafı keskin bir metalle kesilmiş gibi yarılmıştı. Büyük olasılıkla, keleğin paralelinde yüzmekte olan katırın ayağındaki nal yırtmıştı. Özellikle Haşim arkadaşın böyle bir kazadan yüzerek kurtulması işten bile değildi. Buna rağmen, Haşim ile Kahraman arkadaşların izine rastlayamadık. Dicle'nin içinde, yer yer oluşan güçlü anaforlara kapılmış olmalıydılar. Gece karanlığında yapılacak hiçbir şey yoktu. Noktaya dönüp yükleri Çiyaye Sipi'ye yolladık. Sabahı bekledik. Sabah olunca akıntı yönünde aşağılara kadar iki kıyıyı da aradık, arkadaşlardan hiçbir iz yoktu. Gidip Müslüm arkadaşa tekmilimizi verdik. Daha sonra yapılan bütün araştırma ve soruşturmalardan da hiçbir sonuç alınamadı. Haşim ile Kahraman arkadaşlar Dicle nehrinde yiterek şehadete gittiler.

Haşim arkadaşın şehadetinden sonra parti onun yerine birim sorumluluğuna beni getirdi.

HAŞİM ARKADAŞ

Derik'in Pileri'ye köyünden olan Haşim arkadaş, çok nitelikli, özlü bir arkadaştı. Bize her fırsatta "şahısları esas almamak gerekir. Şahıslar fırtına gibi gelip geçerler… Esas olan örgüt ilkeleridir" diyen Haşim arkadaş, Önderliğe ve partiye ilkesel ve kurumsal olarak bağlıydı. Bu temelde bir çizgi devrimcisi, Apo'cu olan Haşim arkadaş, yaşamda bu kurum ve ilkelerin değerlerine, ölçülerine göre davranırdı.

Bize: "kimse kendisini kandırmasın! Parti herkesin önünü, emeğine göre açar. Herkes emeğine sahip çıksın" diyen Haşim arkadaş; yaşamda ve resmiyette hepimize insiyatif tanır, saygı gösterip değer verir, hepimizi bütün karar ve uygulama süreçlerine katar, önümüze düşerek çalışır ve bizi de çalıştırırdı.

Her fırsatta: "İnsan kendisini maddiyatla bağlamamalı. Maddiyata bağlanmak insandan ve insanlıktan kopmaktır!" diyen Haşim arkadaş, insnalık sevdalısı ve yoldaş canlısıydı.

Birim olarak sınır hattına indiğimizde, yapmak zorunda olduğumuz keşiflere beni çıkarmaz, hareket halindeyken grubun öncüsü olmama izin vermezdi. Bir gün bunun nedenini kendisine sorduğumda:

-Heval İsmail, biz gerillayız. Senin bir ailen ve çocukların var… dedi.

Özel eşyaları arasında bulunan bir kasette:

"Kendi emeğimin ve abimin emeğinin boşa gitmemesi için, parti adına yönetim olarak gelip kendini dayatan, yaşayan kişilerin çok şeylerine katlandım. Bize küfür bile edildi. Örgütün işlerinin yürütülmesi için buna bile katlandım" diyordu.

Haşim arkadaşın abisi, aynı sınır üstünde partiye kuryelik hizmeti verirken bir ihbar sonucu yakalanmış, Suriye zindanında yatmaktaydı. Abisinin yakalanmasından sonra onun görevini parti düzenlemesiyle Haşim arkadaş yüklenmişti.

Partinin öngördüğü temelde halklaşmış olan Haşim arkadaşın, Derik'te düzenlenen taziyesinde yaşlı, genç bütün halkın gözyaşlarını tutamayıp ardından ağladığını gördüm. Haşim arkadaş için bende ağladım.

CUMA ARKADAŞIN ÜLKEYE GEÇİŞİ

Cuma arkadaş, 1993 baharında yanında bir grupla, Önderlik sahasından ülke sahasına geçmek için geldi. Sınırda gereken keşfi yaparak güvenliği aldık. Grupta Davut Bahıstani'de vardı. Sınırı geçerken Davut Bahıstani'nin çantasını aldığımda bana:

-O çantayı iyi koru, sakın kaybetme! Neçirvan Barzani'nin yaptığı sözleşmelerin hepsi o çantadadır, dedi.

Karşı kıyıda önümüzü kesen KDP güçleri bize:

-Gelmeyin! dediler.

Davud Bahistani öne çıkarak, peşmerge sourmlularına küfür etti:

-Ben buradayım! Mesut Barzani gelse beni geri çeviremez! dedi.

Davut Bahıstani ile peşmerge sorumlusu tartışırlarken, biz aşağıdan bir araba getirerek Cuma arkadaşı geçirdik. Bu arada Davut Bahıstani'den yılan peşmergeler geri çekildiler.

Bu gruptaki arkadaşlar, hiç sorun çıkarmadıkları gibi bize her konuda yardımcı oldular. Bu durum benim dikkatimi çekti. Elimde olmadan arkadaşlara:

-Heval siz ne kadar fedakar olmuşsunuz böyle… dedim.

Gruptan bir kadın arkadaş:

-Fedakarlıktan değil heval. Cuma arkadaş bizi önceden “kuryelere sorun çıkarmayın, kıymetini bilin” diye uyardı, dedi.

SELİM ÇİBİRO

Mardin Bagok’tan bir grup arkadaşın Önderlik sahasına geçmesi gerekiyordu. Ben, Selim Çibiro, Ali Tayi, Lezgin Gedo, Ferzende ve Qamışlo’dan iki keşif kuryemiz Zınar Gulo ile Mirxas sınıra hareket ettik.

Zınar Gulo ile Mırxas sınırdan kuzeye, Nusaybin’e geçecek, oradan da Bagok’a çıkacaklardı. Bagok gücümüz için yanımıza askeri malzemede aldık. Yükümüz vardı. Zınar ile Mırxas bizden önce gidip sınır keşfini yapmışlar, Nusaybin hattında iki gözetleme kulesi arasını gündüz dürbünle keşfettiklerini söylemişlerdi. Keşfedilen hatta sınıra gittik. Sınır teline 200 metre mesafede grubun önünde yürüyordum. Geceydi, gece dürbünüyle önümü keşfettim. Bir köpek gördüm. Arkadaşlara:

-Önümüzde pusu var. Geri dönüyoruz, dedim.

Arkadaşlar:

-Geri dönersek arkadaşlar yanlış anlar, dediler

-Sorumluluğu ben alıyorum, dönüyoruz, dedim.

Geri döndük. Hemen geri hattımızda, sorumlu Müslüm arkadaş bekliyordu. Onun yanına geldiğimizde köpeği gördüğüm noktadan bir panzer çıktı, karakola gitti. Müslüm arkadaş durumu görerek geri çekilmemizi onayladı. Üçüncü gece yeni bir keşifle tekrar sınıra gittik. Bende BKC, Mirxas’ta Bisiwing vardı. BKC’mi

uygun noktaya kurdum. Altımızda ki kanalı da arkadaşlar tuttu. İki arkadaş, 200 metre önümüzdeki sınır telini kesmeye gittiler. Arkadaşların çelik makasla sınır tellerini keserken çıkan sesleri duyuyordum. Tam yılbaşı gecesiydi. Arkadaşlar teli keserlerken uzaktan bir el silah atıldı. Ardından bir el daha atıldı. Teli kesen arkadaşlarla cihaz bağlantısı kurdum:

-Heval bu atışlar bize uyarıdır, gelmeyin diyorlar, çekilin, dedim

Daha biz geri çekilmek için toparlanırken, karşımızda pusuya yatmış olan düşman yoğun bir şekilde bizi taradı. Yanımdaki Mirxas Bisiwingin güllerini bırakp kaçtı. Ben BKC'mi alıp altımızdaki küçük kanala-dol'a indim. Orada çatıştık.

Qamışlo iki km. yan tarafımızdaydı. Sınırın öte yakasında Nusaybin'in Nezirhan lokantası görünüyordu. Bagok'tan inen grubumuz oraya yakın bir noktada olacaklardı. Üzerimize yoğun mermi ve havan gülleleri yağıyordu. Her yer balçık, çamur halindeydi. Yakın çevremize düşen havan gülleleri, çamura saplandığından patlamıyordu, patlasalar kesin parça alırdık.

Sınırın içinden, üzerimize atılan aydınlatma fişekleri-ışıldaklarla Qamışlo ve Nusaybin'den yılbaşı kutlamaları için atılan havai fişekler birbirine karışıyordu. Termal tank atışları da başlamıştı. Yerden kalkıp hareket eden herkese tank atışı oluyordu. Küçük kanalın içinde hareket ederken, Selmi Çibiro:

-Ah anam! Beni de vurdular! diye haykırdı.

Selim'in yanına gittim, ayağından vurulmuştu. Yürüyebilecek durumda olmayan Selim'i omzuma aldım. Tank ve havan atışları, yoğun tarama altında çok büyük zorluklarla emekleyerek yürüdüm. Düşman ateşinin hız

kestiği bir an baktım Selim Çibiro, omzumda yattığı yerde gülüyordu. Çok hayret ettiğim bu duruma aynı zamanda çok da kızdım. Fakat dişimi sıkarak daha hızlı ilerledim. Düşman atışından etkilenmeyen güvenli bir noktaya gelince, Selim Çibiro'yu omzumdan yere attım:

-Heval sen ne gülüyorsun, diye, öfkeyle sordum. Selim Çİbiro:

-Heval İsmail, Silopi'de seni eleveren Rewşen var ya? O benim yeğenimdir. Ben o yeğenime kurban olayım ki Silopi'de seni ele verdi. Sende kaçıp buraya geldin. Sen burada olmasaydın, bende abim Selim Reş gibi burada şehit düşerdim. Ben bunun sevinciyle gülüyorum, dedi.

İnsan, o koşullarda böyle bir durumda, Selim Çibiro'ya ne diyebilir? Ben hiçbir şey diyemedim. İnsan bu ucuz hesap derinliği ve bireycilik, basitlik karşısında şaşıp kalıyor.

Müslüm arkadaşla buluştuk, Selim Çibiro'yu hastaneye yolladık. Bizde hemen yakındaki Selim Çibiro'nun köyüne gittik. Çatışmayı izleyen halk bizi heyecanla karşıladı. Bagok grubu kuzeye Irak sınırından geçti. Birkaç gün sonra bize bir not geldi. O gece bize iki uyarı mermisi atan sınırda görevli bir Kürt askermiş. Bize yazdığı uyarı notunda "keşifte gündüz açık hareket ettiğimizi, geçiş için geleceğimizin bilindiğini ve pusu kurulduğunu belirterek, dikkat etmemizi" istiyordu.

SURİYE GÜÇLERİYLE ÇATIŞMA

Raşit arkadaşın komutasında bir grup Önderlik sahasından ülke sahasına geçmek için geldi. Gece grupla Dicle kıyısına inerken, Suriye sınır devriyesinin

ateşi altında kaldık. Hemen mevzilenip karşı ateşe başladık. Devriyenin ateşini kırdıktan sonra yer yer çatışarak, grubu ateş hattından çıkardık. Menzil dışında güvenli bir noktaya ulaştırdık.

Burada sayım alan Raşit arkadaş, bir kadın arkadaşın eksik olduğunu söyledi. Dokuz arkadaş yaralanmıştı. Çatışma noktasına gittim, Suriye devriyeleri panzerlerle dolaşıyorlardı. Tarlaların içinde sürünerek ilerledim. Kısık sesle:

-Heval kes heye? diye seslendim.

Bu halde seslenerek sürünürken biri:

-Hevall buradayım, dedi.

O yöne süründüm. Bir gözü pansuman beziyle kapalı bir kadın arkadaş, belli ki ilk çatışma anında kapaklandığı yerde yüz üstü yatmış duruyordu. Tarlaların içinde devriyelere görüntü vermeden bir yere kadar birlikte süründük. Sonrada kalkıp gruba ulaştık. Yaralı arkadaşları tedavi için gruptan ayırdık. Dicle'den sınırı sorunsuz geçen grubu Dola Kuştiya'da Çiyaye Sipi'den inen kuryelerimize teslim ettik.

AMED GRUBU
VE RENAS ARKADAŞIN ŞEHADETİ

Çiyaye Sipi'ye Amed'den 70-80 kişilik büyük bir grup geldi. O sırada Çiyaye Sipi kuryesi Renas Batman arkadaştı. Grup Dola Kuştiya'ya gelirken, yolda KDP pususuna düştü. Grubu devralmak için beklediğimiz noktada silah sesleri duyunca, kendi cihazımdan KDP cihazlarını izlemeye aldım. Bir kanalda:

"Bir ölüleri var. Üzerinde bir silah, bir gece dürbünü var", diyerek üste bilgi verildi.

KDP kanalından bu bilgiyi alınca, Çiyaye Sipi kuryemiz Renas Batman arkadaşın şehit düştüğünü anladım. Gece dürbünü onda vardı. Ondaki bu gece dürbünü, KDP ile aramızda 3 defa el değiştirdi. En son Renas arkadaşın şahadetiyle dürbün KDP'de kaldı. Bu kadar kalabalık Amed grubu, kuryeleri Renas arkadaşın cenazesini de alamamıştı. Çok sorunkeş ve belalı bir gruptu.

Amed grubu Önderlik sahasına ulaştırdığımız son grup oldu. Önderlik sahasından gelen 10 kişilik bir grubu da Amude hattından sınırı geçirdik. Arkadaşlar yerlerine ulaştılar.

BÜYÜK KOMPLO

Dünyanın egemenleri Önderliğe karşı hazırladıkları büyük komployu uygulamaya koydu. T.C.'nin açıktan saldırı tehditleri karşısında, Suriye yönetimi Önderliğin sahadan çıkmasını istedi. Önderlik sahadan ayrılarak Avrupa'ya, İtalya'ya gitti.

Önderliğin sahadan ayrılması kadro ve halk yapısı üzerinde büyük etki yarattı. Hepimiz derin bir kaygı ve huzursuzluk içindeydik. Önderliğin ayrılışıyla sahada oluşan büyük ve derin boşluk içinde, içimizdeki çeteci eğilimler, Suriye devletinin de el atmasıyla palazlanıp güçlenerek örgütlenmeye çalıştı.

Mücadele bütün boyutlarıyla sürüyordu. Halk birçok yerde Önderliğe yönelik komployu protesto etmek amacıyla geniş kapsamlı açlık grevlerine gitti.

SEYİT BAYRAM ARKADAŞIN ŞAHADETİ

Derik’te düzenlenen büyük açlık grevinin güvenlik sorumluluğunu arkadaşlar bana verdi. Amedli Seyit Bayram arkadaşta yanımızdaydı. Arkadaşlar beni görevlendirirlerken “Seyit arkadaşı gözetim altında tutmamı, kendisine yönelik yanlış bir şey yapmasına fırsat vermememi” isteyerek, beni uyardılar. Grevcilerimizin güvenliği ve öteki hizmetler için birlikte çalıştığımız Seyit arkadaş cesaret sahibi, kararlı ve Önderliğe ölümüne bağlı bir arkadaştı. Arkadaşların uyarısının gereği olarak, onu sürekli yanımda tutmaya çalışıyordum. Gece gündüz beraberdik.

Suriye polisi çok kalabalık bir güçle gelerek greve müdahale etti. Halk direndi. Polis grevi kıramadı; fakat bu arbede içinde polisler, Önderliğin posterini indirdiler. Halk Önderliğin posterini polisten alarak tekrar grev yerine astı. Bu gelişmeler üzerine, polise karşı mücadele karmaşası içinde gözden yitirdiğim Seyit Bayram arkadaş, bir yerden temin ettiği beş litrelik bir bidon benzini grevcilerin ortasında, hepimizin gözleri önünde başından aşağı, üzerine dökerek kendini yaktı.

Durumu uzaktan gördüğümde Seyid Bayram arkadaş, bidonu başından aşağı boşaltıyordu. Ona doğru koştuğumda çoktan bir alev topuna dönüşmüştü. Çevresindeki grevcilerimizin panik içinde kaçışları, ona daha erken yetişmemi engelledi. Bir battaniye ile üzerine kapandığımda, ağzımdan:

-Sen ne yaptın mal mirat? sözleri döküldü.

Daha dumanlar tüterken battaniyenin arasından çıkardığım kavrulmuş başını ellerimin arasına aldım. Bana:

-Beni söndürme heval İsmail! Suriye devleti gelip Önderliğin posterini indirdi! Düşman Önderliği yok etmek istiyor! Beni söndürme! dedi.

Seyit Bayram arkadaşı hemen hastaneye kaldırdık. Fakat biz üzerine battaniye ile kapaklanıp onu söndürünceye kadar, arkadaşın vücudunun yüzde seksen beş'i yanmıştı; bize bu bilgiyi veren doktor, arkadaşın yaşama şansının çok az olduğunu söyledi. Seyit Bayram arkadaş hastanede bütün müdahalelere rağmen şehit düştü.

İŞBİRLİKÇİ BAHOZ'UN İHANETİ

Rojavalı Bahoz, Derik yönetimi oldu. Derik'te halkın bir kesimi (Bahoz'u tanıyanlar) Bahoz'un Derik'e yönetim olmasına tepki gösterdiler.

Bahoz, düzneli olarak Muhaberatla (Suriye istihbaratı) ilişki içindeydi. Bölgedeki Muhaberat görevlisi Emin Askeri ile görüşüyordu. Bahoz'un bu durumu halk arasında ayyuka çıkmıştı. Bahoz'un Emin Askeri'nin taksisiyle Derik'ten Qamışlo'ya gittiğini gördüm. O sırada Qamışlo sorumlumuz olan Cemal (Mardin) arkadaşı bilgilendirdim.

Bahoz, gelir gelmez kaynaştığı Muhaberat'la ilişkilerinin bir aşamasından sonra benden, "ülkeye giden grupları donattığımız lojistik malzemeleriyle silahların, özellikle füzelerin yerlerini kendisine vermemi" istedi. Bahoz'a bu konudaki örgütsel işlerliği anlattım. Uygulamadaki örgütsel işlerliğe göre: "Yönetim malzeme depolarının yerlerini bilmez ve sormaz. Malzemeleri gömmeleri için verdiğimiz temel yurtseverlerimizde, bu işi kendileri yapar. Onların gömme yerlerini bende bilmem" dedim. İşlerlik

gerçekten böyleydi. Ayrıca gömme yapmasını istediğimiz yurtseverler: “Heval, buralı (Rojavalı) arkadaşlara, bizim bu durumlarımızı bildirmeyin. Siz gideceksiniz, onlar buralarda kalacaklar…” diyerek haklı kaygılarını dile getiriyorlardı. Bunu Bahoz’a söylemedim. Bahoz:

-Ben yönetimim! Bana gömmelerin yerlerini göstereceksin! dedi. Bende:

-Yönetimler gömme yerlerini öğrenmek istemezler! Gelen ve kullanılan malzeme listesini isterler! dedim.

Derik yönetiminde Berçem (Pipo’nun kızı) vardı. Resmi toplantı zemininde Bahozla birlikte o da üzerime geldi. İkisi beni çok zorladılar fakat ben depoların yerlerini bunlara vermedim. Depoların yerlerini alamayacaklarını anlayınca “öyleyse malzeme listelerini ver” dediler.

Ben örgütsel işlerlik gereği, ülkeye yolladığım malzemelerin listelerini iki kopya yapıyordum. Listelerden birini yönetime veriyordum, biri de bende kalıyordu. İşlerlik gereği olarak listelerden birini Bahoz ile Berçem’e verdim.

Muhabarat ile bizim aramızda ikili çalışan bir Zınar ile Muhabarat ajanı Envero vardı. Envero, Zınar’a telefon ederek, benim kuzeye yolladığım malzeme listesini veriyor. Zınar’da kendisine telefonda aktarılan listeyi teybe kaydediyor, kaseti de Bahoz’a getiriyor Bahoz’da bu kaseti dönemin Suriye saha sorumlusu Doğan’a (Berkever’e) ulaştırıyor. Doğan’da durumdan şüphelenerek “hiçbir devlet kendi ajanını ele vermez” diyor. Örgüt benim üzerime gelmedi. Qamışlo sorumlusu olarak Cemal arkadaşın yerine gelen

Seyithan arkadaş, Derik'e evime gelerek bana durumu açtı. Bende:

-Seyithan, ben ülkeye yolladığım malzemelerin bir nüshasını örgütsel işlerlik gereği, yönetim olarak Bahoz ile Berçem'e verdim. Sen git Bahoz'dan o listeyi iste. Benim listem işte burada, dedim.

Seyithan:

-Sen Bahoz'dan şüpheleniyor musun? diye sordu.

-Doğrudur şüpheleniyorum, dedim. Seyithan:

-Aranızda ne var? diye sordu.

-Kişisel hiçbir şey yok. Bahoz benden, malzemelerin depolarını kendisine vermemi istedi. Berçem'de neye hizmet ettiğini bilmeden onu destekledi. Bende depoları vermedim, dedim.

Durumu kavrayan Seyithan, gidip Bahoz'dan benim kendisine örgütsel işlerlik gereği verdiğim listeyi istedi. Bahoz "listeyi kaybettiğini (!)" söylemiş. Yeniden bana gelerek Bahoz'un "listeyi kaybettiği" yanıtını bana söyleyen Seyithan'a:

-Heval, bana yönelik bir komplo var. İsterseniz malzemeleri örgüte teslim edeyim. Görevden çekileyim, dedim.

Bu süreçte saha sorumlusu Doğan'dan bana bir not geldi: "senin üzerinde bir komplo var. Çok dikkatli ol!" diyordu.

Saha yönetiminin yaklaşımı, uyarıdan ibaretti. Sık sık Güney Kürdistan'a ve Maxmur'a gidip gelen, çok değerli yurtseverimiz Bengin vardı. Mücadeleye dört şehit vermiş bir babaydı. Bengin'e giderek:

-Heval Bengin bana bir iyilik yap. Güneye, Maxmur'a gidiyorsun. Sana bir not yazayım da bunu Maxmur'da Rıza arkadaşa ulaştır, dedim.

-Başım gözüm üstüne, dedi

Rıza arkadaşa yazdığım notta durumu ayrıntılarıyla açtım. Bengin notu Rıza arkadaşa ulaştırdı. Benim notum üzerine, Derik yönetimine yazdığı talimat notunda Rıza arkadaş: “Malzemelerin yerlerini fazla araştırmayın. Partinin bilgisi var. Biz halledeceğiz.” diyordu. Rıza arkadaşın notunun okunduğu toplantıda benim üzerime öfkeyle saldıran Bahoz:

-İçimizden bazı alçaklar, ülkeye bizden habersiz not gönderiyor! dedi. Bende söz alarak:

-Benim bildiğim kadarıyla not düşmana değil örgüte gidiyor! Örgütü bilgilendiren de alçak değildir! Fakat örgütü bilgilendirenlere alçak diyen alçaktır! dedim. Bahoz:

-Sen bana mı söylüyorsun bunu? diye sordu. Bende:

-Doğru! Sana söylüyorum! dedim. Berçem araya girerek:

-Uslubuna dikkat et! dedi bana. Bende ona:

-Sen karışma! Burada üslubu bozan ben değilim! Sen ne yaptığını, neye hizmet ettiğini bilmiyorsun! dedim.

Arkadaşlar araya girdiler, toplantı dağıldı. Toplantıdan kısa bir süre sonra Rıza arkadaşın yolladığı müdahale grubu geldi. Arkadaşlara bütün malzemeleri teslim ettim. Önderliğin sahadan ayrılmasıyla, zaten pratikte sona ermiş olan kuryelik görevinden alındım. Bu gelişmelerin ardından Derik yönetiminden Serhatlı Arif evime geldi. Bana:

-Heval İsmail, sana haksızlık yapıldığını biliyoruz. Fakat ne yapalım? Eğer biz Bahoz’u görevden alsaydık, Rojavalı olduğundan durumu burada halka izah edemezdik. Seni kenara çektik. Fakat örgüt senin durumunu biliyor, dedi.

Halkın tepkisi gerekçesi doğru değildi. Tam tersine, belirttiğim gibi halk Bahoz'a tepkiliydi. Ayrıca burada en temel ilke, düşmana karşı tavır ve duruş ilkesi çiğneniyordu! Daha geriye ne kalıyordu? Önderlik olsaydı böyle mi olurdu?

Bana yönelik uygulama bu kadarla da kalmadı. Qamışlı sorumlusu Seyithan evime geldi, eşimin ve çocuklarımın önünde bana:

-Senin fonunu kesiyoruz. Sen kendine çalış... dedi. Seyithan'a:

- Ben çalışırım! Fakat bunu bana ailemin önünde söylemeyecektin! dedim.

Gerçekten çok ağrıma gitmiş, çok zorlanmıştım.

Örgüt bana ayda 3500 Suriye lirası fon veriyordu. Durumumu öğrenen Bengin:

-Ben sana ayda 5000 lira vereceğim, dedi.

Ben bir iş buluncaya kadar, 6 ay boyunca bana 5000 lira verdi. Suriye'de resmi oturumum yoktu. Zaten işsizliğin yaygın olduğu ülkede bu durumda iş bulmak çok daha zordu. Buna rağmen iş buldum, çalıştım. Bahoz kaçtı. Berçem'le Maxmur'da buluştuk. Evime gelmek istedi, ona:

-Berçem, bazı şeyleri ben anlasam da aileme anlatamam... Olanları onlara sen anlatabilirsen buyur gel... dedim.

Berçem gelemedi.

ŞAM'DA

Örgütle bağlarım bu şekilde koparılmıştı. Bulduğum işin hiçbir geleceği ve güvencesi yoktu. Suriye'de yasal değildim. Nedense Avrupa'ya çıkma fikrine kapıldım. Şam yönetiminde Cizreli Hüseyin

arkadaş vardı. Sorunları ve durumumu biliyordu. Derik'te, Qamışlo'da yönetimler benimle her türlü ilişkiyi kesmişlerdi. Sorunlarımı ve düşüncelerini paylaşmak için Hüseyin arkadaşa, Şam'a gittim. Hüseyin arkadaş Avrupa'ya çıkma fikrimi onayladı.

Şam'da, Avrupa'ya çıkmak için arayışlarım sonuç verdi. Bir tüccar ile Kıbrıs'a geçmek için anlaştık. İki aile daha vardı. Suriye'den Kıbrıs'a geçmek için aile başına 300 bin Suriye lirasına (15 bin dolar) anlaştık. İsmail Çeto bana kefil oldu.

KIBRIS'TA

Üç aile, tüccarın ayarladığı bir kaçakçı teknesine bindik, Suriye kıyısından Akdeniz'e açıldık. İki saat kadar gittik askeri bir gemiyle karşılaştık geri döndük. Tartus kıyısında karaya çıktık. Burada bir aile caydı. Ertesi gün iki aile aynı küçük tekneye binerek, Tartus kıyısından Akdeniz'e yeniden açıldık. Açık denizde büyük dalgalarla boğuşarak geçen çok tehlikeli bir yolculuktan sonra, Kıbrıs Rum kesimi kıyılarına ulaştık. On saat süren yolculuğun sonunda tekne bizi kıyıya çıkarıp gitti. Sahil güvenlik polisi geldi, bizi alıp tel örgülerle çevrili bir kampa götürdü. Burada bir hafta kadar kaldık. Bu kampta Suriye'den gelenler tutuluyordu. Bir hafta sonra soruşturmaya alındık. Soruşturmayı Arapça-Türkçe konuşan biri yapıyordu. Soruşturmada Suriyeliler, Suriye yönetimine her türlü hakareti yaptılar. Ben soruşturmayı yapanın Suriyeli bir görevli olduğunu hissettim. Sıra bana geldiğinde:

-Suriye'de resmi oturumum, çalışma ve yaşam imkanım, güvencem olmadığı için geldim, dedim.

Suriye yönetimini kötülemedim. Soruşturmadan birkaç gün sonra kampın çevresi polisler tarafından sarıldı. Hepimizi alıp bir gemiye bindirdiler. Bindirildiğimiz gemi bizi Lübnan'a götürdü, Lübnan'dan Şam'a götürüldük.

SİYASİ ŞUBEDE

Şam'da siyasi şubede sorgulandık. Sorgulamaya alındığımda karşımdaki görevlilerden biri:

-Beni tanıdın mı? diye sordu. Bende:

-Evet tanıdım, Kıbrıs'ta bizi sorgulayan sizdiniz, dedim.

Sorguda bulunan öteki subaylara dönen subay:

-Kıbrıs'ta bize hakaret etmeyen tek kişi buydu! dedi.

Soruşturma için ön kayıt sırasında, PKK'li olduğumu söylemiştim. Subaylardan biri:

-PKK terbiyesi, ahlakı! dedi.

Soruşturmanın ardından, kendilerine haber verdiğim arkadaşlar geldi. Beş çocuğumdan 10, 8 ve 5 yaşlarında olan üçünü kefaletle aldılar. İki ve bir buçuk yaşlarında olan iki çocuğumuz anneleriyle birlikte hücrede kaldılar. Eşim ve çocuklarımla ayrı hücrelerde kalıyorduk.

Yirmi gün sonra beni bir odaya götürdüler. Eşim Fatma'yı da getirdiler. Fatma ağlıyordu, neden ağladığını sordum:

-Bana "avukatınızdır" diyerek birini getirdiler. Bende her şeyi ona anlattım. Adam her şeyi öğrendikten sonra "ben sizin konsolosunuzum. Sizi

Türkiye'ye götürelim mi?" diye sordu. Bende adamın suratına tükürdüm!" dedi. Fatma'ya:

-İyi etmişsin! Ağlama, niye ağlıyorsun? dedim. Fatma:

-Adam her şeyi öğrendi! dedi.

-Boş ver sorun değil. Zaten Suriyelilerden her türlü bilgiyi alıyorlar, dedim.

Konsolos olacak adamı bana getirdiler. Fatma'ya söylediği benzer şeyleri bana da söylemeye kalkıştı. Yönümü dönüp sustum, hiç cevap vermedim. Suriyeli görevliler adamı alıp götürdüler. Burada siyasi şube sorumlusu beni özel sorguya aldı. Bana:

-Derik'te ne iş yapıyordun? diye sordu.

-Serbest çalışıyordum. Ne iş olursa yapıyordum, dedim.

-Kendine mi çalışıyordun? diye sordu.

-Evet kendime çalışıyordum, dedim.

Siyasi şube sorumlusu güldü:

-Bırak bunları. Burada böyle manevralar yapmana gerek yok. PKK'liler kendilerine çalışmazlar. Senin PKK için ne iş yaptığını, görevini de biliyoruz! dedikten sonra:

-Bir ülkenin gençlerini, bir başka ülkeye zorla götürmenin suç olduğunu ve cezasının ağır olduğunu bilmiyor musun? diye sordu. Bende:

-Ben kimseyi zorla bir yere götürmedim. Gönüllü gitmek isteyenlere kuryelik yaptım. Kimse kimseyi zorla bir yere götüremez, dedim.

Bundan sonra bizi Kıbrıs'ta sorgulayan görevli subay geldi. Beni alıp başka bir odaya götürdü. Orada bana:

-İçimizden birileri senin hakkında Türk yetkililere bilgi vermiş. Türk konsolosluğu seni almak için bizi zorluyor. Fakat korkma seni vermeyeceğiz, dedi.

Şam asayiş sorumlusu olduğunu öğrendiğim bu Alevi görevli, yanındaki görevliye Arapça bir yazı yazdırdı. Sonra o kagıdı alıp bana uzatarak:

-Burada, "aile olarak 50 yıldır elcan (kimliksiz), Suriye'de yaşadığınız; Türkiyeli olmadığınız" yazılı. Bunun altını imzala, dedi.

Bende imzaladım. Durumumuzu sordum:

-Biraz daha burada kalacaksın. Fakat seni vermeyeceğiz, dedi. Rahatladım.

Siyasi şube hücrelerinde 3.5 ay kaldık. Fıre Filistin gibi yer altı hücreleri olan bu hücrelerden, dışarıyı görme imkanı yoktu. Eşim Fatma ile çocuklarımız aynı bölümde bir hücrede kalıyorlardı. Biri 2, öteki 1.5 yaşında olan çocuklarımın 2-3 metrekarelik havasız hücrede, sık sık ağlama seslerini duyuyordum. Bu durum bende ifadesi imkansız duygular yaratıyordu. Gardiyanlar gün içinde olağan durumlarda istediğimde çocuklarımı bana getiriyorlardı. Zaman zaman onları koridora çıkarıp yanlarında dolaştırıyorlardı.

OĞLUM KAHRAMAN İLE GARDİYAN

İki yaşındaki oğlum Kahraman, gardiyanlar kendisini benim hücreme getirdiklerinde onları taklit ederek, gardiyana copla vuruyor gibi yapıyordu. Gardiyan da Kahraman'ın her darbesine karşılık yapmacıktan:

-Ay Seyda! Ay Seyda! diye bağırarak karşılık veriyordu.

Gardiyan yine böyle bir durumda bana:

-Senin oğlun bana neden böyle yapıyor? Biz ona bir şey yapmadık ki? diye sordu. Bende:

-Çocuğun gözü önünde insanları dövüyorsunuz. O da sizin taklidinizi yapıyor… dedim.

Gardiyan durumu anlayınca sanki yetişkin birine izahta bulunuyormuş gibi, iki yaşındaki oğluma:

-Onlar hak ediyorlar! Herkese yapmıyoruz. Bak senin babana hiç vurmuyoruz? dedi.

ÇOCUKLARIM VE GÜN IŞIĞI

En fazla üç metrekarelik olan hücremizin tavanında, terkos-çeşme suyu borusu çapında, ince küçük bir boru vardı. Hücreden dışarıya açılan bu borudan, içeriye biraz havayla birlikte, hücrenin içine incecik bir ışık huzmesi de sızıyordu. Çocuklarım yanıma geldiklerinde, başlarını sırayla hücrenin ortasındaki boruya dikiyorlar, oradan sızan ışık huzmesine dikkatle bakarak, bir tür oyun oynuyorlardı. Işık huzmeleriyle oyunları, onların aydınlığa, ışığa olan tutkulu özlemlerinin göstergesiydi.

HÜCRE ARKADAŞIM

Yanımda Şam’lı Mesihi (Hıristiyan) bir hücre arkadaşım vardı. Çocuklarım yanıma geldiğinde, onlara bakarak derinden iç geçirir ve bana:

-Sen çok dayanıklısın… Ben bunlar böyle ışıkla oynarken dayanamıyorum… derdi.

Hücre arkadaşıma Kürtlerin neler çektiklerini, nelere katlanmak zorunda kaldıklarını, böyle bir yer altı hücresinde de olsa, çocuklarım ve eşimle sağ ve sağlıklı olarak görüşebilmenin benim için ne büyük bir şans olduğunu, birçok örnekle anlatmaya çalışıyordum.

Mesihi hücre arkadaşım, yine çocuklarımın yanıma geldiği bir sırada, onlar borudan sızan ışık huzmeleriyle oynaşırlarken bana:

-Ah şimdi bir kameram olsaydı, şunların ışığa yönelişlerini çekebilseydim… Bu görüntüleri dışarıda milyon dolara satardım (!) dedi.

Çocuklarımın bu durumuna dayanamadığını söyleyen Şam'lı hücre arkadaşımın, çocuk sevgisi ve insanlık ufku bu kadardı…

Üç buçuk ay sonra, siyasi şube hücrelerinden çıkarken, görevliler bana:

-Çocuklar dışarı çıkarılırken gözlerini kapatın. Bir şey olursa sorumlusu biz değiliz, dediler.

Üç buçuk ay, yer altında (hücre tavanındaki borudan sızan huzmeler dışında) ışık yüzü görmeyen çocukların, birden bire gün ışığına çıkmaları durumunda gözleri bozulabilirdi. Beni bunun için uyaran görevlilerin dediğini yaptık. Çıkarken çocukların gözlerini bağladık. Götürüldüğümüz cezaevindeki loş ortamda anneleri açtı gözlerini.

ADRA CEZAEVİNDE

Siyasi şubeden alınarak Şam'daki Adra cezaevine konulduk. On bin kişi kapasiteli Adra cezaevinin, yabancı uyruklular için özel bölümü vardı. Eşim ve çocuklarımız kadınlar koğuşuna götürüldü. Gardiyanlar beni koğuşa götürürlerken koridorda koğuş mazgallarının birinden "bu İsmail'dir" denildi. Ardından

aynı ses: “İsmail!” diye seslendi. “Benim diye” yanıt verdim. “Tamam!” dedi. Kim olduğunu tanımadığım gibi görmedim de. Verildiğim koğuş 20 kişilikti. Çoğunluğu Arap olan mahkümların arasında, Türk solundan iki kişi vardı. TKP/ML’den Adil ile DEV SOL’dan Yasin’in eşleri de aynı cezaevinde kadınlar koğuşundaydı. Bunlardan birinin adının Meral olduğunu hatırlıyorum. Eşim Fatma’yla birlikte aynı koğuştaydılar.

On gün sonra idareye çağrıldım. Burada rutin bir soruşturmadan sonra, koğuşa dönerken koridorda Yasin Amanos arkadaşı gördüm. Önderlik sahasından tanışıyorduk. Koğuşa geldiğimde, koridorda toplu halde kapı dövmeler başladı. Bir süre sonra gelen gardiyanlar bana:

-PKK’liler seni istiyorlar. Sen onları nereden tanıyorsun? diye sordular.

-Bende PKK’liyim, dedim.

Beni tekrar idareye götürdüler. Görevli subay bana:

-Seni PKK’lilerin yanına vereceğiz. Fakat sorumlusu sensin, dedi. Böylece arkadaşların yanına geçtim.

Koğuşta: Yasin Amanos, Serhat Engizek, Sefkan, Nurhak, Haki, Gorsi ve Doğan arkadaşların yanı sıra, operasyonda düşmanla işbirliği yapan ve saflardan kaçan biri Afrin’li, öteki Muş’lu iki kişi vardı. Bunların ikisi koğuşta ayrı bir yerde kalıyorlardı. Sakine Batman’ın nişanlısı Bengi’nin etkisinde kalarak tepkilenen Doğan’da bu ikisiyle yemek yiyordu.

Arkadaşlara durumuma ilişkin rapor verdim. Arkadaşlar aile olarak çocuklarla cezaevinde olduğumuzu öğrenince çok duygulandılar. Arkadaşlar boncuk işleme hediyelik eşya yapıyorlardı. Bunların

idare üzerinden satışıyla sağlanan gelirle günlük ihtiyaçları karşılıyorlardı. Çocuklarımın ihtiyaçlarının karşılanması için arkadaşlar günlük boncuk işleme çalışmasını arttırdılar. Bundan sağlanan değerler, temel ihtiyaçlarının sağlanması için eşim Fatma'ya yollandı

Eşim Fatma ile cezaevi içinde oluşmuş ilişkiler üzerinden not yollayarak haberleşiyorduk. İki ay sonra bizi ailece alıp akşam 8-9 sularında mahkemeye çıkardılar. Savcı sıradan bazı sorular sordu, ben yanıt verdim:

-Alın götürün, dedi.

Mahkemeden yine siyasi şubeye götürüldük. Aynı yeraltı hücrelerine konulduk. Kendisiyle artık ailece tanıştığımız siyasi şube sorumlusu Ebu Hüseyin, bizi yeniden karşısında görünce çok üzüldü. Ebu Hüseyin'den çocuklar için günde birer elma ile oyuncak istedim. Ebu Hüseyin isteğimi yerine getirdi. Bu defa 50 gün kaldığımız siyasi şubeden alınarak tekrar Adra cezaevine götürüldük. Arkadaşlar bizi üzüntüyle karşıladılar. Onlar bizim tahliye olduğumuzu düşünmüşlerdi.

GARDİYANIN HAKKI

Artık 3 yaşına değen oğlum Kahraman, annesinin yanından gardiyanların izniyle bizim koğuşun kapısına kadar geliyor, kapı mazgalından bana, annesinin koğuşunda ve çevrede gördüklerini anlatıyor; benden de kafasına takılan her şeyin izahını istiyordu. Bir gün Kahraman yine geldi. Biz kapı mazgalından konuşup dertleşirken, bir gardiyan kapıyı tekmeledi. Çocuk çok korktu. Ben çok derin bir öfkeye kapıldım. Aramızda kilitli zindan kapısı vardı. Çocuğum birkaç santim

ötemde korkudan titrerken hiçbir şey yapamamanın aczi içinde, içim içimi kemirdi. Kendi kendimi yiyerek gardiyana duyduğum öfkemi büyüttüm.

Ertesi gün yemek almaya salona ben çıktım. Bir lalik pilav aldım, bunu hemen yan tarafta yemek dağıtımına nezaret eden o gardiyanın kafasına geçirdim. Neye uğradığını anlayamayan gardiyanın toparlanmasına fırsat vermeden, öfkeden balyoz gibi olmuş yumruklarımla giriştim. Gardiyanı elimden aldıklarında epeyce rahatlamıştım. Öteki gardiyanlar beni cop ve tekmelerle zapt ederek alıp idareye götürdüler. İdarede durumu gardiyanlardan öğrenen sorumlu subay bana öfke ve şaşkınlık içinde:

-Yaptığın şeyin anlamını biliyor musun? diye sordu.

-Çok iyi biliyorum! dedim ve ona durumu anlattım.

Beni dinleyen sorumlu subay, tamamen sakinleşip yumuşayarak, orada bulunan gardiyanlara benim için:

-Bundan sonra bu serbesttir! Ne yaparsa yapsın karışmayacaksınız! diye talimat verdi. Bana dönerek:

-Çocuklarını ve eşini görmek istiyor musun? diye sordu.

Ben istediğimi belirtince eşimi ve çocuklarımı getirtti. Onlarla bir süre görüştük.

Sorumlu subayın dediği gibi oldu. Adra cezaevinden Çıkıncaya kadar bana kimse karışmadı. Çıkarken içeride tuttuğum günlüklerime de karışmadılar. Halbuki bu konularda çok sıkıydılar. Ben günlüklerimi çıkardım.

ADRA CEZAEVİNDE 15 AĞUSTOS

Adra cezaevinde, imkanlar ölçüsünde hazırlanarak yeniden diriliş için atılım günümüz 15 Ağustos'u kutladık. Kutlama için idareden teyp ve megafon istedik getirdiler. Bayram için elbiselerimizi yıkadık, banyo yaptık. Yeniden diriliş günümüzü temiz ve tertipli-düzenli karşıladık. Havalandırmada düzenlenecek tören ve etkinlik için günün anlam ve önemine ilişkin siyasi konuşma metni hazırlandı. Havalandırmada özgürlük mücadelemizin şehitleri için saygı duruşunun ardından, 15 Ağustos kutlama töreni ve etkinliklerini gerçekleştirdik. Yeniden diriliş için atılım günümüz ün anlam ve önemi üzerine hazırlanan konuşma metni megafondan okundu. Teypten parti marşları çalındı. Toplu halde "ey raqip marşımızı" söyledik. Mütevazı fakat anlamlı bir kutlama oldu. Bayramlaşarak koğuşa geçtik.

AÇLIK GREVİ

Adra cezaevinde yasal ve hukuki durumumuz ve geleceğimiz belirsizdi. Arkadaşlar çeşitli biçimlerde tutuklanarak cezaevine konulmuşlardı. Biz siyasi şube ile cezaevi arasında 2 çocuğumuzla ailece gidip geliyorduk. Genel durumumuzu değerlendirdik. Sonuçta açlık grevine gitmeye karar verdik. Kararımızı uygulamaya koyarak greve yattık. Adra cezaevinde ve genel olarak Suriye'de, görülen ve bilinen bir durum değildi. Grevimizin 30. gününde en üst sorumlular geldi. Grevimizin nedenini sordular. Bizde:

-Ya bizi bırakın ya da partiyle görüşmemizi sağlayın, dedik. Sorumlular:

-Grevi bırakın, sizi bırakacağız, dediler.

Sorumlularla anlaşma yaptık. "Hepimizi birden bırakamayacaklarını, parça parça bırakacaklarını" söylediler. Anlaşma bu temelde sağlanınca grevi bıraktık. Arkadaşlar önden aile olarak bizim çıkmamızı kararlaştırdılar. Ben buna karşı çıktım. Yeni katılan 2 kadın arkadaşla hasta arkadaşların önden çıkmalarını önerdim. Önerim kabul edildi. Önden bu arkadaşlar çıktı.

2001 yılının sonunda Adra cezaevinden çıktık. Bir görevli aile olarak bizi ve Hüseyin ile Ahmet'i Şam'da bir sokakta bıraktı. Orada bizi alan Mervan Zevki, arkadaşlara götürdü. Adra cezaevinde kalan öteki arkadaşlarda daha sonra pey der pey çıktılar.

Arkadaşlarla görüşmelerden sonra çiftliğe çağrıldım. Burada örgüte raporumu yazdım. Raporumu değerlendiren arkadaşlar beni yeniden çalışmalara alarak Lübnan'da görevlendirdiler. Lübnan'daki çalışmaların ardından yeniden Suriye çalışmalarına alındım.

PKK BİTTİ (!)

Suriye'de durumlar hiç iç açıcı değildi. Önderliğin yerini doldurmak elbette mümkün değildi. Fakat yönetim, kadro ve halk yapısı içinde öyle şeyler yaşanıyordu ki… Örgütün üzerinde durup yükseldiği bu temel yapılar, ideolojik-siyasi-kültürel bir erozyon içindeydi. Sorunlar çok ağır ve derindi. Biz çalışanlar olarak ancak belli ve çok sınırlı düzeylerde bazı şeyler yapabilirdik. Fakat sorunlar bu kadarla aşılabilecek

durumda değildi. Ülke sahasından bu sorunlara müdahale beklentimiz, umudumuz vardı.

Biz bu beklenti ve umut içindeyken, arkadaşlar ülke sahasından müdahale geldiğini söylediler. Ben şahsen çok sevindim. Müdahale gelen görevli arkadaşlara sunmak üzere, sahadaki genel durum ve sorunlar üzerine değerlendirme, eleştiri ve öneriler içeren bir raporda hazırlayarak Şam'a gittim. Şam'da sahaya müdahale olarak gelen Dr.Nasır (kırej) çıktı karşıma. Dr. Nasır akşam başlayıp gece yarılarına kadar saatlerce süren konuşmasında bana, özet olarak kısaca: "PKK bitti… Bu işlerde bitti..."dedi. Saatlerce süren konuşmasında ve kendisine sorduğum sorulara verdiği yanıtlarda, Önderlik hakkı içinde olsa olumlu tek bir şey söylemedi! Karşımda örgütün, ülke sahasından müdahale yolladığı bir "sorumlu" duruyordu. Uzun süredir görev yaptığımız sahada ülkedeki duruma, örgütün ve arkadaşların genel durumuna ilişkin ilk elden bilgi edinme, bu temelde dönem perspektifleri, güç ve moral alma beklentisindeydik. Bu yüzden Dr. Nasır'ı sabırla sonuna kadar dinledim. Sonunda ez cümle "PKK bitti.. Bu işlerde bitti…" diyen Nasır'a:

-Sen "PKK bitti" diyorsun… Ben kadro değilim bir çalışanım; fakat buna rağmen ben varım! Ben var olduğum sürece, PKK de bende var olacak! Bende yaşayacak! dedim.

Ben böyle söyleyince, ülkeden müdahale gelen Nasır'ın suratı kül gibi oldu. Çıt çıkaramadı. Bu halde kalktık. Birbirimize başka hiçbir şey demeden, zaten bizden başka kimsenin bulunmadığı evde, bir yere uzanıp yattık. Sabah kalktım. Nasır'a sadece:

-Ben görev yerime gidiyorum, dedim, çıktım.

Nasır çıkarken de bana hiçbir şey diyemedi. Kafasında bitirdiği PKK'nin gerçekte yaşadığını görünce ürkmüştü… Bekaa'da Cahide ile Rengin arkadaşlar yönetimdi. Bende bu birimde çalışıyordum. Ben Şam'dan döndükten bir süre sonra Cahide ile Rengin arkadaşlar bana:

-Saha yönetimine gidiyoruz, diyerek Şam'a toplantıya gittiler.

Şam'dan döndüklerinde ikisinin de moralleri sıfırdı. Psikolojileri çökmüştü. Birim toplantımızı aldık. Toplantı birim sorumlusu olarak Rengin'in, Şam'da saha yönetimiyle yaptıkları toplantı sonuçlarını bize aktarması gerekiyordu. Rengin bunu yapmadı. Cahide: "Saha yönetimiyle toplantı sonuçlarını açalım" dedi.

İkisi toplantı zemininde benim önümde böyle tartışırlarken, aralarına girdim:

-Heval boşuna birbirinizi yormayın. Saha yönetimiyle toplantınızın sonuçlarını ben size açayım: saha sorumlusu Dr. Nasır kendi PPK'sini bitirmiş. İkinizin kafasını da karıştırdı. Bunalımdasınız, dedim.

Rengin ile Cahide şaşırmış halde:

-Saha sorumlusudur, öyle deme, dediler. Ben ısrarla:

-Öyledir! Ben gerçeği söylüyorum, dedim.

Nasır bir süre sonra Cahide'yi çağırdı. Cahide gitti, ertesi gün bana Şam'dan telefon etti. Cahide telefonda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Güçlükle teskin edip durumunu sordum. Ağlayarak: "Nasır'ın kendisini partiden attığını (!)" söyledi. Kafasında bitirdiği PKK'yi fiili olarak da bitirmeye kararlı olan Nasır, PKK'den aldığı güç ve yetkiyle bir PKK kadrosu kadını, bağlantısız-ilişkisiz-parasız-pulsuz Şam gibi bir yerde kaldırıp sokağa atıyordu (!) Arabayla gittim, Cahide'yi bana tarif

ettiği yerde, sokakta bulup aldım. Cahidenin gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Ona:

-Sen niye ağlıyorsun heval? O kim oluyor da seni partiden atıyor? Hadi topla kendini. Biz onu partiden atacağız! dedim

Yolda giderken Nasır'ın, hakkında aldığı uyduruk "atma" kararına gönderme yaparak, şaka olsun diye Cahide'ye:

-Sen hala partinin kızı mısın, yoksa artık evine mi gideceksin? diye sordum.

Cahide benim bu sorum üzerine iki gözü iki çeşme yeniden ağlayama başladı. Cahide'ye:

-Tamam heval Cahide. Ben seni anladım, dedim. Eve geldiğimizde:

-Heval Cahide, sen şimdi burada kal. Kendine kitap oku, yoğunlaş. Ben seni Kandil'e ulaştıracağım, dedim.

Cahide bizim evde bir odaya yerleşti. Cahide'nin bizde olduğunu, yerini Rengin'e de bildirmedim. Yönetimden Nesrin geldi, Cahide'yi sordu. Ona durumu anlatarak:

-Cahide'nin yerini biliyorum. Fakat Nasır'a bildirirsin diye sana söylemiyorum! dedim. Nesrin:

-Olur mu heval İsmail. Biz onları tanımayız, kabul etmeyiz. Ben Cahide'ye görev vereceğim, dedi.

-Öyleyse tamam, diyerek Cahide'yi yan odadan alıp getirdim.

Nesrin çok şaşırdı, sevindi. Cahide Beyrut'ta görev aldı.

Rengin geldi. Saha sorumlusu Nasır'ın geleceğini söyledi. Rengine:

-Nasır buraya gelirse onu bağlarım! dedim.

Partinin villa tipi bir binası vardı. Nasır bu villayı satmak istiyordu. Gelme nedeni de buydu. Rengine bu durumu anlattım. Önderliğin tercümanı Mardin'li Nuri arkadaş vardı ondan arkadaşların telefonlarını aldım. Kademeli olarak Cuma arkadaşa ulaştım. Cuma arkadaş:

-Oradaki yurtseverlerle birleşerek Önderliğin değerlerini koruyun! dedi.

Bir süre sonra Rengin geldi. Çok telaşlıydı:

-Heval İsmail, ülkeden talimat geldi. İsmail'le birlikte değerleri koruyun! deniliyor, dedi. Rengin'e:

-Nasır'a söyle buraya gelmesin. Yetkisini tanımam. Söylediğim gibi bağlarım onu! Ayrıca bundan sonra da ona maliye (para) yollamayın, dedim.

Saha sorumlusunun maliyesi Bekaa'dan sağlanıyordu.

Çok geçmeden saha yönetiminden alınan Dr.Nasır (kırej)'in yerine saha sorumlusu olarak Dozwan Hamo getirildi. Dozwan bana:

-Heval İsmail, görevini yaptın. Nasır'ın tahribatlarını önledin. Onun durumunu örgüt nezdinde açığa çıkardın. Nasır'ı açıktan kovmak istemiyoruz. Böyle bir durum ailesini rencide eder. Kendisi gitsin istiyoruz... dedi.

Nasır sonunda kendisi gitti.

Durumlar gittikçe çetrefilleşiyordu. Lübnan'da Hariri suikastı oldu. ABD Irak'a müdahale etti. Mücadele koşullarımız, yaşam alanımız iyice daralıp zorlaşıyordu. Kızıltepeli arkadaşım Süleyman aradı telefonda:

-Oraya geliyorum. Neye ihtiyacın varsa söyle getireyim, dedi. Bende Süleyman'a:

-Bana bir avuç toprak getir Süleyman... dedim

Süleyman anlamadı, şaşırdı. Ben ısrar edince:

-Olur… dedi.

Süleyman getirdiği toprağı bana verirken sordu:

-Ne yapacaksın bu bir avuç toprağı? dedi. Süleyman'a

-Burada ölürsem üzerime önce bu ülke toprağı serpilsin istiyorum… dedim. Süleyman benim bu sözlerime ağladı...

Bunları içinde bulunduğumuz koşulları ve bu koşulların bende oluşturduğu ruh halini ifade için yazıyorum. Evde ailece toplantı yaptık "ne yapalım, nereye gidelim?" diye tartıştık. Avrupa'yı kimse istemedi. Maxmur'a gitmeyi kararlaştırdık. Maxmur yönetimiyle telefonda görüştüm "gelebilirsiniz" dediler. Lübnan yönetimiyle görüştüm:

-Sizi Avrupa'ya yollayalım, dediler.

-Biz Maxmur'a gitmek istiyoruz, dedik.

-Olur, dediler.

Beş çocuklu aile olarak, Lübnandan Suriye'ye dağ yolundan yürüyerek geçtik. Şam'dan Qamışlo'ya, oradan Derik'e arabayla geçtik. Derik sınırından yürüyerek Irak'a geçtik.

Teyzemin kızı Emine sınıra 4-5 saat mesafede, Masağa köyünde oturuyordu. Eşi Boze iyi bir insandı. Bu yolu da yürüyerek Masağa ulaştık. Bizi böyle çoluk çocuk seferi, yorgun, yıpranmış halde karşısında görünce şaşkınlıktan afallayan Boze "hoş geldiniz, buyurun" yerine bana:

-Siz PKK'liler nasıl insanlarsınız? Neyin peşindesiniz? Deli desem deli değilsiniz! Akılsız desem hayır çok akıllısınız! Para-pul, dünya malı umurunuzda değil. Ben sizden hiçbir şey anlamadım… dedi.

Bir yerlerden çıkıp gelen teyzemin kızı Emine'de bizi görünce, o da kocası Boze gibi PKK'lilerin nasıl

insanlar olduklarını, neyin peşinde koştuklarını anlayamadığından, bir süre konuşamadan hayretler içinde bize baktı. Dili çözülünce:

-Ma senin derdin ne? Sen benim bu yavrularıma da mı acımıyorsun? diyerek üzerime geldi.

Onca yolu birkaç günlük ara konaklamalarla teptikten sonra, özellikle çocuklar çok yorulmuş, perişan olmuşlardı. Aslında Boze'de teyzemin kızı Emine'de, PKK'lilerin, kendilerinin de özlemini duydukları, sade ve gerçek yaşamın peşinde olduğunu, toplumsal-kültürel genleri üzerinden seziyorlardı… Çünkü kapıları ve yürekleri PKK'ye her zaman açıktı.

Masağa'da 3 gün Maxmur kuryemizi bekledik. Kuryemiz gelince Maxmur'a geçtik.

Ş. Rüstem Kampı Maxmur-2012